Damaris Kofmehl
15 minute de coşmar

Într-o şcoală internaţională din Pakistan este comis un atentat. Sunt puse în joc vieţile a 150 de elevi şi profesori.

O poveste adevărată, zguduitoare şi şocantă.

Bazată pe fapte reale, cartea prezintă modul în care extremiştii islamici îşi dezvoltă mentalitatea de sinucigaşi, pe baza interpretării învăţăturii islamice, precum şi complexitatea trăirilor pe care le au atunci când ucid oameni nevinovaţi, în contrast cu credinţa şi curajul creştinilor care sunt ţinta acestor atacuri.

Desfăşurarea evenimentelor te ţin încordat şi te fac să trăieşti contextul evenimentelor în care simţi suferinţa şi preţul pe care îl plătesc creştinii şi misionarii care slujesc în lumea islamică dar, în acelaşi timp, experimentezi suveranitatea lui Dumnezeu care, în mod miraculos, intervine pentru a nărui planurile întunericului.

Carmen Ciornei lucrător creştin în Asia Centrală

Prezenţa şi puterea lui Dumnezeu se manifestă abundant şi nemijlocit acolo unde răul s-a înmulţit peste măsură. Acesta este motivul pentru care expansiunea şi duritatea cu care islamul radical se ridică împotriva Bisericii nu trebuie să ne înspăimânte. Răul poate fi biruit prin bine, acesta este crezul care face o diferenţă totală între ideologia islamică şi credinţa creştină. Riposta dragostei iertătoare este forţa căreia nu i se poate opune niciun terorist. Istorisirile acestea ne inspiră, dar, într-o zi, veşnicia ne va dezvălui mii şi mii de astfel de mărturii ale rodului jertfelor celor care au rămas credincioşi până la moarte, primind astfel o cunună de biruitori.

Pastor Vasilică Croitor Agenţia Penticostală de Misiune Externă

Dumnezeu a creat omul pentru a-l purta chipul şi a domni peste creaţie, în folosul Lui. Sistemele religioase apărute după cădere au transformat omul în câmp de bătălie în disputa pentru dovedirea supremaţiei. Evenimentele descrise în cartea de faţă, a căror

desfăşurare te ţine în continuă tensiune, sunt un trist exemplu al acestui lucru – ceea ce ne face şi mai mult să aşteptăm ziua restaurării tuturor lucrurilor!

Nicu Grămesc

Damaris Kofmehl 15 minute de coşmar

Damaris Kofmehl

Această carte îi este dedicată lui Daniel Kyburz, un băiat a cărui tărie m-a impresionat şi care, în pofida tuturor circumstanţelor, nu a renunţat niciodată să creadă în visurile sale.

Întâmplările au fost cercetate de către Damaris Kofmehl la faţa locului, în Pakistan. Printre altele, cartea a luat naştere mulţumită implicării active a diferiţilor protagonişti principali ai acestor evenimente dramatice. Cea mai mare contribuţie au oferit-o

Deborah şi Paul-Gerhard, care nu doar au povestit, ci la sfârşit au citit încă o dată materialul şi au făcut ultimele corecturi şi precizări.

minute de coşmar

Editura Little Lamb

Partea I

Prologul

15 minute de coşmar *titlu original*: *Funfzehn Minuten Todesgefahr*

© 2006, Brunen Verlag Basel

Copyright pentru limba română © 2012, Markus Wehner
Toate drepturile rezervate
Prima ediţie în limba română – Decembrie 2012
Autor:
Traducerea:
Tehnoredactare:
Foto copertă: Foto interior:
Damaris Kofmehl Markus Wehner Florin V. Suciu şi Doina Wehner-Caldarariu Getty Images, München Damaris Kofmehl şi Deborah Lanz
Nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă sau transmisă electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice alt fel fără permisiunea în scris a proprietarului de copyright.
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României KOFMEHL, DAMARIS
15 minute de coşmar / Damaris Kofmehl; trad.: Markus Wehner – Suceava: Little Lamb, 2012
Index
ISBN 978 – 606 – 648 – 048 – 2
I. Wehner, Markus (trad.) 821.112.2 – 32 = 135.1

Taxila, Pakistan – Vineri, 9 august 2002

07: 00 – în această zi de vineri nimic nu arăta pericolul ameninţător care urma să vină. Toată noaptea a plouat cu găleata. Şi pe feţele doctorilor, asistentelor şi chiar ale pacienţilor putea fi citită mulţumirea. În sfârşit, seceta cu care s-au chinuit aproape toată vara era la capăt. După o temperatură de 46 grade Celsius la umbră şi o umiditate relativă de 90 procente, o scădere a temperaturii cu 11 grade Celsius era o adevărată delectare pentru trup şi suflet. Mulţi copii – chiar şi câţiva bărbaţi şi femei mai în vârstă, în hainele lor subţiri din bumbac au dansat fericiţi printre clădirile clinicii din Taxila şi au savurat pe pielea lor sentimentul înţepător al ploii călduţe.

Şi oftalmologul Joseph Lall, care locuia împreună cu familia pe terenul întins al clinicii se bucura de mult aşteptata ploaie. În timpul

nopţii s-a trezit de mai multe ori, ascultând pur şi simplu sunetul regulat al picăturilor de ploaie care cădeau pe acoperiş. Acest zgomot nu l-a mai auzit de luni de zile. *Mâine va fi răcoare şi vor fi puţini pacienţi*, i-a fost ultimul gând înainte ca să adoarmă din nou.

Următoarea dimineaţă încă mai ploua. Aerul era proaspăt, plăcut, palmierii şi arbuştii străluceau, în culori deosebit de intense, ca şi cum peste noapte ar fi fost coloraţi din nou. Atunci când Joseph a ieşit din casă, câteva păsări mici, fâlfâind din aripi, au zburat, departe, pe deasupra capului lui. Ziua promitea să fie una bună.

Spitalul a fost fondat în urmă cu optsprezece ani de către un cuplu de americani dobândindu-şi o reputaţie foarte bună printre locuitorii musulmani. Anual, în acest spital, erau trataţi şi îngrijiţi 115.000 de pacienţi. Înainte de toate, clinica era vestită pentru intervenţiile chirurgicale oftalmologice. Pakistanezii mai săraci călătoreau zile întregi pentru a fi consultaţi şi îngrijiţi aici. În zile obişnuite, Joseph Lall şi colegii lui tratau peste 300 de pacienţi şi făceau în jur de 140 de operaţii de cataractă. Joseph îşi făcea slujba cu pasiune, pentru el era ca un fel de hobby.

Şi astăzi, la fel ca în fiecare dimineaţă, doctorul s-a îndreptat spre capela mică a spitalului. Aceasta se afla în partea din faţă a terenului clinicii, la câţiva metri în spatele porţii de la intrare şi era uşor accesibilă din stradă pentru persoanele străine.

Câteva asistente i s-au alăturat şi în mod politicos l-au făcut atent că şi-a uitat umbrela.

— Doctore, doriţi să veniţi sub umbrela mea? De la o oarecare distanţă a strigat la el Parveen, o asistentă de douăzeci de ani.

Joseph a dat din mână.

— Nu, mulţumesc. Vreau să iau totul de la această umezeală cerească. Nu-i aşa că e o dimineaţă minunată?

07: 25 – Atunci când au ajuns la poarta din fier, care despărţea terenul capelei de restul terenului clinicii, a început să plouă mai puternic. Asistentele, râzând voioase, au mers ţopăind pe cărarea îngustă, înspre capelă, unde şi-au închis umbrele sub streaşină

protectoare. Era o tradiţie de ani de zile ca personalul clinicii să-şi înceapă agitaţia zilelor cu un moment liniştit în capelă. Oricine dorea să-şi ia acest timp de dimineaţă devreme, făcea tot posibilul ca să fie prezent.

Joseph şi-a ocupat locul lui în a treia bancă din spate, în partea dreaptă, unde în mod tradiţional stăteau bărbaţii. Băncile din partea stângă erau rezervate femeilor. Şi în această dimineaţă capela era plină până la refuz. Punctual, la ora şapte şi treizeci de minute, aproximativ o sută de doctori, infirmieri, asistente şi alţi angajaţi împreună cu familiile lor începeau să încingă atmosfera cu un cântec. Apoi, urmau câteva rugăciuni scurte şi pentru că era vineri cineva avea o cuvântare.

În mod normal întâlnirea dura cincisprezece minute şi vinerea, din cauza cuvântării săptămânale, treizeci de minute. Dar din motive necunoscute, astăzi mesajul a fost mai scurt decât de obicei şi cântecul de încheiere a fost în mod spontan scurtat cu patru strofe. Aşa că întâlnirea de dimineaţă a luat sfârşit mai devreme decât de obicei.

Doamnele s-au ridicat şi rând pe rând, două câte două, au pornit înspre ieşire. Deoarece ieşirea din mijloc era foarte îngustă, întotdeauna bărbaţii trebuiau să aştepte până când toate femeile părăseau capela pentru ca şi ei să se poată ridica. În mod normal Joseph nu se grăbea. El era unul dintre ultimii care venea şi ultimul care pleca. Dar astăzi ceva din el l-a impulsionat ca să se grăbească şi s-a poziţionat imediat în ultimul rând al femeilor. Toţi au început fericiţi să vorbească unul cu altul în timp ce îşi deschideau umbrelele şi păşeau prin ploaie. Oftalmologul a aruncat o privire peste ceasul care atârna deasupra intrării.

07: 48 – Şi apoi s-a întâmplat. Un fulger lumină capela, urmat de o explozie puternică, care făcu ţăndări toate ferestrele şi aruncă oamenii la pământ. Joseph simţi cum obrazul stâng i se izbi de podeaua din piatră, în timp ce printre pleoape putu să observe reflexia unei lumini albe în tavan. Mai mulţi oameni au căzut direct peste el.

A lovit un fulger, fu primul lui gând. Şi cu toate că greutatea celorlalţi părea că îl sufocă, gândi uşurat: *Domnul meu*, *sunt în viaţă*!

Pentru un moment era liniște. O liniște apăsătoare. Singurul zgomot pe care l-a perceput a fost bătaia propriei sale inimi. În afară de aceasta nu era nimic de auzit. Liniștea era mai insuportabilă decât bubuitura asurzitoare a exploziei precedente. Ce înseamnă toate acestea? Ce s-a întâmplat?

Acum, de afară se puteau auzi țipete. Doctorul era căzut între băncile bisericii și atunci când a încercat să se ridice, mai mulți oameni au năvălit peste picioarele lui. Era un ciorchine de oameni care s-a îmbulzit înapoi în capelă.

Acesta nu a fost un fulger, i-a trecut prin cap lui Joseph. *Suntem atacați*! Nu avea nicio idee de ceea ce urma să vină. Câți atacatori erau implicați în atentat? Unde erau poziționați? Când vor începe să tragă în mulțime prin ferestrele sparte sau să arunce grenade în capelă? Care era șansa ca să ieși cu viață din această situație?

Tremurând, doctorul își adună toate puterile și cu grijă privi peste marginea băncii pentru a-și face o idee de mărimea exploziei. Priveliștea era înspăimântătoare. Podeaua era presărată cu sticlă, așchii de metal și zdrențe de la bucăți de haine. Oameni văitându-se își țineau rănile deschise. Confuzia domnea și o frică apăsătoare plutea în aer. Fereastra pictată de peste altarul din spatele capelei avea o gaură rotundă, chiar peste imaginea cu Iisus rugându-se în grădina Ghetsimani. De asemenea, și sticla ceasului de la intrare era crăpată. Ceasul s-a oprit să mai bată, și a fost exact în momentul exploziei – la ora șapte și patruzeci și opt de minute.

Joseph își dădu toată silința să rămână lucid. Nu se mai auzeau împușcături, hi acel moment doctorul îndrăzni să iasă de după bancă. Afară încă se mai auzeau câteva țipete și plânsete de deznădejde. *Dacă ar fi vrut atacatorii să tragă în mulțime s-ar fi întâmplat deja*, s-a gândit Joseph în timp ce iute-și făcu loc înspre ieșire.

Chiar și aici explozia i-a aruncat pe toți în aer. Locul bisericuței a fost transformat într-un câmp de bătălie. Pe partea stângă, direct lângă intrare, se afla un crater de aproximativ doi metri lățime și cincizeci de centimetri adâncime. Iarba era presărate cu trupuri însângerate,

umbrele zdrenţuite, haine sfâşiate, încălţăminte, bonete albe ale asistentelor şi bucăţi mici de metal de la grenadele explodate. Ploua cu găleata şi bălţile de apă de pe terenul din faţa clădirii se transformaseră în lacuri de sânge.

— O, Dumnezeule, murmură Joseph, o Dumnezeul meu.

Şi-a aruncat privirea peste mulţimea nenumărată de răniţi şi a realizat că toţi se aflau în imediata apropiere a capelei, în timp ce calea înspre poarta din fier era liberă şi neatinsă. Era evident că atacatorii au aruncat din această direcţie bombele în mulţime şi probabil că au fugit pe această cale.

Fără să gândească prea mult, Josef alergă înspre poartă, în faţa căreia se afla un agent de pază încremenit, un paznic rămas cu totul perplex şi o mână de alţi oameni care se uitau ca şi hipnotizaţi în direcţia capelei fără ca să facă ceva.

— Unde au fugit!? a strigat oftalmologul, gesticulând violent cu mâinile în aer. Voi trebuie să-i fi văzut! De ce staţi cu mâinile în sân?! Urmăriţi-i, nu-i lăsaţi să scape! Anunţaţi poliţia, faceţi ceva!

A durat câteva secunde până când paznicul a fost în stare să spună ceva.

— Mi-a pus arma la cap, bâlbâi el. Am… am crezut că mor.

— Câţi erau? a întrebat Joseph.

— Erau trei, răspunse paznicul. Spuneau că vor să viziteze un pacient, de aceea i-am lăsat să intre. Dar apoi, foarte hotărâţi, au luat-o în direcţia capelei. Am strigat la ei. Atunci unul din ei şi-a scos arma şi m-a obligat să intru în gheretă. Şi apoi, am auzit prima explozie.

— Totul a fost atât de rapid, explică agentul de pază. Am fost undeva puţin mai departe când s-a întâmplat. Atunci când am ajuns, a fost prea târziu. Doi dintre ei începuseră deja să arunce grenadele.

— Şi după aceea? întrebă Joseph. Aţi văzut unde au fugit?

— Doi au fugit în direcţia aceea, a spus agentul de pază printr-o mişcare de mână. Am văzut cum cineva i-a urmărit, dar nu cred că va reuşi să-i prindă.

— Şi al treilea?

— Nu pot să spun nimic. Nu am nicio idee. Atunci când grenadele au explodat şi totul a sărit în aer l-am pierdut din ochi. Şi apoi, aici s-a dezlănţuit iadul.

Joseph clătină din cap.

— Aţi anunţat deja poliţia?

— Legătura telefonică externă este moartă, spuse paznicul. Explozia a distrus cablurile de alimentare.

— Atunci încercaţi în spate, în cantină sau în altă parte. Cheamă-i să vină, spune-le că am fost atacaţi de teroriști. Şi cu o mişcare a capului spuse celorlalţi: Şi cine are două mâini să ajute. Nu avem nevoie de gură cască, avem nevoie de ajutor! Haideţi!

Cu aceste cuvinte se grăbi înspre capelă unde erau câteva asistente.

Joseph a strigat la ele prin ploaie ca să aducă tărgi din spital. Asistentele au aprobat din cap şi imediat au pornit într-acolo. Doctorul dădu ordin fiecăruia care era în stare să facă ceva ca să se îngrijească de ceilalţi şi încercă să găsească prin mulţimea de oamenii pe cei grav răniţi şi care aveau nevoie urgentă de intervenţie.

O fată a fost aruncată de explozie într-un gard de sârmă din apropiere. O asistentă avea răni serioase la picior şi încerca, fără succes, cu propriile-i haine să-şi oprească sângerarea. Cei mai mulţi stăteau ca şi ameţiţi pe iarba noroioasă ţinându-şi rănile sângerânde. Arătau ca somnambulii şi erau destul de îngroziţi. Unii stăteau pur şi simplu în ploaie şi plângeau cu sughiţuri. Alţii zăceau la pământ cu membrele fracturate şi nu puteau să se mişte.

Era o privelişte la fel ca din pelicula unui film de groază. Joseph îşi dorea să fie doar un coşmar groaznic din care toţi se vor trezi cât mai curând. Dar, nu era aşa. Nu, ci într-adevăr cineva a vrut să-i arunce în aer şi rezultatul era devastator.

08: 03 – Discret, doctorul Ernest s-a apropiat din spate şi i-a pus mâna pe umăr.

— Hei, Joseph eşti bine?

Joseph s-a întors înspre el.

— Aşa cred, murmură el. Este o minune că nu am păţit nimic.

— Dar, sângerezi.

— Sângerez? Unde?

— La ureche, spuse doctorul, şi după părerea mea încă destul de tare. Nu simţi nimic?

Mirat, Joseph şi-a atins cu mâna stângă urechea şi atunci când şi-a retras-o era plină de sânge.

— Nu am simţit absolut nimic, se miră oftalmologul.

Doctorul Ernest îi întinse un şerveţel cu care să-şi acopere rana.

— Te doare?

— O las pentru mai târziu, spuse Joseph încetişor. Acum avem alte lucruri mai importante de făcut. Am trimis câteva asistente în clinică să aducă tărgi.

— Bine, aprobă doctorul Ernest. Oamenii care sunt în capelă au tăieturi de la cioburile şi de la bucăţile de sticlă care au zburat în jur. Oricum, ceea ce pot să spun în acest moment, cred că nu au fost rănite organe vitale. Grenadele au explodat prea departe de ei.

— Mulţumesc lui Dumnezeu. Şi cum stau lucrurile aici afară?

Doctorul Ernest oftă.

— Aici nu arată aşa de bine, Joseph. Două grenade au explodat în mijlocul mulţimii. Cu siguranţă ai văzut craterele. Câteva asistente au fost lovite în spate de cioburi, altele în faţă.

— A… a fost cineva ucis?

— Încă nu ştim. Doctorul Ernest arătă în direcţia craterelor, unde câteva asistente se ocupau de o persoană însângerată care zăcea la sol.

— Parveen a fost rănită destul de rău.

Joseph ascultă cu atenţie.

— Parveen? îngrozit se uită la ea.

În afară de o grămadă de sânge nu era prea mult de văzut.

— Partea din faţă a grenadei i-a sfâşiat pântecul şi a rămas înfiptă în organele ei genitale.

— Oh, Dumnezeule.

— Şansele ei de supravieţuire sunt foarte mici. Joseph clătină afectat din cap.

— În dimineaţa aceasta mi-a oferit să vin sub umbrela ei, a murmurat ca pentru el însuşi. Este una dintre cele mai amabile asistente pe care o cunosc.

— Ştiu, confirmă doctorul Ernest. Îmi pare rău. Au rămas aşa un timp fără ca să spună ceva şi priveau cum oamenii se ridicau unii pe alţii de la pământ şi se îndreptau în direcţia spitalului. Între timp sosiseră primii cu tărgile. Doctorii şi asistentele care nu aveau răni grave îi puneau pe răniţi pe tărgi şi îi duceau în clinică.

Un calm incredibil a luat locul primului moment de panică. Fiecare s-a dedicat cum a fost cel mai bine pregătit şi antrenat. Totul a decurs aşa de profesional şi liniştit ca şi cum ar fi exersat de o mie de ori mai înainte această acţiune. Da, cine privea din afară credea că aici este o echipă specială de medici, care ani de zile au fost pregătiţi pentru un astfel de accident.

Cei şapte medici s-au grăbit în sala de operaţie, care era la nici două sute de metri de capelă, şi imediat s-au pus pe treabă. În scurt timp toate bandajele, prosoapele, lenjeriile erau lac de sânge. Sala de operaţie, care de altfel era sterilă, s-a transformat într-o măcelărie.

Toate sălile au fost schimbate în puncte de urgenţă. Voluntari împingeau pe holuri paturile transportabile cu răniţi, lăsând peste tot doar urme de noroi şi sânge. Asistentele alergau după rezervele de analgezice şi anestezice. Doi angajaţi au demontat în timp record scaunele câtorva microbuze pentru ca răniţii foarte grav să fie transportaţi într-un spital mai mare şi mai bine utilat. În această dimineaţă sute de rugăciuni au fost înălţate către cer.

Între timp sosise şi poliţia care blocase intrarea în clinică, pentru a ţine departe pe mulţi gură cască. Au început să mişune ofiţeri de poliţie, autorităţi competente şi politicieni care au venit de la aproximativ treizeci şi cinci de kilometri din capitala Islamabad. Şi-a făcut prezenţa tot ceea ce avea o poziţie şi un nume, chiar şi BBC, CNN şi alte staţii internaţionale de televiziune.

11: 00 – Trei ore mai târziu, atunci când cineva l-a împins pe Joseph Lall în sala de operaţie pentru ca în cele din urmă să îşi trateze rana de la ureche, a aflat că Parveen, din cauza rănilor, a plătit cu viaţa. Abia îşi sărbătorise aniversarea de 20 de ani. A fost o fată tânără, plină de dorinţe. Şi acum era moartă.

Moartea ei a fost aşa de crudă şi de nemiloasă, încât lacrimi de ciudă s-au ridicat în ochii lui Joseph. Cine putea să facă ceva aşa de îngrozitor? Şi de ce? întrebările îi treceau fără încetare prin cap în timp ce doctorul Ernest, fără anestezie îi îndepărta cioburile de sticlă de la ureche şi îi sutura rana. Cu toate acestea, Joseph nu a simţit nicio durere.

Nu departe de Taxila… Murree – un an mai înainte, Sâmbătă, 15 septembrie 2001

14: 00 – Deborah şi-a luat a doua valiză de pe zidul mic din piatră, din faţa internatului, şi a pus-o lângă bagajele celorlalţi elevi. Şi-a dat părul blond peste ceafa şi i-a căutat cu privirea pe cei patru fraţi şi cele două surori ale ei pentru a se asigura că sunt toţi în apropiere. Nu avea niciun chef să-i caute pe fiecare în parte în timp ce părinţii lor îşi beau ceaiul. Zborul spre Germania era deja programat şi în câteva zile urmau să ajungă în ţara lor natală – o idee ciudată. Deborah şi-ar fi dorit mai mult să rămână aici, în Şcoala Internaţională din Pakistan. Aici se simţea acasă. În ultimi doi ani şi jumătate şi-a făcut aici rădăcini găsindu-şi mulţi prieteni. Întreaga şcoală devenise familia ei. Era insuportabil pentru fata de cincisprezece ani ca, pur şi simplu, dintr-odată să se despartă de ceilalţi.

Şcoala va fi închisă pentru o vreme, aşa li s-a spus oficial ieri seară, *mâine vin părinţii voştri şi vă vor lua*. Destul de ciudat. Fiecare elev din Germania ar fi sărit până în tavan de bucurie, dacă un director de şcoală ar fi anunţat că se anulează cursurile şi şcoala se închide pentru un timp nelimitat. Nu este acesta visul fiecărui copil, ca şcoala să fie cuprinsă de flăcări, toţi profesorii să se îmbolnăvească sau orice altceva să se întâmple pentru ca să nu mai meargă la ore? Dar, pentru cei 150 de elevi de la Murree Christian School (MCS), închiderea şcolii

era cel mai rău lucru care putea să li se întâmple. Asta însemna să-şi ia la revedere de la prietenii pe care probabil nu-i vor mai revedea niciodată. Multe organizaţii misionare şi-au retras misionarii din Pakistan, în special pe cei ai căror copii învăţau în şcoala din Murree. Nimeni nu ştia cât urma să dureze această situaţie.

Situaţia este prea periculoasă, li s-a explicat, *nu ne putem lua responsabilitatea pentru ca să rămâneţi aici*. S-a promis că şcoala se va redeschide în ianuarie. Dar, se zvonea cum că prin această afirmaţie voiau doar să liniştească elevii. Adevărul era că nimeni nu ştia ce urma să se întâmple. 11 Septembrie a aruncat totul într-o incertitudine profundă.

11 Septembrie a fost o zi oribilă. Deborah a intrat liniştită în camera ei, atunci când o colegă i-a spus că un avion s-a lovit de o clădire din New York. Deborah nu şi-a făcut prea multe gânduri despre aceasta. Încă nu auzise nimic despre turnurile gemene. Atunci când împreună cu alţi elevi a vizionat la televizor cum cele două clădiri înalte s-au prăbuşit, nu a bănuit că acest eveniment va face valuri şi în viaţa ei, valuri mai mari decât a putut visa. În acea clipă, atunci când primul avion a lovit primul turn a fost ca şi cum o bombă invizibilă a început să ticăiască. Totuşi, în acel moment nimeni nu ştia ceva. Şi probabil era mai bine aşa…

Bineînţeles că şocul cel mai mare a fost pentru cei aproximativ treizeci de copii americani şi canadieni care frecventau şcoala Murree Christian School. De asemenea, erau şocaţi şi copiii care erau din Anglia, Olanda, Finlanda, Germania, Elveţia, Australia, Noua Zeelandă şi Filipine. Toţi erau mişcaţi şi zguduiţi.

În următoarea dimineaţă, directorul şcolii, domnul Russell Morton a ţinut un discurs în sala de sport şi s-a păstrat un minut de reculegere pentru victimele atentatului. Mai târziu, Deborah l-a întâlnit pe domnul Larry Cutherell, directorul de finanţe al şcolii, care a fost destul de tulburat din cauza acestei situaţii. Şi aceasta deoarece fratele lui s-a aflat în New York, chiar la locul atentatului şi a văzut cu ochii lui totul.

Fratele lui Larry, Luke, lucra ca doctor într-un spital misionar din Pakistan. La acel moment era acasă, în vacanţă, şi împreună cu alţi 150 de medici participa la un congres al chirurgilor, care ar fi trebuit să aibă loc în clădirea World Trade Center. Deoarece costul pentru închirierea sălii a fost prea mare, organizatorii au schimbat locul desfăşurării congresului cu un hotel, chiar vizavi de turnurile gemene. În dimineaţa zilei de 11 septembrie, chirurgii aşteptau un profesor din oraşul New York, care trebuia să aibă prima alocuţiune. După o întârziere de zece minute, profesorul aşteptat a sunat de pe celularul personal şi a anunţat cu părere de rău că nu reuşeşte să ajungă deoarece s-a prăbuşit un avion.

La început nu a ştiut nimeni ce s-a întâmplat până când a venit anunţul că turnurile World Trade Center sunt în flăcări. Într-o clipită medicii s-au împărţit în grupe. În scurt timp au fost pregătiţi de acţiune şi au putut să îngrijească mulţii răniţi. Luke a putut să vadă cu ochii lui cum s-au prăbuşit turnurile. I-a povestit fratelui său că aproape nu putea să creadă că totul se întâmpla cu adevărat.

— Nu avem nicio idee ce consecinţe poate să aibă aceasta pentru noi, cei de aici, din Pakistan, îi explică Larry lui Deborah. Este tragic, pur şi simplu tragic.

— Da, aşa este, confirmă Deborah. Atât elevii, cât şi profesorii au petrecut următoarele zile doar în faţa televizorului. Totuşi, vineri seara, atunci când s-a aflat că şcoala se va închide şi fiecare va trebui să se întoarcă în ţara lui natală, starea de spirit a atins punctul culminant. Această veste a fost doborâtoare pentru toţi. Un băiat a fost atât de furios încât a făcut ţăndări o fereastră. În timp ce alţii, pur şi simplu stăteau dezorientaţi şi nu mai erau în stare să-şi exprime sentimentele. Unii îşi ştergeau pe furiş lacrimile din ochi.

Totul s-a petrecut mult prea repede. Aproape nu mai era timp ca să-şi ia rămas-bun unii de la alţii. Christine, prietena lui Deborah era deja în Islamabad înainte de 11 septembrie şi acum nici măcar nu mai puteau să se întâlnească înainte de a părăsi Pakistanul, zburând cu avioane diferite, înspre ţări diferite. Şi nu ştiau dacă se vor mai

revedea vreodată. Christine era americană şi probabil că părinţii ei vor prefera să o oprească pentru un timp în America.

Deborah avea sentimentul că cineva i-a tras preşul de sub picioare. Noul an şcolar abia începuse, chiar se acomodase cu noua ei clasă şi se aranjase în cameră împreună cu alte fete. Şi acum, la nici patru săptămâni de la prima zi de şcoală, tot ceea ce Deborah iubea şi preţuia s-a risipit la fel cum se spulberă în aer o bulă lucioasă de săpun.

Următorul lucru pe care l-a făcut fata de cincisprezece ani a fost să-i ajute pe fraţii şi surorile ei la împachetat. Avea patru fraţi şi două surori. Însă doar patru frecventau şcoala: Micha de opta ani, Elias de zece ani, Rahel de doisprezece ani şi Daniel de paisprezece ani. Naemi de şase ani şi Beniamin de trei ani locuiau împreună cu părinţii care lucrau ca misionari în Lahore, în Vestul Pakistanului, la câţiva kilometri de graniţa cu India. Dar acum, datorită atentatului de la World Trade Center au fost şi ei sfătuiţi să părăsească cât mai repede ţara.

14: 15-Deborah?

Fata se întoarse. Jenny stătea chiar în spatele lui Deborah şi îi oferi un zâmbet preţios, cu toate că ochii îi erau umezi. Jenny avea doisprezece ani şi era din Filipine. Era o fată gingaşă, cu tenul maroniu şi ochii negri de forma migdalelor. Era în aceeaşi clasă cu Rahel, sora lui Deborah. Fratele ei, DJ va absolvi şcoala peste doi ani. Părinţii ei lucrau ca misionari în Afghanistan.

— Ne vom mai revedea? A întrebat ea cu vocea-i blândă. Deborah îi zâmbi.

— Sigur că ne vom revedea, a răspuns cât a putut de convingătoare.

— Nu îţi pierzi niciodată încrederea, aşa-i?

— Oricum tot am fi plecat în noiembrie în vacanţă, completă Deborah ridicând din umeri. Acum plecăm cu două luni mai repede. Ce-i aşa de rău?

— Îţi place în Germania?

— Într-un fel totul este puţin cam ciudat pentru mine, recunoscu Deborah, nu ştiu ce mă aşteaptă.

— Aşa este şi pentru mine, confirmă Jenny, aproape nu cunosc deloc ţara natală, Filipine. Într-un fel, este o ţară străină pentru mine. Nu pot să-mi imaginez să fiu fericită acolo fără sora ta, fără tine, fără toţi ceilalţi. M-am străduit pentru a nu mă lăsa biruită de emoţii. Îmi vei scrie?

— Sigur că îţi voi scrie! promise Deborah. Am adresa ta de E-mail.

— Promiţi?

— Pe cuvântul meu de onoare. Deborah zâmbi şi o strânse în braţe pe fata care era cu un cap mai mică decât ea.

Doamna Visitacion, mama lui Jenny, îşi făcu apariţia din camera de aşteptare împreună cu DJ, fiul ei mai mare şi se îndreptă imediat înspre cele două fete.

— Jenny, este timpul să plecăm, spuse ea, şi o salută prietenește pe Deborah printr-o mişcare a capului. Arăta tensionată la fel ca toţi ceilalţi. Ai terminat de împachetat, draga mea?

— Valiza mea este acolo, răspunse Jenny şi arătă înspre valizele, plasele şi raniţele care erau zidite la intrarea casei de oaspeţi.

— DJ, te rog, poţi să aduci valiza lui Jenny la maşină?

DJ afirmă printr-o mişcare a capului şi se îndreptă înspre Deborah.

— Nu-ţi pierde curajul, Deborah, spuse băiatul de şaisprezece ani şi clipi prietenește prin ochelari. Şi să nu-ţi uiţi engleza, bine?

— Îmi voi da tot efortul, răspunse Deborah.

Deborah a schimbat câteva cuvinte cu doamna Visitacion şi a mai strâns-o încă o dată tare în braţe pe Jenny înainte ca să se despartă de ea. Cu durere, privirea îi rătăci peste elevii şi elevele care urmau să fie luaţi de către părinţi.

Câţiva copii de grădiniţă stăteau pierduţi printre bagaje şi plângeau înăbuşit. Maşinile intrau în curte, părinţi îşi făceau loc prin mulţime adunându-şi plozii, ultimele adrese de E-mail erau schimbate,

lacrimile erau şterse de pe obraji. Angajaţii pakistanezi ajutau la încărcarea bagajelor. În sfârşit au venit şi părinţii lui Deborah din sala de aşteptare, unde au băut un ceai împreună cu alţi părinţi şi profesori. Semnul din cap în direcţia lui Deborah a fost confirmarea că este timpul de plecare.

14: 30 – Deborah şi-a chemat fraţii şi surorile cărându-şi valiza la maşină. Inima îi era cel puţin de două ori mai grea decât valiza. Voia să fie optimistă, voia să se liniştească cu gândul că totul nu era atât de rău pe cât părea să fie şi câteva luni în Germania aduceau doar avantaje.

Probabil va revedea câţiva vechi prieteni, s-a gândit ea. Dar, atunci când în jurul orei două şi jumătate familia Lanz a părăsit terenul şcolii şi MCS s-a pierdut printre pinii uriaşi de la poalele Himalayei, Deborah s-a simţit îngrozitor de prost dispusă. Pentru prima oară în viaţa ei avea acest sentiment de înstrăinare. Şi cu cât se îndepărta mai mult de Murree, cu atât se îndoia mai mult de faptul că se va mai întoarce vreodată în Pakistan.

Wiedenest, Germania – Miercuri, 26 septembrie 2001

08: 10 Paul-Gerhard privea somnoros prin lentilele ochelarilor rotunzi şi încerca să priceapă cifrele ciudate pe care, într-un ritm necruţător, profesorul de matematică le scria pe tablă. *Ziua de astăzi nu ar trebui să înceapă cu matematică*, îi trecu prin minte lui Paul-Gerhard, *şi nu cu domnul Meier*, *care nu ţine cont de codaşii clasei*. În *niciun caz nu ar trebui ca o zi normală de şcoală să înceapă la ora opt dimineaţa*. *Aşa ceva nu se poate pretinde şi dăunează stării de bine*.

Şi probabil că nu ar fi trebuit să asculte muzică până la ora trei dimineaţă. Pe lângă toate a trebuit să facă ultimele pregătiri pentru petrecerea de ziua lui de naştere, care va avea loc sâmbătă. Va împlini şaisprezece ani. Acesta era deja un motiv pentru a da o petrecere. Şi mai era încă un motiv la fel de important pentru a sărbători: Familia Lanz s-a întors din Pakistan! Paul-Gerhard se bucura încă de pe acum că îi va revedea pe toţi sâmbătă. Mai mult decât orice pe prietenii lui cei mai buni, Daniel şi Deborah.

Se cunosc deja din copilărie. Taţii lor au fost prieteni şi au predat la aceeaşi Şcoală Biblică. Au locuit doar la distanţă de o stradă şi s-au jucat adesea împreună. Cu ocazia zilei sale de naştere Deborah l-a invitat pe Paul-Gerhard la fiecare petrecere dată, bineînţeles şi invers. Era o chestie de onoare. Da, şi într-o zi Deborah l-a anunţat că v-a pleca în Pakistan şi încă pentru un timp îndelungat.

Paul-Gerhard aproape a făcut infarct. Nu putea să-şi imagineze viaţa fără familia Lanz. Ei făceau parte din viaţa lui. Aşa a fost dintotdeauna şi aşa va fi. Cel puţin aşa a crezut el. Familia Lanz şi-a construit o casă. De aceea, lui Paul-Gerhard nu i-a trecut niciodată prin cap că se vor muta vreodată din frumosul Wiedenest. Totuşi au făcut-o în ciuda neînţelegerii tuturor rudelor, vecinilor şi prietenilor. Nimeni nu putea să priceapă cum o familie de nouă membri putea să lase locul natal şi să se mute într-o ţară musulmană. Acolo unde, toţi ştiau că, o dată la doi ani, guvernul suferea o lovitură de stat şi totul era foarte instabil.

Şi apoi pe 6 februarie 1999 au împachetat în butoaie tot ce aveau şi au plecat în Pakistan. Acest fapt a fost destul de dur pentru Paul-Gerhard. Bineînţeles că viaţa a mers şi aşa mai departe, dar nu mai era la fel. Lipsea optimismul lui Deborah, descoperirile exotice ale lui Daniel, ieşirile împreună şi filosofările nocturne despre adevăratul rost al existenţei umane. Pur şi simplu nu se simţea complet fără Lanzers. Ei erau o parte din el, care nu se puteau, aşa pur şi simplu, înlocui cu altcineva.

Dar acum s-au întors! Paul-Gerhard aproape nu mai putea de nerăbdare să-i vadă. Oare s-au schimbat? El însuşi s-a lungit şi, de când muzica Hardcore i-a furat inima, frizura i-a devenit puţin mai dezordonată.

08: 25 – Paul-Gerhard? Ai plecat cu duhul de printre noi sau ţi-a rămas creierul agăţat în garderobă. Vocea cinică a profesorului de matematică l-a smuls pe băiat din lumea gândurilor. A tuşit uşor şi s-a aşezat oarecum mai drept.

— Scuzaţi, murmură el, şi-şi dădu o şuviţă de păr în spatele

urechii drepte. Ieri am stat puţin prea târziu.

— Asta văd şi eu, spuse domnul Meier cu bărbia lui ascuţită. Ar fi foarte îmbucurător pentru mine dacă te-ai îndeletnici acum cu sinusul şi cosinusul. Deci! Avem aici un triunghi isoscel…

Nu a mai continuat, deoarece a bătut cineva la uşă. Profesorul şi-a lăsat creta albă pe catedră, s-a îndreptă înspre uşă şi a deschis-o. Elevii au început să şoşotească. Un băiat din banca din spate s-a folosit de ocazie şi l-a lovit pe Paul-Gerhard cu un elastic.

— Hei, tu somnorosule, eşti cu duhul printre noi?

Paul-Gerhard bombăni.

— Meier nu vrea să priceapă că am nevoie de somnul de frumuseţe de la prânz.

— Nu prea se văd rezultatele lui, chicoti colegul lui de bancă, pentru care încasă un cot în coastă.

— Psst, atenţiona cineva, vine Meier.

Într-adevăr, Meier se întoarse în clasă. În timp ce închise uşa băgă o fată subţirică în cameră şi apoi spuse:

— V-o prezint pe Deborah Lanz. Începând de astăzi ea va fi colega voastră de clasă. Cred că unii vă cunoaşteţi deja.

Lui Paul-Gerhard i-a căzut imediat faţa, şi de bucurie inima a început să-i bată sălbatic. Se uită la fată ca şi cum ar fi fost de pe alta planetă. Deborah nu se schimbase deloc, doar crescuse puţin. Dar faţa ei blândă, părul ei lung mătăsos, împletit într-o cosiţă care cădea pe umeri, ochii ei albaştri, clari şi cu gene lungi, postura ei elegantă, totul a fost exact aşa cum era în memoria lui Paul-Gerhard. Pentru el era ca un înger. Era îmbrăcată cu o bluză de culoare deschisă şi blugi. La gât îi atârna o cruciuliţă argintie.

— Acolo, în spate, mai este o bancă liberă, spuse domnul Meier şi arătă înspre o bancă care se afla chiar în spatele lui Paul-Gerhard. Noi acum ne ocupăm de calcularea cosinusului acestui triunghi isoscel. Cu siguranţă este cineva care să-ţi explice despre ce este vorba.

Deborah se îndreptă înspre locul ei şi în timp ce trecu pe lângă Paul-Gerhard îi zâmbi. Paul-Gerhard adora acest fel de radiere.

— Mă bucur să te văd Paul-Gerhard.

— Hei Deborah, habar n-aveam că vei veni în clasa noastră.

— Sincer, nici eu nu am ştiut.

— Super! Abia aştept să aud poveştile tale din Pakistan. Aici a fost destul de plictisitor, cum poţi să-ţi imaginezi. În afară de 11 septembrie nu s-a întâmplat mai nimic.

— Paul-Gerhard! Tonul domnului Meier era destul de autoritar. Lăsaţi timpul de taifas pentru pauză.

— Bineînţeles, domnule Meier, confirmă tânărul clătinând politicos din cap.

Dar, abia ce profesorul s-a întors înspre tablă şi pasionat s-a cufundat în explicaţii, Paul-Gerhard a folosit această oportunitate pentru a schimba încă câteva cuvinte cu Deborah. Era insuportabil să aştepte până după terminarea orei. Oricum nu s-au mai văzut de doi ani şi jumătate. După percepţia lui Paul-Gerhard doi ani şi jumătate erau mai mult decât jumătate de secol! Ar trebui ca arhaicul domn Meier să închidă puţin ochii.

— Cât mai rămâi aici?

— Nu ştiu, probabil câteva luni.

— Doar câteva luni? Atunci nici măcar nu am timp să-mi întipăresc în minte fizionomia ta.

Deborah zâmbi.

— Atunci, următoarea dată va trebui să vii cu mine în Pakistan.

— Profesorul de matematică îşi drese glasul cu un zgomot foarte puternic şi-şi încruntă sprâncenele albe.

— Paul-Gerhard! Am crezut că m-am făcut destul de înţeles. Adună-te şi concentrează-te la oră!

— Scuze, murmură adolescentul cu supunere, şi Deborah îl lovi uşor în spate şoptindu-i:

— Nu te-ai schimbat deloc, Paul-Gerhard.

— Nici tu, îi şopti băiatul.

Apoi, luă creionul, liniarul şi conştiincios începu să copieze în caiet schiţele de pe tablă, cu toate că nu îi era capul la ele. Restul orei

s-a mişcat încolo şi încoace pe scaunul lui. Între timp mai arunca fugitiv câte o privire în spate, fără să fie observat de către profesor. Şi de fiecare dată când Deborah îi zâmbea, creştea sacrificiul de a rezista până când clopoţelul urma să anunţe pauza. După părerea lui era o adevărată tortură omenească să i se interzică să vorbească cu ea şi în loc de aceasta să o trăncănească cu teoria sinusului şi cosinusului.

08: 45 – Abia a supravieţuit orei de matematică. Şi înainte ca domnul Meier să aibă ideea ca după ce sună de pauză să-i facă din nou morală, o luă pe Deborah de braţ şi o trase repede în hol. Se opri abia la locul de recreere, pe un ziduleţ, izolaţi de mulţime, unde puteau să vorbească în linişte – cel puţin pentru cinci minute. Paul-Gerhard plesni imediat de curiozitate.

— Omule, povesteşte Deborah! Cum a fost în Pakistan?!

— Extraordinar, răspunse Deborah. Ador această ţară, viaţa, mirosurile, oamenii. A devenit locul meu natal.

— Nu este periculos?

— Periculos este peste tot în lume.

— Peste tot în afară de Wiedenest. Cea mai gravă faptă din ultimii ani a fost moartea misterioasă a unei pisici pe care un necunoscut a ucis-o prin otrăvire. A fost scris mare pe paginile ziarelor. Mai mult de atât nu se întâmplă mai nimic în Wiedenest. Aici lucrurile periculoase pot fi văzute doar la televizor.

Deborah zâmbi. Era vechiul Paul-Gerhard pe care îl ştia deja.

— Când am fost luaţi luni de la aeroport, toţi erau aşa de uşuraţi pentru că am ajuns în Germania, povesti fata, clătinând din cap. Oamenii nu înţeleg că noi nu am vrut deloc să plecăm din Pakistan.

— Cred că după atentatul din America a intrat tot globul în panică. Sincer, personal eu m-aş simţi incomod.

— Şi eu, recunoscuse Deborah şi în minte îi reveniră imaginile pe care le vizionase la televizor cu turnurile fumegânde şi reacţia oamenilor, care, de groază, s-au aruncat de la ferestre. Dar, cu toate acestea, aş vrea să mă întorc cu următorul zbor în Pakistan.

— Asta înseamnă că nu ai nicio frică că ţi s-ar putea întâmpla

ceva? Vreau să spun, probabil Bin Laden se ascunde în Pakistan şi planifică de acolo un nou atentat. Ar fi posibil.

Deborah strâmbă din gură.

— Acum vorbeşti exact la fel ca toţi ceilalţi. Nu înţeleg de ce toţi cred că în Pakistan nu există nimic altceva decât teroriști? Nu înseamnă că orice individ ce poartă barbă este rudă cu Osama.

Dacă era sinceră cu ea, trebuia să recunoască faptul că într-adevăr, de la 11 septembrie, începuse o oarecare neîncredere în bărbaţii care purtau barbă şi turban. În zborul spre Germania, s-au aşezat chiar în spatele ei câţiva pakistanezi care aveau bărbi lungi şi negre. Tot timpul zborului Deborah a stat cu teamă că în orice moment aceştia, cu bombe şi mitraliere, vor răpi avionul.

— Este adevărat că teroriştii au taberele lor de pregătire în munţi, acolo unde se află şi şcoala voastră? voia să afle Paul-Gerhard.

— Acum cine ţi-a mai spus una ca asta?

— Deci, este adevărat.

— Nu ştiu.

— Dar, poate să fie adevărat nu-i aşa?

— Paul-Gerhard termină odată cu astea. Şcoala are cincizeci de angajaţi pakistanezi. Cei mai mulţi dintre ei sunt musulmani. Şi îmi place de ei. Toţi au un loc în inima mea, indiferent dacă este creştin sau musulman. De exemplu, domnul Albert, administratorul şcolii, Javeed, unul dintre bucătari, Simon Malik, managerul şcolii şi mulţi alţii. Mă întristează faptul că oamenii îi bagă pe toţi în aceeaşi oală. Nu fiecare musulman este un fanatic. Pakistanul este o ţară minunată şi pakistanezii sunt oameni amabili şi ospitalieri. De ce nu vii la anul pentru a te convinge singur?

Paul-Gerhard râse.

— Să vin în Pakistan?

— Da, dădu Deborah din cap. Şi dintr-odată începu să cocheteze cu această idee. Nu că ar fi absolutul hit?

— Cu siguranţă tu eşti plină de idei, Deborah. Nu pot aşa de simplu să plec de aici.

— De ce nu? Atunci când noi am plecat, am fost o familie de nouă membri.

— Dar eu merg încă la şcoală.

— Acum, fata rânji şi îşi ridică nasul cârn în aer, ai trei încercări pentru a ghici ce fac eu în Pakistan. Merg la şcoală. MCS este o şcoală, dacă ai uitat asta. Şi o şcoală este pentru ca să mergi la şcoală. Este aşa de simplu.

— Deborah, te avertizez să nu mă pui pe gânduri…

Ochii lui Deborah începură să strălucească de entuziasm la fel ca două steluţe. Aşa era ea atunci când se angaja într-o discuţie. Şi, atunci când îi intra ceva în cap nu puteai să-i scoţi aşa de simplu, de aceasta îşi aducea foarte bine aminte Paul-Gerhard.

— Haide, spuse ea, şi îi dădu prietenește o împunsătură în coastă. Numeşte-mi trei motive plauzibile pentru care nu vrei să faci asta. Şi eu îţi spun trei motive pentru care trebuie să vii.

Paul-Gerhard se scarpină gânditor în bărbie.

— Bine, o să mă gândesc… cu siguranţă părinţii mei nu vor fi de acord.

— Nu şi atunci când părinţii mei vorbesc cu ei. Mama are un album gros cu fotografii şi este foarte entuziasmată de Pakistan. Şi doar îl cunoşti pe tata. El ar fi primul care l-ar face pe tatăl tău să prindă ideea.

— Şi ce facem cu şcoala de aici?

— Ah, se găseşte o soluţie. Mulţi tineri fac schimburi de experienţă. Şi pe deasupra ai posibilitatea să-ţi îmbunătăţeşti engleza, deoarece cursurile se ţin în limba engleză.

— Hm, făcu Paul-Gerhard şi încetişor căzu pe gânduri. Am crezut că MCS este doar pentru copiii misionarilor, care lucrează în Pakistan.

— În primul rând pentru cei care lucrează în Pakistan şi Afghanistan, completă Deborah. Dar, întreabă pe directorul şcolii noastre. Nu cred că domnul Morton te va respinge. De ce ar face-o? Şi chiar tu ai spus: *Nu se mişcă mai nimic în Wiedenest*. Deci, de ce să nu

foloseşti această posibilitate pentru ca să-ţi lărgeşti orizontul?

Şi nu a fost greu de recunoscut faptul că arta de convingere a lui Deborah a început să dea deja roade.

— Wiedenest sau Pakistan, reflectă Paul-Gerhard pentru sine. Incredibil, nu eşti aici de nici măcar două ore şi deja îmi scormoneşti toată viaţa.

— Nu face nimic, spuse Deborah cu generozitate şi îi clipi vioi din ochi. Ia în considerare o schimbare de anturaj?

— Nu îmi laşi nicio altă alegere.

— Va fi cel mai bun timp din viaţa ta, crede-mă.

— Na da, nu cred că va putea să fie atât de rău, gândi Paul-Gerhard cu o mimică înţeleaptă. Cel mai grav ar fi să fiu răpit de extremişti, pentru credinţa mea, să fiu băgat în închisoare sau executat, mai mult nu cred ar putea să mi se întâmple, am dreptate?

Clătinând din cap Deborah dădu ochii pe spate.

— Cu siguranţă Dumnezeu va avea grijă de tine, nu te mai îngrijora de asta.

Şi chiar aşa, Paul-Gerhard nu îşi mai făcu nicio grijă, ci din contră. Entuziasmul lui Deborah a trezit în el un sentiment necunoscut de dor de ducă, instinctul de aventură i-a fost trezit la viaţă. Era momentul ca, pentru un timp, să lase câmpiile verzi, merii şi clopotele romantice ale vacilor din Wiedenest şi să îndrăznească să iasă din cuibuşorul lui în lumea largă.

08: 55 – A doua oră era din nou matematică cu domnul Meier. Şi, bineînţeles, ei au venit prea târziu. Fără să mai fie nevoie să mai pomenească ceva, în această dimineaţă Paul-Gerhard a adus profesorul aproape la disperare. Totuşi răbufnirea mâniei bărbatului slab nu a răzbit până la adolescentul cu păr lung. Adolescentul era prins de gânduri şi începu să plutească pe înălţimea sferelor, mult prea sus pentru ca un profesor de matematică cu ajutorul sinusului şi cosinusului său să-l aducă înapoi cu picioarele pe duşumeaua sălii de clasă.

Balakot, Pakistan – două luni mai târziu, Miercuri, 21 noiembrie

2001

23: 00 – Kamran era absolut mulţumit cu cariera lui de mujahedin1. Foarte mândru îşi purta barba, care era un semn al convingerii pe care o avea în inimă.

Jihad2 era calea, adevărul şi viaţa. Lupta împotriva „necredincioşilor" 3 era datoria oricărui musulman. Şi era o ruşine pentru că nu fiecare era gata să renunţe la viaţa lui comodă, să pună mâna pe armă şi să urmeze cu râvnă cuvintele şi faptele profeţilor.

Pe de altă parte, de la 11 Septembrie (după părerea lui) a început să se vadă o creştere îmbucurătoare între tinerii pakistanezi care voiau să se dedice Jihadului. Tot mai mulţi băieţi, cu vârstele cuprinse între treisprezece şi cincisprezece ani, care erau invitaţi în timpul vacanţelor să viziteze taberele de pregătire militară, nu se mai întorceau la familiile lor ci insistau să se implice în războiul sfânt.

Chiar ieri o mamă şi-a adus băiatul de treisprezece ani în tabăra de pregătire din Balakot ca acesta să lupte pentru Allah şi să-l răzbune pe fratele lui mai mare, care a fost împuşcat în Kaşmir de către trupele indiene.

Mândră, povestea cum fiul ei a căzut ca erou şi mărturisea că este gata să îi jertfească şi pe ceilalţi fii pentru Jihad.

Băiatul tremura şi plângea atunci când mama l-a îmbrăţişat la plecare. Kamran şi-a adus aminte de frica de moarte care s-a oglindit în ochii lui. Probabil că era prea tânăr

1 Mujahedin – luptător, războinic musulman care luptă pentru cauza

Jihadului

1 Jihad – „A muri pe calea Domnului în luptă cu tine însăţi" – lupta musulmanilor împotriva „necredincioşilor" pentru extinderea Islamului este descrisă în Europa ca „Războiul sfânt".

3 Necredincioşi – musulmanii fundamentalişti numesc „necredincioşi" pe toţi cei ce nu-s fideli credinţei islamice pentru a înţelege profunzimea războiului sfânt. În câteva săptămâni totul va fi altfel. Şi chiar îi va implora pe lideri să îl trimită în Kaşmir împreună cu

următoarea trupă pentru a lupta pe linia de armistiţiu.

Kamran abia avea douăzeci de ani şi în spatele lui erau câteva lupte sângeroase în Kaşmir şi Afghanistan.

Acum câteva luni a fost transferat de către gruparea lui separatistă „Jaish-e-Mohammed" în tabăra de pregătire din Balakot. Acolo, în departamentul de mass-media era trup şi suflet. Contacta ziarele, radiourile şi staţiile de televiziune pentru a aduce poporului pakistanez noutăţi şi articole despre „JeM". Pe plan extern organizaţia militantă4 era activă şi cu succes. Deja editase şaptezeci de cărţi şi peste două sute de broşuri. Săptămânal publica un jurnal în limba urdu5 şi limba engleză cu un tiraj de 30.000 de exemplare şi lunar o revistă pentru femei.

Kamran stătea seara şi în timpul lui liber cu prietenii la o cană cu ceai bun şi vorbeau despre femei, acţiuni militare planificate, fapte ale eroilor şi bineînţeles despre Jihad.

Scopul comun i-a unit pe mujahedini de parcă ar fi fost fraţi de sânge. Da, erau la fel ca o familie.

— Aţi auzit cine va veni mâine în tabără?

Kamran sorbea zgomotos din ceaiul lui verde şi îşi încălzea de cană mâinile reci. Iarna îşi făcu intrarea-i solemnă. În jurul taberei, din toate cele patru zări, masivul Himalaya era alb.

— Nu, cine? a întrebat el.

— Maulana Abdul Jabbar, a răspuns celălalt cu un profund respect în tonalitatea vocii.

Un susur se auzi printre tinerii războinici, care stăteau ghemuiţi ca nişte broaşte în jurul unui foculeţ, cu pistoalele mitralieră Kalaşnikov pe spate. Toţi aveau aceeaşi

4 Militant – luptător, care militează, luptă intens pentru un principiu, pentru convingerile lui, pentru o cauză

5 T

Urdu – limba naţională în Pakistan îmbrăcăminte – tradiţionala Salwar Kameez. Aceasta era alcătuită dintr-o cămaşă largă, mare până peste genunchi şi pantaloni uşori din bumbac cu modele de camuflaj şi

nu în culoarea obişnuită kaki. Peste acestea purtau o geacă groasă de iarnă şi pe cap un turban de culoare neagră.

Maulana Abdul Jabbar era un nume pe care îl ştia fiecare. Era al doilea comandant în JeM după Maulana Masood Azhar Jabbar.

— Jabbar a convocat o şedinţă de urgenţă, anunţă Qari, un băiat de nouăsprezece ani, musculos, care avea o cicatrice lungă pe faţă. Se spune că la această întâlnire a invitat doar câţiva comandanţi aleşi.

— Cu siguranţă are de-a face cu atacul Americii asupra Afghanistanului, fu de părere Nawaz, băiatul de şaptesprezece ani, care de câteva săptămâni încheiase pregătirile unui mujahedin şi acum doar aştepta să fie trimis împotriva duşmanului.

— Câinii, o să regrete cu amar. Probabil această întâlnire are de-a face cu invazia americanilor în Afghanistan, gândi Ramran cu voce tare. Imediat după atac, Jabbar s-a întors în Pakistan împreună cu alţi războinici.

— Americanii nu îi vor da de urmă lui Osama bin Laden, rânji Abu Bakar, un activist6 slăbuţ care purta ochelari. Pot să dea foc la tot Afghanistanul. Nu vor prinde ei vulpea.

— Credeţi că Masood ştie unde se ascunde Osama? întrebă Ayaz, care tocmai acum a absolvit un curs de trei luni pentru reînnoirea cunoştinţelor în mânuirea armelor automate şi semiautomate. Pe lângă acesta a mai absolvit şi un antrenament special pentru cunoaşterea şi mânuirea lansatoarelor de rachete şi explozibil.

6 Activist (lat. activus = înfăptuitor, activ) – este descrisă o persoană care fără un imbold financiar, din convingeri interioare sau motive personale pledează în moduri speciale pentru atingerea unor scopuri precise

Maulana Masood Azhar era descris de mass-media ca „sfânt şi ucigaş în serie". El era fondatorul organizaţiei Jaish-e-Mohammed. Şi era cunoscut faptul că avea contact direct cu Osama bin Laden sau cel puţin în trecut a menţinut relaţiile cu el. Pe atunci Masood era secretar general al organizaţiei teroriste „Harkat ul-Ansar" şi în secret, fără a şti aceştia, ducea tratative cu Osama pentru a afilia propria grupare la

reţeaua Al-Qaida.

Cu toate acestea, pe 11 februarie 1994, într-o misiune în Kaşmir, care era ocupat de către trupele indiene, Masood – de douăzeci şi şase de ani – a fost captivat, în mod surprinzător, de către indieni. Apoi, în preajma Crăciunului din 1999, fratele lui mai mic, şi alţi patru adepţi fideli lui Masood, au răpit un avion indian pentru a obţine eliberarea lui. Pe 31 decembrie 1999, după şapte zile de traumatizare cei 155 de pasageri ai zborului IC 814 au fost eliberaţi în schimbul lui Masood.

Dar, Masood nu s-a mai întors în organizaţia „Harkat ul-Ansar", ci chiar la o lună după eliberarea lui a anunţat fondarea propriei mişcări, Jaish-e-Mohammed. La o conferinţă de presă, Maulana Masood Azhar a fost ales în mod oficial noul lider al tuturor pakistanezilor mujahedini. Atunci a fost chemat fiecare luptător să i se alăture în războiul pentru eliberarea Kaşmirului.

În acest moment emoţionant şi istoric, Maulana Abdul Jabbar şi mulţi alţii i-au jurat absolută loialitate şi devotament. Masood a câştigat pentru Jaish-e-Mohammed trei sferturi din vechea lui grupă şi la puţin timp după aceea a plecat în Afghanistan pentru a se întâlni din nou cu Osama bin Laden. Se spunea că Bin Laden finanţa cu sume considerabile organizaţia Jaish-e-Mohammed.

Aşa a luat fiinţă Jaish-e-Mohammed – Armata lui Mahomed. Până acum, i s-au alăturat mulţi tineri care în numele ei luptau şi săvârşeau diferite acte de terorism în Afghanistan şi înainte de toate în Kaşmir. Chiar şi serviciul secret pakistanez „ÎŞI" susţinea războiul lor ascuns în Kaşmir şi îi aproviziona cu bani şi arme.

Oricum, un lucru era clar: Dacă Jabbar, pe care Masood l-a pus comandant peste toate acţiunile militare, a convocat o întâlnire urgentă cu oamenii lui de încredere, după contraatacul americanilor, atunci cu siguranţă că avea să urmeze ceva.

— Probabil că Masood vrea să-l strecoare pe Bin Laden în Pakistan, fu de părere Abu Bakar.

— Mai bine nu, că atunci ne bombardează mai mult SUA, dădu Qari de gândit.

Ayaz aruncă un vreasc pe foc şi dădu din mână:

— SUA nu ne va ataca niciodată, atât timp cât preşedintele nostru susţine campania antitero a lui Bush.

— Ar trebui să li se dea o lecţie, scrâşni Nawaz.

— Cui, lui Bush sau lui Musharraf? întrebă Kamran.

— La amândoi, continuă Nawaz, ale cărui nări vibrară. Şi nu numai lor, ci tuturor celor care stau în calea Islamului.

Discuţia aprinsă se întinse până după miezul nopţii. Abia atunci când se stinse focul şi un vânt glacial suflă dinspre munţi, unul după altul s-au retras în dormitoarele supraaglomerate, care erau amenajate cu saltele subţiri şi saci de dormit. În barăci aerul era greu. De aceea, într-o oarecare măsură era cald, mulţumită multor luptători şi viitorilor mujahedini care dormeau la sol. Kamran a fost ultimul care a plecat de lângă foc. Nu putea să lase să-i scape din minte suspiciunea că întâlnirea de mâine va putea avea o mare însemnătate pentru ei toţi şi că le stătea în faţă un moment unic, ceva care le dădea ocazia să intre ca eroi în istorie. Ardea de nerăbdare să ştie despre ce era vorba.

Rawalpindi, Pakistan – următoarea zi, Joi, 22 noiembrie 2001

00: 30 – Sunetul telefonului îl smulse pe Bashir din somn. Aruncă o privire peste cadranul fosforescent al ceasului şi se miră de cel ce ar vrea să vorbească cu el la o oră aşa de înaintată. Pe jumătate adormit îşi dădu de pe el pătura din lână, căută în întuneric şlapii şi se grăbi pe lângă patul pliant al celor trei copii, care împărţeau cu el aceeaşi cameră simplă. Aceasta era totodată dormitor, sufragerie şi bucătărie. Telefonul se afla pe o noptieră veche, printre portrete, fierul de călcat şi un televizor de-a dreptul antic. Bashir ridică receptorul spunându-şi numele în şoaptă pentru a nu trezi pe copii.

— Tată? se auzi de la celălalt capăt al firului.

Bashir crezu că i se opreşte inima. Într-o clipită îi fugi toată oboseala.

— Kamran! răspunse prompt. Vocea îi vibra. Lăudat să fie Allah, eşti în viaţă. Mi-am făcut atâtea griji. Când vii acasă?

— Nu vin acasă, spuse Kamran, încă nu tată. Prima dată vrem

să-i aducem pe americani în genunchi, să-i înjosim, să-i strivim. Tată, cred că mâine va fi o zi mare. Simt aceasta. Mare este Allah!

— Despre ce vorbeşti, fiule? Mâinile lui Bashir s-au încleştat mai tare pe receptor, ca şi cum a putut să scurteze distanţa până la fiul său.

— Tată, nu ai văzut cum au atacat Afghanistanul? Noi nu putem să stăm cu mâinile încrucişate şi să privim cum ne măcelăresc fraţii de credinţă!

— Noi? Bashir clătină din cap. Kamran, aceasta nu este lupta ta.

— O, ba da, asta este, tată. Când vei înţelege odată. Această lume va trece, dar sufletul nostru este nemuritor. Trebuie să luptăm pentru credinţa noastră aşa cum ne învaţă

Islamul. Şi asta fac. Jihad nu este o alternativă, ci o poruncă sfântă. Pe asta o ştii.

Bashir înghiţi în sec. Vocea fiului său era prea fragedă pentru a scoate pe gură asemenea afirmaţii. Acestea nu i se potriveau fiinţei lui. El a fost dintotdeauna un băiat timid, discret care nu pricinuia niciun fel de problemă în vecinătate. La vârsta de 10 ani a renunţat la şcoală pentru a-l ajuta pe tatăl lui în mica centrală telefonică. Avea mare respect pentru oamenii din jur şi nu ar fi făcut pe nimeni să sufere.

— Ce te-a făcut să te schimbi aşa, fiule?

— Am devenit adult. Acum ştiu pentru ce merită să trăiesc şi să lupt.

Bashir avea sentimentul cum un pumn invizibil îi întoarse stomacul. Se simţea fără putere şi descurajat.

— De ce ne faci una ca asta? De ce crezi tu mai mult pe aceşti radicali decât pe tatăl tău? Eu te-am crescut. Ştiu că nu am avut întotdeauna timp pentru tine, dar am încercat să-ţi fiu un tată bun.

— Chiar asta eşti, spuse Kamran, şi îţi promit că voi face ce este bine.

— Atunci vino acasă, Kamran! Spune-mi unde eşti şi vin să te iau. Nu vreau să te pierd şi pe tine.

— Această luptă îmi este predestinată încă de la începutul lumii, spuse Kamran solemn. Nu este cale de întoarcere, tată. Vreau să o

urmez până la capăt. Mă rog lui Allah ca să înţelegi şi tu cândva. Aceasta este chemarea mea.

Bashir simţi cum pulsul îi bate în cap. Disperat căută după alte argumente, dar nu găsi niciunul pe care să nu-l fi prezentat de sute de ori în ultimii trei ani. Era la fel ca şi cum tot vocabularul îi era de mii de ori uzat şi învechit. Şi-a adus aminte de ziua când Kamran a dispărut pentru prima dată de acasă. Pe atunci avea şaptesprezece ani. Era un adolescent retras, care vorbea foarte puţin şi de aceea nu ieşea prea tare în evidenţă. Moartea timpurie a mamei sale a ridicat foarte multe întrebări în inima lui tânără. Întrebări la care nu a putut nimeni să-i răspundă.

Kamran a început să meargă de mai multe ori la moscheea din apropiere pentru a căuta rostul vieţii. Într-o zi, Bashir a găsit printre hainele lui broşura unei organizaţii islamice fundamentaliste. Atunci când l-a luat la întrebări pe fiul lui, acesta a susţinut cu tărie că ar fi găsit broşura pe stradă şi ar fi răsfoit-o doar fugitiv. Tatăl a ars broşura cu convingerea că în felul acesta va omorî pericolul din faşă. Totuşi nu a fost aşa. Într-o dimineaţă Kamran a dispărut. Pe canapeaua jerpelită, care era patul lui, era o scrisoare aproape indescifrabilă, unde era scris motivul plecării lui. Bashir nu putea să uite cuvintele care erau scrise acolo. Era doar o singură propoziţie. Totuşi aceasta i-a zdrobit inima lui de tată în mii de bucăţi.

Am plecat ca să iau parte la războiul sfânt. Kamran.

Era în anul 1998, acum trei ani. Imediat după aceea, Bashir a început să-şi caute fiul. Fără să ţină cont de pericole, a plecat în Kaşmir, unde în cele din urmă l-a găsit pe Kamran într-o tabără de pregătire al unei grupări islamice extremiste „Jaish-e-Mohammed".

Liderii grupării i-au ordonat lui Bashir să părăsească imediat tabăra cu promisiunea că în următoarele trei zile îi vor trimite fiul acasă. În mod surprinzător luptătorii pentru libertate şi-au ţinut promisiunea. Dar, adolescentul s-a întors acasă schimbat şi a aşteptat doar o nouă posibilitate pentru a dispărea şi a se alătura unei grupări Jihad, în lupta pentru Allah.

Câteva luni mai târziu a plecat din nou de acasă. Tatăl lui l-a găsit într-o tabără din apropierea Muzaffarabadului, capitala părţii Kaşmirului care era controlată de Pakistan, 138 kilometri la nord de Rawalpindi. Peste câteva zile s-a întors din nou acasă. Dar a realizat că şi-a pierdut definitiv autoritatea de tată în faţa Jaish-e-Mohammed-ului, Armata lui

Mahomed, căruia i s-a aliat Kamran. Din acel moment, tânărul pakistanez dispărea în mod repetat şi îşi făcea apariţia tot mai rar pe acasă. Doar mulţumită telefoanelor sporadice tatăl ştia dacă mai era încă în viaţă.

— Cum sunt fraţii mei?

Întrebarea l-a trezit pe Bashir din trecut.

— Bine, răspunse el, sunt bine. Le este dor de tine. La toţi ne este dor de tine.

— Şi mie îmi este dor de voi, a murmurat Kamran cu o uşoară melancolie în tonul vocii. Dar şi-a venit foarte repede în fire. Trebuie să închid. Bateria îmi este aproape goală. Spune fraţilor mei că sunt bine.

— Kamran, şopti tatăl în timp ce ţinea strâns cu amândouă mâinile receptorul, te voi aştepta.

— Allah cu tine tată. Vei fi mândru de mine. Apoi a închis telefonul.

Bashir rămase pentru o vreme în întuneric, neclintit, cu receptorul în mâna dreaptă – singura unealtă care era legătura cu fiul său. Inima îi era cuprinsă de o tristeţe profundă, o tristeţe care durea mult mai mult decât o rană sângerândă. Oare îl va mai vedea vreodată?

— Te voi aştepta, fiul meu, a şoptit încetişor, apoi şi-a şters cu mâna stângă ochii umezi şi a închis receptorul.

Când s-a întors a văzut cum toţi cei trei copii se holbau la el. Ei ascultaseră discuţia şi ştiau deja răspunsul. Ahamed, de şapte ani, care dormea în acelaşi pat cu fratele lui mai mare se uita la tatăl lui cu ochii mari.

— Vine acasă? îndrăzni să pună această întrebare.

Bashir îl mângâie cu mâna pe cap.

— Inschallah7, spuse el încetişor. Cum vrea Allah. Apoi merse în pat, se întoarse cu faţa la perete şi încercă să adoarmă din nou. Dar până la ora cinci dimineaţa, atunci când fu prima chemare la rugăciune, Bashir nu putu să închidă nici măcar un ochi.

Balakot – în aceeaşi zi

14: 00 – „Madressah Syed Ahmed Shaheed" s-a format în primăvara lui 2000, imediat după fondarea Jaish-e-Mohammed-ului şi era cea mai mare tabără militară de pregătire a organizaţiei. Se afla pe un loc foarte greu accesibil, în apropiere de Balakot, la picioarele Himalayei. La cinci kilometri de satul Attar Sheesha, pe strada dinspre Mansehra înspre Balakot o cărare, greu de remarcat, făcea direct la stânga şi şerpuia peste terenuri accidentate departe, sus pe munte.

Poteca era atât de abruptă şi erodată încât pentru o maşină normală era imposibil să ajungă acolo. Chiar dacă un locuitor obişnuit ar fi reuşit să ajungă la Madrasa8, nu ar fi fost lăsat să intre pe terenul taberei. Chiar şi lucrătorii organizaţiei Jaish-e-Mohammed puteau să calce în tabără doar după ce erau supuşi unei percheziţii corporale şi treceau peste procesul de înregistrare. Masood voia să fie sigur că nu este niciun oaspete nepoftit care să tulbure antrenamentul luptătorilor săi. Masood vizita tabăra doar o singură dată pe lună, în timp ce fratele lui mai mic, Yusuf, unul dintre cei care au răpit avionul cu ajutorul căruia a obţinut eliberarea fratelui, la sfârşitul anului 1999, se îngrijea de pregătirea militară a studenţilor.

Intrarea era la fel ca o fortăreaţă. Peste aşezarea fortificată, flutura steagul Jaish-e-Mohammed-ului. În spatele porţii grele, de-a lungul copacilor înalţi se afla un foişor unde paznicii stăteau pe poziţie, cu mitralierele gata de atac. De

7 Inschallah – cuvânt arabic ce înseamnă „Cum vrea Allah".

8 Madrasa – prin Medrese, Mederse, Madrasse, Madrassa, Madressah etc. se înţelege o moschee la care este afiliată o şcoală cu internat, unde se învaţă legea islamică şi Coranul aici puteau să supravegheze foarte bine întreaga întindere, încă cinci sute de bărbaţi înarmaţi erau poziţionaţi în jurul terenului pentru a asigura

securitatea taberei.

Madrasa nu era doar o tabără de pregătire pentru mujahedini, ci şi un loc pentru conferinţele liderilor Jaish-e-Mohammed-ului. Tabăra era formată din mai multe complexe, internate pentru studenţi şi mujahedini, o bucătărie, o clădire pentru oaspeţi, o clinică şi o moschee. Pe tot parcursul anului erau oferite programe de pregătire militară şi religioasă. Doar în ultimele douăsprezece luni aici au fost şapte mii de tineri care au studiat Coranul9 şi tehnicile de luptă ale jihadiştilor10.

Chiar Kamran şi-a absolvit cu succes cursurile de mai bine de un an.

Au fost necesare optsprezece luni de toceală şi antrenament pentru a scoate din el un mujahedin.

Programul de pregătire era împărţit în diferite faze. Cursul de bază dura treizeci de zile. În tot acest timp nu avea loc niciun fel de pregătire militară se învăţa doar teorie şi adevărata doctrină a Islamului. La una dintre puţinele vizite acasă, atunci când Kamran a povestit cu entuziasm tatălui său despre ce a învăţat în internat, acesta a descris totul ca fiind „spălare de creier". Probabil, gândea Kamran, că tatăl lui nu va înţelege niciodată sensul adevărat al vieţii. A încercat de multe ori să-l convingă de felul cum vede el lucrurile, dar, de cele mai multe ori, asemenea conversaţii duceau la discuţii aprinse.

— Allah ne-a chemat ca să luptăm, a spus Kamran la ultima discuţie pe care avut-o cu tatăl lui. Doar cunoşti chemarea misionară pe care ne-a dat-o Allah:

Şi luptaţi împotriva lor până ce nu va mai fi ispită şi până ce religia va fi în întregime pentru Allah! *11*

Coranrecitire, citire. Cartea sacră a religiei islamice

10 Jihadist – luptător (pentru „Războiul sfânt")

11 Acest text este scris în Coran – Sura 2, 193 şi Sura 8, 39

Bashir clătină doar din cap.

— Nu este vorba despre asta, fiul meu.

— Dar despre ce este vorba, te rog frumos?

— Este vorba despre viaţa ta, Kamran! Nu îţi dai seama că aceşti activişti te folosesc doar pentru a-şi împlini scopurile lor? Spune-mi, care lider de-al tău şi-ar trimite propriul fiu în război? Care dintre ei şi-ar jertfi propriul fiu pentru Jihad? Care? Numeşte-mi doar unul singur care a făcut aşa ceva! făcu o pauză pentru ca să dea greutate cuvintelor.

Dar pe tine, fiule, te trimit pe front. Şi tu pleci de bunăvoie, doar pentru că îţi bagă în cap că acesta ar fi Jihadul.

— Allah ne cere să ucidem, interveni Kamran. Este scris: *Iar când se vor încheia lunile cele sfinte*, *atunci omorâţi-i pe idolatri oriunde îi aflaţi*! *Prindeţi-i*, *împresuraţi-i şi întindeţi-le lor orice cursă*! *1*

— Eşti doar carne de tun, nimic altceva!

— Sunt un mujahedin, tată! Războiul sfânt nu este un fleac, este sâmburele credinţei islamice!

— Jihad înseamnă doar să te străduieşti pentru Allah.

— Ştiu ce înseamnă Jihadul, confirmă Kamran cu un aer superior. Oameni ca tine, care nu au niciun pic de curaj, se ascund în spatele acestor banalităţi şi susţin că a te sacrifica pentru Allah înseamnă să faci fapte bune şi să fii paşnic.

— Sunt multe locuri în Coran care confirmă aceasta.

— Da, aproximativ treizeci. Dar, alte şaizeci vorbesc despre ucidere. Citeşte singur, dacă nu vrei să mă crezi. Vorbeşti despre spălare de creiere şi habar n-ai ce înseamnă adevărata învăţătură a Islamului. Creştinii au în Biblia lor cel mult cinci sau şase pasaje care vorbesc despre misiune şi merg cu cârdul în toată lumea. Ştii câte versete sunt în Coran prin care Allah ne îndeamnă să luptăm? Aproape 100! Nu

12 Acest text este scris în Coran – Sura 9, 5

doar cinci sau şase, ci o sută. Şi totuşi, mai crezi că sunt pe o cale greşită?

— Kamran, eu…

— Spălare de creier, murmură Kamran neînţelegător, lupt pentru Allah. Asta ar trebui să te facă mândru, tată.

Aceasta a fost ultima dată când Kamran a discutat aşa de energic cu tatăl lui despre Jihad. De atunci, pur şi simplu, nu a mai mers acasă, ci doar a sunat, din când în când, de pe celular pentru ca să afle cum mai este familia.

După cursul de bază, care dura treizeci de zile, urma a doua etapă a pregătirii, aşa-numita „Faza Tunet". Pentru a putea ajunge la acest nivel, candidatul trebuia să treacă mai multe teste psihice şi fizice. Pentru aceasta trebuia să nu fie căsătorit, să nu fie bolnav cronic, să ştie să scrie şi să citească şi de bunăvoie să-şi consacre viaţa pentru Jihad. Această fază dura trei luni şi cuprindea antrenamente militare şi un studiu profund despre temelia Islamului radical.

După „Faza Tunet" urma o perioadă de şase luni de pregătire numită „Guerilla-Training". Doar cei care îşi dedicaseră viaţa Jihadului aveau voie să treacă la acest nivel. Kamran a trebuit să-şi scrie testamentul şi să-l înmâneze superiorului său în caz că i s-ar putea întâmpla ceva.

Ultima şi cea mai dificilă fază au numit-o „Jandia" şi dura nouă luni. În acest timp Kamran a învăţat cum să construiască armele automate, cum să producă explozibilul şi cum să mânuiască armele grele şi armele de foc portabile. Într-un curs special i s-a explicat cum trebuie să mânuiască armele care ţintesc de pe umăr. După absolvirea tuturor acestor faze, Kamran era la dispoziţie pentru a lupta în Kaşmir, care era ocupat de către indieni.

14: 15-Vin!

Vestea s-a răspândit iute, ca un foc, prin toată tabăra. Poarta mare a fost deschisă şi trei maşini de teren, cu zgomote stridente de motor, au trecut pe lângă soldaţii în poziţie de drepţi şi au intrat în tabără. Mocirla şi fleaşca s-au împroşcat din toate părţile.

Kamran a pus pe masa plină de cărţi, broşuri şi documente, teancul de rapoarte, pe care le-a sortat în ordinea importanţei lor pentru a uşura munca şefului, şi a ieşit iute afară. Părea ca şi cum toţi lucrătorii şi-ar fi oprit munca pentru a participa la sosirea „Warlords"-ilor, Lorzii războiului.

Maşinile au oprit în centrul taberei, care se afla chiar lângă moschee. O duzină bună de bărbaţi mascaţi şi bine înarmaţi au coborât din maşini şi l-au escortat pe Jabbar şi pe oamenii lui la moschee. Jabbar era în frunte. Paşii îi erau largi şi ambiţioşi, ca şi cum chestiunea care trebuia discutată nu putea să suporte nicio amânare.

Războinicul nu s-a uitat nici în dreapta, nici în stânga, ci doar a dat câteva instrucţiuni sumare la doi însoţitori iar aceştia au răspuns printr-o clătinare din cap şi s-au îndreptat în pas alergător spre clădirea principală. Doi mujahedini au deschis uşa moscheii, bărbaţii cu turbanele fâlfâind au mărşăluit înăuntru, timp în care cele două porţi, frumos sculptate în lemn, s-au închis zgomotos în spatele lor. Paznicii cu barbă şi-au luat din nou poziţia în faţa uşilor, cu armele Kalaşnikov pregătite şi privirile ţintind drept înainte.

20: 00 – Kamran şi-ar fi dorit foarte mult să afle ce aveau domnii nobili aşa de important de discutat în spatele uşilor închise. Şi cu cât discuţia de criză dura mai mult, cu atât devenea mai curios. Orele se scurgeau. După-amiaza trecuse. Deja din vale şi-au făcut apariţia primele umbre şi s-au aşezat peste tabăra de pregătire. Intrarea moscheii era încă zăvorâtă ca o comoară şi păzită de aceiaşi oameni.

O grupă de luptători tineri, plini de noroi şi obosiţi se întorceau din munţi de la antrenament. Din clădirea şcolii Madrasa năvăleau adolescenţii curajoşi în braţele cărora erau purtate cărţi groase. Câţiva mujahedini s-au adunat în grupuri mici în jurul focului de tabără, au început să frigă pui şi că coacă lipie. Kamran şi-a terminat treaba şi li s-a alăturat. Bineînţeles că discuţia din timpul cinei era centrată doar pe o singură temă: Şedinţa de urgenţă a lui Jabbar. Toţi erau de aceeaşi părere: acum era vorba de ceva mare. Kamran era tot mai mult convins că aceasta va influenţa în mod direct sau indirect şi viaţa *lui*. Doar că nu ştia în ce fel.

Wiedenest – următoarea zi, Vineri, 23 noiembrie 2001

13: 15 – Paul-Gerhard ura ora de religie. În primul rând era de părere că, din principiu profesoara, doamna Schmidt îşi greşise cariera şi în al doilea rând ora ei era ultima oră de vineri după-masă. Al doilea

motiv creştea considerabil factorul de oboseală. Totuşi, după ce s-a întors Deborah din Pakistan era cu totul altfel. Chiar din prima oră, doamna Schmidt observase că această fată era salvarea ei. Totul a început cu întrebări simple, dar cu scop absolut evaluativ:

— Deborah, nu vrei să ne povesteşti ceva despre Pakistan? Este o ţară musulmană. Nu-i aşa că am putea cu toţii să învăţăm foarte multe?

Decent şi conştiincios, aşa cum doar Deborah ştia, ea a relatat spontan câteva din experienţele pe care le-a avut în Pakistan. Asta a fost acum câteva săptămâni. De atunci încoace, profesoara avea întotdeauna grijă ca la sfârşitul fiecărei ore să fie loc şi pentru Pakistan. Aşa că ora de religie, care era cea mai plictisitoare şi neplăcută devenise cea mai interesantă oră din toată săptămâna. Şi aceasta, deoarece Deborah povestea cu pasiune despre ţara ei iubită aşa încât profesoara era aproape de propunerea unei excursii în Pakistan. La fel şi Paul-Gerhard era aproape pe punctul de a recomanda direcţiunii schimbarea profesoarei de religie cu Deborah, bineînţeles fără să i se ceară diplomă universitară.

Şi asta, deoarece această fată, în comparaţie cu doamna Schmidt era o pedagogă înnăscută.

— Pakistanul a luat fiinţă pe data de 14 august 1947, din dorinţa de a se desprinde de hinduism şi de a se întemeia un stat musulman, informă Deborah în această după-masă. Totuşi, după cum ne putem imagina, este destul de problematic să desparţi locuitorii unui subcontinent doar din cauza religiei. Imaginaţi-vă că Europa ar fi împărţită în state noi şi nu din punct de vedere geografic, ci după apartenenţa religioasă. De exemplu, toţi musulmanii ar fi puşi în Sud, creştinii în Nord, hinduşii în Vest, budiştii în Est şi toţi ceilalţi pe undeva printre aceştia. De atunci, exact aşa este cu Pakistan şi India.

Paul-Gerhard era surprins cu câtă uşurătate aborda Deborah această temă complicată.

— Deci, asta înseamnă că au încercat separarea geografică a doua religii ale lumii? A întrebat el.

— Exact asta este. Mai mult decât atât, indienii şi pakistanezii se ceartă şi acum pentru o zonă, statul din Himalaya numit Kaşmir, la fel cum se luptă câinii ogari pentru oase. Amândouă ţările îşi revendică dreptul pentru acest teritoriu şi niciuna nu vrea să renunţe. S-a ajuns la acest conflict deoarece caşmirezul Maharadschad de pe atunci, care era un hindus, nu a vrut să se alăture nici uneia dintre cele două ţări. În anul 1947 aceasta a condus la primul război în Kaşmir. Dintr-odată Pakistanul a ocupat statul Maharadschadului nehotărât şi India a contracarat printr-un atac armat. În cele din urmă, doi ani mai târziu au încheiat un armistiţiu. Kaşmirul a fost împărţit de linia de armistiţiu, care a fost numită şi „Linie de control".

Deborah luă o bucăţică de cretă şi încercă să ilustreze pe tablă situaţia din zonă.

— Deci, de atunci, India controlează două treimi din teritoriu – „Jammu şi Kaşmir" ca şi stat membru al Uniunii Republicii India. Cealaltă parte „Azad Kaşmir", „Kaşmirul liber" şi „Northern Areas" (Zonele din Nord, n.tr.) sunt administrate de Pakistan ca parte a Republicii Islamice Pakistaneze.

— Asta înseamnă că linia separatoare este graniţa dintre India şi Pakistan? a întrebat un elev.

Deborah clătină din cap.

— Aşa a fost gândit. Dar linia de control dintre Kaşmirul pakistanez şi Kaşmirul indian nu a fost niciodată recunoscută oficial de niciuna dintre părţi ca fiind graniţă de stat. Şi aşa că, mereu se ajunge la conflicte între armata indiană şi cea pakistaneză. India acuză Pakistanul că ar pregăti fundamentaliştii islamici şi i-ar infiltra în zona de graniţă controversată a Kaşmirului.

— Ce sunt fundamentaliştii islamici?

— Grupări radicale musulmane, care de multe ori agreează cu teroriştii şi chiar sunt implicaţi în activităţi teroriste, a explicat Deborah.

— Asta înseamnă că Pakistanul pregăteşte terorişti, a venit întrebarea şocantă dintr-unul din rândurile din spate.

— Preşedintele Musharraf dezaprobă complet aceasta şi chiar s-a aliat cu americanii pentru a lupta împotriva terorismului. Dar este cam singur pe poziţie şi are mulţi opozanţi, chiar din propriul guvern. De exemplu, există relaţii strânse între armata pakistaneză, grupările radicale islamiste, serviciile secrete pakistaneze şi conducerea talibană afghană.

— Ce are de-a face Pakistanul cu Afghanistanul?

— Pakistanul a ajutat Afghanistanul în războiul împotriva ruşilor. În anul 1979 trupele sovietice au mărşăluit prin Afghanistan. După zece ani, doar cu ajutorul Pakistanului, Arabiei Saudite şi SUA, au reuşit să-i alunge din ţară. În acest timp, în Afghanistan, a luat naştere o serie de tabere de pregătire militară pentru formarea mujahedinilor, aşa-numiţii „războinicii lui Allah". Apropo, Osama bin Laden a fost unul dintre ei. El şi alte mii de tineri războinici fundamentalişti au fost sponsorizaţi de SUA pentru a lupta împotriva ruşilor.

Totuşi, abia ce-au fost alungaţi ruşii şi americanii s-au retras satisfăcuţi, s-a dezlănţuit un război civil. De atunci, două grupe încearcă să ajungă la putere: Alianţa de Nord, care de la atentatul din 11 septembrie s-a aliat cu americanii şi gruparea radicală islamistă a talibanilor, un grup de dizidenţi ai fostului mujahedin, care ar fi fost formaţi în şcolile Coranului din Pakistan. Ei sunt acuzaţi că adăpostesc terorişti, în special pe cei din Al-Qaida. În anul 1996 talibanii au preluat controlul asupra a aproximativ nouăzeci şi cinci la sută din teritoriul ţării. Dar cu ajutorul sprijinului aerian al Americii, acum două săptămâni, Alianţa de Nord a recucerit oraşul important Masar-e Scharif şi acum unsprezece zile trupele ei armate au mărşăluit prin capitala Kabul. Cu siguranţă că aţi aflat asta de la ştiri.

Un murmur trecu printre rândurile elevilor. Bineînţeles că au aflat despre toate acestea. Doar de câteva zile aceste noutăţi au fost exploatate de către media. O fată dintre rândurile din faţă se anunţă la cuvânt.

— De care parte este Pakistanul?

— Mujahedinul pakistanez luptă de partea talibanilor împotriva

Alianţei de Nord. Mulţi dintre ei sunt instruiţi în taberele de pregătire din Afghanistan şi acolo învaţă tehnica de război şi cum să se raporteze la explozibil.

Un băiat clătină neînţelegător din cap:

— Dar, eu am crezut că preşedintele pakistanez ajută America în lupta împotriva terorismului. Cum pot ca în acelaşi timp să susţină talibanii, care îl acoperă pe Bin Laden?

— Asta este dilema în care se află Musharraf, spuse Deborah şi îşi încrucişa braţele. El vorbeşte foarte clar împotriva talibanilor, din cauza aceasta a fost susţinut financiar şi material. În plus, armata pakistaneză şi serviciile secrete au încă o relaţie strânsă cu ei. Nu am nicio idee cum vor evolua lucrurile mai departe.

— Cu siguranţă nu în bine, fu de părere Paul-Gerhard şi îşi încruntă gânditor fruntea. SUA a format mujahedini pentru a lupta în Afghanistan împotriva ruşilor. Apoi, Bin Laden, un mujahedin care a luptat împotriva ruşilor, se întoarce împotriva americanilor şi gruparea lui teroristă loveşte cu două avioane în World Trade Center. După care, o lună mai târziu americanii bombardează Afghanistanul fiindcă îl ascunde din nou pe Bin Laden. Nu înţeleg prea mult din lumea politică şi toate chestiile astea. Dar, nu credeţi că în tot acest ping-pong de război, teroriştii vor fi următorii care vor urzii ceva pentru a le da încă o lovitură americanilor?

Deborah oftă.

— Este posibil şi, cu siguranţă cu costul multor vieţi nevinovate.

Balakot – în aceeaşi zi

17: 00 – Saifur Rehman Saifi era un bărbat respectat şi de temut. Se spunea despre el că poate, în mai puţin de cincisprezece minute, să convingă orice om pentru a se sacrifica într-un atentat sinucigaş. Deja la vârsta de douăzeci şi cinci de ani privea mândru în urmă la cariera lui de jihadist şi putea să spună că reuşise mai mult decât alţii într-o viaţă întreagă. Chiar şi el a început-o de jos, mai exact ca angajat prost plătit al unei librării. Două mii de rupii13 aproape nu îi ajungeau pentru cele mai necesare lucruri. În cele din urmă îşi pierduse slujba şi

ajunsese pe stradă fără nici măcar o rupie în buzunar.

Totuşi, destinul a fost de partea lui. Atunci când a vizitat o moschee, băiatul de nouăsprezece ani l-a întâlnit pe liderul unei grupări militante, care l-a entuziasmat pentru războiul sfânt. Cu o recomandare de mână l-a trimis la graniţa cu Afghanistan, unde a întâlnit şi alte sute de potenţiali radicali. De atunci, lui Saifi îi mergea tot mai bine. Viaţa de jihadist nu i-a adus doar mese regulate şi bani de buzunar, ci şi statutul de mujahedin. Acum prietenii şi familia îl respectau pe Saifi ca pe „omul lui Allah" – o înălţare abruptă pentru un băieţandru, care până atunci nu citise nici măcar o singură dată Coranul în întregime.

După un program de treizeci şi opt de zile de formare şi o vizită scurtă la familia lui, Saifi a decis să se întoarcă în Afghanistan pentru a lupta împreună cu talibanii împotriva Alianţei de Nord. La începutul anului 1997 a suferit o rană prin împuşcare şi a fost internat trei luni într-un spital afghan. Imediat ce şi-a revenit frontul l-a atras din nou, ca un magnet, în anul 1998, băiatul de doar douăzeci şi doi de ani a primit comanda peste o grupă de peste şaptezeci de luptători talibani, care era staţionată într-o bază aeriană din Bagram, la 47 de kilometri Nord de Kabul. Un an mai târziu, în decembrie 1999 Saifi s-a întors în Pakistan, unde a cunoscut o fată cu care s-a căsătorit trei luni mai târziu. Cu toate acestea, la nici măcar zece zile după nuntă simte din nou chemarea războiului sfânt. Maulana Abdul Jabbar a convocat o întâlnire de urgenţă la care l-a invitat şi pe el. Saifi nu a şovăit nicio secundă, şi-a părăsit soţia şi imediat a pornit pe drum înspre tabăra de pregătire din Balakot pentru a auzi ce coace al doilea comandant al Jaish-e-Mohammed-ului. Cu mare satisfacţie a ascultat ce rol ar trebui el să aibă în planurile lui Jabbar. Evenimente mari îi stăteau în faţă. Evenimente care, fără îndoială, urmau să-l pună în rândul eroilor neamului. Dar până atunci mai erau multe de făcut şi Saifi nu voia să piardă timpul.

13 Rupie – 2000 Rupii sunt aproximativ 33 USD

Wiedenest – un sfert de oră mai târziu

17: 15 – (ora Pakistanului, 14: 15 ora Germaniei)

După terminarea orelor, Deborah şi Paul-Gerhard au încălecat pe biciclete şi au pornit înspre casă.

— Tu eşti născută să fii profesoară, spuse Paul-Gerhard cu apreciere, în timp ce pedala pe bicicletă lângă fată. Felul cum explici este într-adevăr impresionant.

— Ah, dădu Deborah din mână şi zâmbi. Pakistan este tema mea favorită. Dacă tu ai ţine un discurs despre muzica ta, cu siguranţă va fi la fel.

— Cu diferenţa că pe mine nu m-ar asculta nimeni, deoarece muzica mea nu interesează pe nimeni.

— Asta nu-i adevărat. Muzica ta o consider foarte…

— Oribilă, spune sincer.

— Neobişnuită, nu oribilă.

Paul-Gerhard zâmbi. Deborah avea un stil politicos de a-şi spune părerea fără ca să rănească pe cineva. Era o fată amabilă, în exterior corectă şi ordonată, contrar lui Paul-Gerhard căruia îi plăcea să trăiască de azi pe mâine şi câteodată era un haotic fără speranţă.

Nu demult, au pictat împreună cu culoare roşie literele unei pancarte publicitare. Deodată lui i s-a părut că tehnica ei de a picta era total diferită. Deborah picta prima dată marginea literei şi abia după ce conturul era marcat cu exactitate umplea restul cu culoare. În schimb el punea prima dată o grămadă de culoare în mijlocul literei şi o întindea până la marginea acesteia. Atunci când au discutat despre tehnica de lucru, a trebuit ca Deborah să-i ţină o prelegere lungă despre cât de practic este ca prima dată să conturezi marginea şi apoi literele se umplu de la sine cu culoare. Aşa cum am spus, Deborah era o perfecţionistă înnăscută şi el un haotic, cu adevărat o combinaţie neobişnuită.

— Apropo, spuse Deborah în timp ce cu elan coti în următoarea intersecţie, va începe din nou şcoala.

— Da, chiar după weekend, devreme, la ora opt dimineaţă, o chestie tragică, ştiu.

Deborah râse.

— Nu vorbesc despre şcoala de aici, ci despre şcoala din Murree. Mi-a spus ieri tata. La începutul lui februarie se va redeschide internatul. Tata a spus că ne vom întoarce în Pakistan la sfârşitul lui ianuarie. Nu-i aşa că-i fain?

Paul-Gerhard oftă.

— Asta înseamnă că voi rămâne din nou singur aici în Wiedenest.

— Hei, credeam că vrei să faci schimb de experienţă un an. Dacă e aşa, ne vedem din nou în Pakistan.

— După cum prevede legea, am nevoie de viză.

— O primeşti.

— Asta sper şi eu. Dacă nu, intru în criză cu profesoara noastră de religie şi cu ciudatul cosinus, domnul Meier.

— Ah, las-o baltă, nu sunt aşa de răi cum crezi tu.

— Şi atunci când plecaţi toţi, nici măcar nu mai am chitară.

— Ei, oricum nu ar mai rezista mult, în felul cum cânţi tu la ea, i-a răspuns Deborah în glumă lui Paul-Gerhard, ceea ce i-a dat de gândit. Acesta răspunse bombănind:

— Ştiam eu că nici ţie nu-ţi place muzica mea.

— Prostii! A protestat fata energic. Ai uitat deja că am discutat o noapte întreagă despre muzica ta? Este adevărat că la început a sunat mai mult ca o zdrăngănitură, dar cu timpul am găsit-o de-a dreptul bună. Vreau să spun, cel puţin câteva acorduri.

Paul-Gerhard apăsă tare pe pedale şi trecu în faţă. Ştia că muzica lui nil este stilul ei. Metal Core, Hard Core, Progressive Metal nu erau pentru cei slabi de inimă. A durat o veşnicie până când a reuşit să o convingă pe Deborah să aibă un „Music n Talk", unde pur şi simplu să asculte muzică şi să discute pe marginea ei. Doar de dragul lui a făcut Deborah efortul ca o noapte întreagă să treacă peste CD-urile lui, cu toate că nu i-a plăcut cea mai mare parte din muzică. Chiar a făcut câteva comentarii remarcabile. Aceasta l-a bucurat foarte mult, deoarece ştia cât de mult a costat-o să reziste la toată situaţia.

Paul-Gerhard iubea muzica. Putea să stea ore întregi întins în pat cu volumul combinei la maxim, aşa încât să se clatine grinzile casei şi pur şi simplu să plutească pe undele muzicii. Cel mai mult asculta „Arson", o trupă din Wiedenest. Trei membri ai trupei au fost chiar cu el în aceeaşi grupă de tineri de la biserică. Paul-Gerhard era înnebunit după muzica lor, care era un amestec între „Linkin Park" şi „Timp Bizkit" melodii rock la fel ca cele ale lui Toby Mac. Dacă mama lui nu ar fi furişat tricoul trupei în maşina de spălat, l-ar fi purtat zile în şir. Acesta era negru şi pe spate se putea citi în engleză pe o inscripţie pătrată: *Eu am venit să arunc un foc pe pământ. Şi ce vreau decât să fie aprins chiar acum*! *14* Aceste cuvinte erau scrise undeva în Biblie, dar Paul-Gerhard nu ştia exact unde. Oricum era cel mai tare tricou care exista, chiar dacă era deja destul de uzat.

Pe lângă „Arson", Paul-Gerhard era un fan pasionat de „Tourniquet", o trupă de muzică metal creştină la fel ca şi celebra „Sistem of Down", a cărei muzică este o alternativă metal, dură, rock cu mult tempo, ritm şi melodii foarte accentuate. Bineînţeles că „Dream Theater", cea mai progresivă trupă metal din toate timpurile, făcea parte din trupele lui preferate. Muzica acestora era beton şi de fiecare dată când o asculta îl făcea să o adore.

— Ştii Deborah, probabil voi scrie şi eu cândva muzică şi voi produce un CD, spuse băiatul de nouăsprezece ani cu tonul celei mai profunde convingeri. Şi bineînţeles că tu vei fi prima care vei primi unul cu autograful meu. Şi atunci când voi ajunge celebru poţi să te lauzi la toţi şi să le spui că mă cunoşti personal. Atunci voi povesti şi că ai ruinat chitara noastră clasică.

14 Lucal2: 49

— Şi apoi, vei putea să o vinzi la licitaţie celui care oferă cel mai mult, povesti Paul-Gerhard cu o mimă înţeleaptă. Oamenii se vor îmbulzii, doar pentru că eu am cântat la ea, o să vezi. Aşa este când cineva devine faimos.

Deborah râse şi trebui să admită că nu va fi simplu ca la sfârşitul lunii ianuarie să se despartă de Paul-Gerhard. Dar, dacă totul va fi bine

iar acesta îşi va primi viza vor fi împreună în Pakistan şi această idee nu era aşa de rea.

Balakot – trei zile mai târziu, Luni, 26 noiembrie 2001

09: 00 – Zăpada căzuse peste noapte. Munţii din jurul taberei de pregătire din Balakot erau albi şi temperatura scăzuse cu mult sub o grade Celsius. Pe acoperişul clădirii s-a aşezat un strat de zece centimetri de zăpadă. Atunci când, în această luni dimineaţă, Kamran era în drum spre biroul lui, acolo unde îl aştepta un teanc de hârtii neinteresante pe care trebuia să le sorteze, aruncă o privire melancolică înspre munţii acoperiţi de zăpadă, care se înălţau maiestuos înspre cer. Aceasta i-a reamintit de prima lui misiune periculoasă, atunci când, într-o acţiune îngrozitoare, s-au strecurat peste graniţa Kaşmirului ocupat.

Au trecut masivul Himalaya pe jos, au escaladat munţii giganţi de peste cinci mii de metri înălţime. Au fost un grup de treizeci şi doi de oameni. Dintre aceştia doi erau ciobani locali, ca şi călăuze, douăzeci de hamali care fiecare căra în rucsac cel puţin opt kilograme de explozibil, muniţie, grenade, AK-47 Kalaşnikov, chiar şi aruncătoare de rachete. Şi, zece luptători mujahedini printre care se număra şi el.

A fost o misiune foarte periculoasă despre care putea să spună că din treizeci de oameni au supravieţuit cel mult douăzeci şi cinci. Călăuzele şi hamalii au trebuit să absolve un curs special de antrenament la altitudine. Şi aceasta, deoarece trebuiau ca la trei mii de metri înălţime să fie în condiţii fizice bune, astfel încât să conducă echipa în siguranţă peste munţi.

La baza din Muzaffarabad şi-au scris testamentul, în caz că nu vor reuşi să treacă graniţa sau că vor cădea în luptă. Apoi, fiecare dintre ei au primit din partea serviciului secret pakistanez câte un echipament trekking, lenjerie de corp groasă, două uniforme de camuflaj, o geacă, o haină de ploaie, un pulover, două perechi de încălţăminte trekking, un radio de buzunar, un pachet cu mâncare, precum şi un băţ negru pentru descoperirea minelor. Călăuzele au primit şi câte o mitralieră cu trei încărcătoare de muniţie, trei grenade,

o busolă, un binoclu cu infraroşu, funii şi două staţii de transmisie.

După o pauză scurtă la baza militară pakistaneză, unde au aşteptat o bună bucată de timp, au pornit mai departe.

Vremea era unul dintre cei mai importanţi factori pentru reuşita misiunii. Kamran învăţase că timpul cel mai oportun pentru a traversa munţii era din luna octombrie până în ianuarie. În acest timp ningea destul de frecvent. Totuşi era puţin viscol şi avalanşe, râurile erau îngheţate şi aceasta uşura în mod considerabil traversarea. De altfel, stratul gros de zăpadă reducea foarte mult riscul explodării minelor. Şi aceasta, deoarece erau umplute cu zăpadă şi presiunea piciorului nu declanşa explozia.

În loc să escaladeze munţii înalţi în opt sau zece zile, existau şi rute mai scurte prin zone aproape închise. Dar, prin aceste zone mişunau doar trupele indiene şi graniţa era echipată cu sârmă ghimpată şi lumină. Munţii şi pădurea ofereau oarecum o protecţie împotriva ochilor duşmanului.

Kamran îşi amintea de misiunea lui din Kaşmir de parcă ar fi fost ieri. A trăit multe scene groaznice, a văzut oameni murind, a ucis pentru a nu fi ucis. Mai înainte nu s-a gândit niciodată că ar putea fi în stare de aşa ceva, Dar acum ştia că a fost necesar acest sacrificiu pentru a câştiga un război. Şi nu era orice fel de război. Era Jihadul. Şi pentru Jihad trebuia să fii gata să faci totul, chiar şi să ucizi.

În această dimineaţă Kamran era în biroul lui mic terminându-şi câteva convorbiri telefonice, atunci când, dintr-odată, în uşa deschisă apăru un om. Nu era deosebit de musculos, dar avea o privire străpungătoare, care transmitea un farmec incredibil.

— Assalam aleikum15, a spus tânărul cu o voce blândă şi s-a înclinat fugitiv.

— Pacea lui Allah să fie cu tine.

— Wa'al ei kum salam, continuă Kamran salutul obişnuit printr-o mişcare elegantă a mâinii, la fel şi cu tine.

— Numele meu este Saifur Rehman Saifi, se prezentă bărbatul şi intră. Cred că ai auzit deja despre mine.

Kamran confirmă din cap dându-şi silinţa să-şi stăpânească puţin entuziasmul. Bineînţeles că a auzit de el. Cine nu a auzit? Saifur Rehman Saifi era chintesenţa unui mujahedin, un comandant respectabil şi de temut. Chiar Jabbar şi Masood aveau foarte mare încredere în el. Şi pe lângă asta, era doar cu cinci ani mai mare decât Kamran.

— Saifi, spuse Kamran pe un ton respectabil, cauţi pe cineva anume?

— Da, răspunse Saifi, pe tine.

— Pe mine? spuse Kamran surprins. Ce pot să fac pentru tine?

— Pentru mine nimic, ci doar pentru Jihad. Ochii îi străluciră atunci când pronunţă acest cuvânt şi, inevitabil, pe Kamran îl trecu un fior. Am tras puţin cu urechea. Şefii tăi sunt foarte mulţumiţi de tine. Eşti curajos, determinat.

15 Assalam aleikum – salut în limba arabă care este folosit între musulmanii din întreaga lume şi înseamnă „Pacea să fie cu tine". Este echivalentul salutului „Shalom aleychem" din limba ebraică. „Wa'al ei kum salam" este răspunsul la salutul din limba arabă şi înseamnă „Pacea să fie şi cu tine".

perseverent şi în orice moment eşti gata să lupţi atunci când trebuie să ucizi pentru Jihad.

— Asta e adevărat, a răspuns Kamran cu pieptul ridicat. Nu puteai să auzi zilnic cuvinte de laudă din gura lui Saifi.

— Cred că ai auzit cu siguranţă că Jabbar a convocat o întâlnire de urgenţă.

— Toată tabăra vorbeşte despre asta.

— Jabbar mi-a dat o însărcinare specială, explică misterios bărbatul de douăzeci şi cinci de ani. Acum eu caut oamenii care să mă ajute în această misiune.

Kamran îşi ciuli urechile.

— Despre ce este vorba? Sunt gata pentru orice!

— Eşti sigur?

— Oh, da sunt sigur.

— Câţi oameni ai ucis până acum, Kamran?

Tânărul ridică din umeri.

— N-am nicio idee. Mulţi.

— Ce ai simţit atunci când ai făcut-o?

— Ce am simţit? Până acum nu i-a pus nimeni o astfel de întrebare.

— Da, ce simţi atunci când ucizi?

— Nu ştiu. Vreau să spun, am văzut atât de mulţi oameni murind. Cred că după un timp este un fel de obişnuinţă.

Saifi clătină din cap.

— Care crezi că este mai puternică: ura sau indiferenţa?

Kamran ridică din nou din umeri.

— Nu ştiu.

— Odată mi-a spus cineva că opusul dragostei nu este ura, ci indiferenţa, spuse Saifi cu buzele ţuguiate. Prin urmare indiferenţa este mai rea decât ura. Acolo unde există ură, este şi o relaţie pentru a o manifesta, ceva care leagă. Indiferenţa nu leagă nimic, este doar abis.

Kamran nu ştia unde voia Saifi să ajungă. Saifi s-a aşezat la birou, aproape de Kamran şi a strâns uşor ochii, în timp ce cu privirea a fixat un oarecare punct pe tavan.

— Ai auzit de Khost?

Kamran negă.

— Khost este un orăşel în estul Afghanistanului, la 144 kilometri sud de Kabul. Vara este dogoritor, însă iarnă e cumplit de frig şi-n celelalte anotimpuri te sufoci în praf. Am slujit în tabăra Khalid-bin-Waleed, din Khost, până pe data de 20 august 1998, atunci când au bombardat-o americanii. Eram acolo atunci când s-a întâmplat. Nu voi uita niciodată acele imagini. Au tras în noi şaptezeci de rachete. De fapt, îl căutau pe Bin Laden, care voia în aceea zi să-şi viziteze tabăra situată doar la câţiva kilometri de noi. Cu toate acestea, Allah l-a protejat. Şi-a anulat vizita cu puţin timp înainte şi aceasta i-a salvat viaţa. Americanii au distrus câteva tabere de pregătire. Cinci din oamenii noştri au murit pe loc şi alţii au murit în drum spre spitalele

din Pakistan, din cauza rănilor. Rachetele au lovit şi patru moschei, unde au ars patru sute de copii ale sfântului Coran. Am început să-i urăsc pe americani, pe cei din Vest, pe necredincioşi, pe toţi cei care îndrăznesc să distrugă Ummah16. Ne-au atacat cu rachete Tomahawk. Dar noi vom lovi înapoi, acolo unde îi vom găsi, oriunde pe acest pământ şi nu vor găsi niciun copac în spatele căruia să se ascundă.

Făcu o pauză şi se apropie din nou de Kamran, care îl asculta cu atenţie.

— Şi acum o săptămână au bombardat din nou Khostul. Jabbar ne-a povestit că de această dată au lovit o moschee şi o madrasa. Au fost omorâţi cinci elevi conştiincioşi ai Coranului şi o sută cincizeci din cei care erau la rugăciune în moschee.

Conceptul islamic Ummah – „părtăşie" islamică formată din totalitatea musulmanilor şi înseamnă comunitatea

Strânse uşor ochii şi nările nasului îi vibrau atunci când vorbi mai departe.

— Au ucis o sută cincizeci de credincioşi musulmani Kamran şi nu a fost ceva întâmplător. A fost în timpul rugăciunii de seară. Moscheea a fost plină de oameni şi asta au ştiut porcii. Puteau să aştepte până după rugăciune, dar nu au făcut-o. Au lovit exact atunci când ştiau că moscheea este plină de credincioşi musulmani, exact atunci. Au mers prea departe, mult prea departe şi vor regreta cu amar.

— Şi ce vom face?

Saifi l-a privit direct pe Kamran. Ochii îi erau înflăcăraţi.

— Vom lovi înapoi.

— Când?

— Atunci când suntem gata.

— Şi unde? Dacă vrei să mă trimiţi în Afghanistan, sunt gata. Chiar astăzi, dacă trebuie.

— Nu, nu vom lovi în Afghanistan.

— Atunci unde?

— Aici.

— Aici?!

Saifi afirmă misterios din cap.

— Da, Kamran, aici în Pakistan.

Kamran rămase perplex. Întreaga idee nu avea niciun rost. Până acum a luptat împotriva necredincioşilor din afara graniţelor: în Kaşmirul ocupat de indieni, în Afghanistan împotriva Alianţei de Nord care este legată de SUA, dar niciodată în Pakistan.

— Nu prea înţeleg. Pakistan este ţara noastră natală.

— Preşedintele nostru îi susţine pe americani în lupta împotriva terorismului. Prin asta şi-a trădat poporul pakistanez celui mai mare duşman al nostru. Asta este de neiertat.

Kamran nu s-a gândit atât de departe.

— Cu cât influenţa americanilor în Pakistan este mai lungă cu atât este mai puternică. Nu o mai putem tolera. Trebuie să tragem un semnal de alarmă, aşa încât guvernul, prieten al americanilor, cât şi poporul american să înţeleagă de la sine aceasta. Şi bombardarea din Afghanistan strigă după răzbunare.

— Care este planul? a întrebat Kamran nerăbdător.

— Vei afla la timpul potrivit, răspunse Saifi. Provizoriu vreau să ştiu dacă vrei să fii parte din echipa mea.

— Bineînţeles, fără îndoială.

— Nu va fi simplu să lupţi împotriva duşmanului în propria-ţi ţară. Trebuie să fii gata să mergi până la capăt.

— Asta pot, Saifi. Nu am frică de duşman.

— Oh, da, asta citesc în ochii tăi, Kamran. Asta e bine. Eşti un adevărat mujahedin. îl lovi uşor pe umeri şi clătină recunoscător din cap. Dar, un lucru îţi lipseşte, prietenul meu.

Kamran încremeni.

— Care?

Saifi îl privi fix cu ochii lui mici.

— Eşti gata să omori pentru Allah, dar eşti gata să mori pentru Allah?

Fără să vrea, această întrebare l-a îngheţat pe băiatul de

douăzeci de ani.

— Am privit de multe ori moartea în faţă, Saifi.

— Aceasta am făcut-o toţi, a răspuns Saifi şi Kamran nu ştia unde vrea să ajungă.

— Mi-am făcut testamentul, în caz că voi muri, explică Kamran.

— Nu este vorba despre aceasta. Saifi se aplecă mai aproape de el, aşa încât Kamran putu să-i simtă respiraţia. Ceea ce mă interesează este: Ai fi gata, să faci ceva de care să fii conştient că te va costa viaţa?

Kamran ezită să răspundă.

— Ştiu că este o onoare să mori ca martir, a spus el în cele din urmă.

Dar, Saifi nu fu mulţumit cu răspunsul lui.

— Este una să cazi în războiul sfânt, dar este alta ca din convingere profundă să îţi jertfeşti viaţa de bunăvoie pentru Jihad. Ai putea să faci una ca asta, Kamran? Ai putea? De un asemenea om am nevoie pentru o astfel de misiune.

Kamran se prinse strâns de marginea biroului şi simţi că ameţeşte.

— Să fii martir este o temă a inimii, completă Saifi. Ştiu că eşti înzestrat pentru asta. Văd tăria deciziei în ochii tăi. Tu ai un spirit tare, Kamran. Dar atât timp cât mai ai o scânteie de îndoială sau mai ţii la viaţa aceasta, în cazul cel mai grav vei ezita şi vei pune în pericol toată misiunea.

— Nu am nicio îndoială, spuse Kamran îndreptându-şi corpul. Sunt gata să merg până la capăt.

— Bine, spuse Saifi şi un zâmbet îi pluti pe buze. Diseară se întâlneşte echipa pentru discuţii. Te aştept la ora douăzeci, în moschee. Fii punctual.

— Voi fi acolo.

Saifi se ridică şi porni înspre uşă. Apoi se întoarse încă odată şi cu degetul arătător atenţiona:

— Ah, apropo: cred că ura este mai puternică decât indiferenţa. Ştii de ce?

Kamran confirmă din cap.

Ochii lui Saifi îl străfulgerau.

— Indiferenţa nu are puterea de a duce un război. Pe când ura da. Gândeşte-te la asta. Cu aceste cuvinte s-a întors şi a dispărut.

10: 00 – Kamran era total cufundat în gânduri, atunci când cineva ciocăni la uşa deschisă. Era un bărbat slăbuţ, fără armă, cam de vârsta lui sau ceva mai tânăr, cu trăsături extraordinar de fine.

— Trebuie să aduc asta aici şi îi arată o hârtie împăturită.

— Ce este? întrebă Kamran îndreptându-şi spatele.

— Testamentul meu, explică tânărul. Mi s-a spus să-l duc la departamentul pentru martiri.

— Aici este departamentul mass-media, îi explică Kamran. Departamentul pentru martiri este în următorul bloc, chiar în spatele departamentului de finanţe.

— Iar am greşit. Băiatul clătină dezamăgit din cap. Câte departamente sunt aici? Acolo unde am fost, în cealaltă clădire, mi-au spus că ar fi responsabili pentru mujahedinii din captivitatea indiană.

— Departamentul pentru captivi, clătină Kamran din cap. Ei încearcă prin negocieri să ne aducă prizonierii acasă. Din păcate, până acum fără rezultate. Mai este şi departamentul pentru morală. Ei sunt responsabili ca toate acţiunile să fie bazate pe principiile şi legile organizaţiei. Acest departament este responsabil şi pentru planificarea şi pregătirea noilor programe. În acest an am realizat două mii de programe şcolare, cinci sute de mujahedini au absolvit cursurile noastre. Am putut să convingem o mie de profesori religioşi madraseni să-şi trimită elevi într-una din taberele noastre de pregătire.

— Şi unde trebuie să mă duc eu acum cu testamentul? Şi-a reluat tânărul întrebarea.

— Poţi să mi-l dai mie, s-a oferit spontan Kamran. îl duc eu în timpul pauzei de prânz.

— Mulţumesc, a spus celălalt şi i-a dat hârtia.

— Cum te cheamă?

— Badar, răspunse tânărul.

— Eu sunt Kamran, spuse prietenos cel mai în vârstă. Dacă ai vreo întrebare, treci pur şi simplu pe la mine.

— Este foarte drăguţ din partea ta, mulţumi Badar. De cât timp eşti în Jaish?

— De patru ani, răspunse Kamran. Am fugit de acasă atunci când aveam şaptesprezece ani.

— Ai fugit de acasă? Badar era destul de uluit. De ce?

— Am găsit în Jihad adevăratul sens al vieţii, spuse Kamran solemn. Tu nu?

— Nu îţi este dor de familie? A întrebat Badar.

— Mama a murit pe când eram încă mic, explică Kamran. Şi tata nu mă înţelege. El crede că Jaish mi-a spălat creierul.

— Şi, este adevărat?

Kamran râse.

— Bineînţeles că nu. Ştiu exact ceea ce fac. Şi ştii tu ce este acum pe rolă? Saifi m-a rugat să iau parte la o misiune secretă.

— Spui, Saifi?

Kamran afirmă mândru din cap. – A fost chiar aici şi mi-a spus asta. Badar era entuziasmat.

— Minunat, spuse el, nu ştiam că este aici. Şi eu abia am venit.

— Îl cunoşti personal?

— Am luptat în Afghanistan sub comanda lui. Prietene, ţi-o spun, dacă a fost cineva care să mă inspire pentru Jihad, atunci el a fost acela. Are aşa un foc în el, un spirit îndărătnic ca al unui armăsar sălbatic. Dacă este cineva care să intre în istorie ca erou, atunci acesta este Saifi.

— Am văzut focul din ochii lui, confirmă Kamran şi hoinări cu gândurile înapoi la discuţia lor. Are ceva în el, care nu vezi de multe ori. Este greu să descriu ceea ce este. Oricum, m-a vrăjit bine.

— Saifi vrăjeşte pe oricine, spuse Badar. Nu ştii dacă are nevoie de mai mulţi oameni pentru misiunea lui?

— Dacă te vrea, cu siguranţă te va întreba, răspunse Kamran. Prima întâlnire va fi în seara aceasta.

— A spus despre ce este vorba?

— Încă nu. Dar se pare că este ceva mare.

— Ceea ce tratează Saifi este întotdeauna mare. Badar clatină din cap. Deci, atunci, sper să ne întâlnim în seara aceasta.

— Vom vedea, a spus Kamran.

20: 00 – La ora douăzeci fix, Kamran a intrat în moschee. Deja erau adunaţi o grupă de mai bine de două duzini de luptători. Păreau să fie între optsprezece şi douăzeci şi trei de ani, stăteau chirciţi ca broaştele la podea şi discutau în şoaptă. Kamran privi în jur şi într-adevăr în mulţime îl văzu pe tânărul cu care discutase dimineaţă. El i-a făcut semn cu mâna şi Kamran s-a ghemuit lângă el.

— Deci, te-a găsit, a spus Kamran.

— Da, m-a găsit. îi cunoşti pe toţi de aici?

— O parte, răspunse Kamran.

— Sunt foarte curios despre ce este vorba.

Saifur Rehman Saifi îşi făcu apariţia în mijlocul lor şi printr-un semn cu mâna ceru să fie linişte. Bărbaţii au tăcut într-o clipită concentrându-şi toată atenţia la comandant.

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit, începu Saifi. Doresc să vă spun de ce v-am chemat aici. Tema care a fost discutată în întâlnirea de urgenţă a lui Jabbar este dezvoltarea strategiilor pentru a stopa influenţa tot mai puternică a Americii asupra Pakistanului. Am ajuns la concluzia că trebuie să luăm măsuri mai drastice. America a declarat război Islamului. Deci, trebuie să-l aibă. Jabbar l-a pus responsabil pe Atiqur Rehman pentru sudul Punjabului. Mie mi-a încredinţat operaţiunile din partea de Nord a Punjabului. Misiunea noastră în următoarele luni va fi să găsim ţintele atacurilor teroriste asupra celor din Vest şi în special asupra americanilor.17

17 Punjab, cu 75 milioane de locuitori, este cea mai populată provincie din Pakistan

— Şi cum trebuie să arate aceste atacuri? Dorim să dăm un exemplu, ceva care trebuie să avertizeze şi să intimideze atât pe preşedintele nostru cât şi pe cei din Vest. Trebuie să ştie că nu dăm aşa

de uşor înapoi. De aceea, Jabbar m-a autorizat să stabilesc comanda primului atac sinucigaş din Jaish-e-Mohammed.

Un murmur trecu prin mulţime. Kamran nu era prea sigur ce voia să spună Saifi cu aceasta.

— Fraţii mei, continuă comandantul, ştiu că toţi sunteţi mujahedini demni de acest nume. Aţi luptat în Kaşmir şi Afghanistan. Pe mulţi dintre voi acolo v-am cunoscut. Am văzut cu ochii mei cât sunteţi de curajoşi. V-aţi lăsat familiile, soţiile pentru a lupta pentru Jihad, în războiul sfânt împotriva necredincioşilor. Sunteţi gata să vă jertfiţi pentru Allah. De aceea, v-am rugat ca să veniţi aici.

Saifi păşea încetişor, dintr-o parte într-alta, printre luptătorii ghemuiţi la podea accentuându-şi discursul de mişcări pasionate în timp ce toţi mujahedinii îl ascultau liniştiţi.

— Sarcina care ne stă în faţă nu se poate compara cu luptele din Kaşmir şi Afghanistan. Este una dificilă şi în caz că vă înrolaţi sub comanda mea preţul acesteia este mare. De aceea nu vreau să oblig pe nimeni. Cine nu vrea să se alăture acestui discurs, poate să se ridice şi să plece. Nu o să vă opresc să faceţi asta şi nici nu vă voi da afară din tabără. Aşadar, în caz că rămâneţi, ceea ce eu vă cer este mai mult decât se poate cere unui om. Dar, nu eu sunt cel care cer aceasta de la voi, ci Allah. Şi nu sunt eu cel care vă va răsplăti, ci Allah, Atotputernicul, Milostivul şi Iertătorul.

Făcu o pauză şi în timp ce-şi continuă discursul căută contactul cu ochii fiecărui luptător în parte. Atunci când privirea îl întâlni pe Kamran, pe acesta îl străpunse ca şi un fulger. Era ca şi cum Saifi ar fi privit în mijlocul sufletului lui şi voia să atingă ceva care de mult timp era amorţit.

— Cine este gata să mi se alăture misiunii sinucigaşe?

Câteva secunde domni tăcerea. Totuşi aerul părea să pârâie din cauza tensiunii. Saifi îşi împinse bărbia în faţă şi ecoul întrebării răsună din nou în moschee.

— Cine este gata să meargă la moarte pentru Allah?

— Eu sunt gata, a spus Badar şi s-a ridicat de la podea.

Vocea lui Saifi deveni mai puternică.

— Cine este gata să meargă la moarte pentru Allah?!

— Eu! a strigat Kamran şi s-a poziţionat lângă Badar.

— Eu! răsună simultan din mai multe părţi.

Ochii lui Saifi începură să strălucească, atunci când strigă pentru a treia oară în mulţime:

— Cine este gata să meargă la moarte pentru Allah?!

Tinerii s-au ridicat de la podea, şi-au înălţat pumnii în aer şi s-au învoit cu el într-un urlet asurzitor. Era un moment de nedescris şi la fiecare răcnet aerul vibra şi strigătele de eroism se răspândeau în toată moscheea, aşa încât Saifi credea că în orice moment va plesni de mândrie. Saifi stătea în mijlocul lor ca un prinţ, care abia câştigase o bătălie. Şi flacăra pâlpâitoare din ochii lui negrii era plină de mândrie şi ură; o combinaţie care îl fascina pe Kamran, chiar până în cele mai tainice locuri ale fiinţei.

r.j

Partea a II-a

Comanda

Murree – trei luni mai târziu, Luni, 4 februarie 2002

11: 00 – Murree este un loc favorit pentru vacanţă şi este cunoscut sub numele de „Regina colinei". Se află la o altitudine de aproximativ 2300 de metri la piciorul Himalayei, încorporat în dealuri verzi, ascuns printre pădurile maiestuoase de pini şi pini coconari. Aici vara este o răcoare plăcută, cu douăzeci de grade mai rece decât în sufocantul Islamabad, capitala Pakistanului, care se află la doar o oră distanţă. În lunile iulie-august, deasupra pădurilor, plutesc norii grei musonici, care uneori sunt atât de denşi încât nu poţi să vezi la mai mult de zece metri distanţă. Primăvara şi toamna poţi să savurezi peisajul fabulos al munţilor din Kaşmir acoperiţi de zăpadă. În timpul iernii sunt tone de zăpadă.

Deborah era foarte emoţionată atunci când a ajuns în Murree. În sfârşit, era înapoi! Aproape nu mai putea de nerăbdare să-şi revadă vechii prieteni. De această dată nu va mai fi niciun 11 septembrie care

să-i separe din nou. Va fi un an şcolar minunat. Erau profund convinşi de aceasta. Inima începu să-i bată cu putere atunci când intră pe poarta ninsă a internatului.

— Bună, Deborah! salută o voce binecunoscută ei, chiar după ce coborâse din maşină.

1 Q

Un pakistanez în Salwar Kameez, îmbrăcat într-o geacă groasă de iarnă, îi flutură voios din mână. Era Simon Malik, managerul şcolii, un om plăcut, cu o privire caldă, care, cu barba lui şi cu zâmbetu-i prietenos, arăta aproape ca Moş Crăciun atunci când era mai tânăr.

— Bună, domnule Simon! îi strigă fata înapoi şi merse la el. Mă bucur să vă văd.

— Şi eu mă bucur să te văd, răspunse Simon în engleză şi Deborah adora să audă din nou acest minunat accent pakistanez. Lunile trecute a fost destul de pustiu pe aici.

— Pot să-mi imaginez. Sigur v-aţi gândit că nu vom mai veni înapoi.

— M-am rugat ca să vă întoarceţi, a râs pakistanezul, şi Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea.

— La aceasta este El bun, aprobă Deborah. Mă bucur atât de mult să fiu din nou aici.

— Şi eu mă bucur ca în sfârşit intră din nou viaţă în şcoală. A fost trist să fiu singur pe tot terenul şcolii.

— Aţi rămas tot timpul aici?

— A fost multă treabă, explică Simon. Guvernul pakistanez ne-a cerut să ne întărim măsurile de siguranţă. A trebuit să construim un zid în jurul terenului, cred că ai observat deja.

— Nu mi-a scăpat, oftă Deborah, în timp ce privea cu durere la zidul de doi metri înălţime, care înconjura terenul. Arată la fel ca zidul chinezesc.

— Trebuie să ne protejeze de intruşi.

— De care intruşi? De copiii care joacă cu noi fotbal?

Simon o privi înţelegător pe fată.

— Ştiu că nu-ţi place. Nici mie nu mi-a plăcut ca să dau voie să fie construit, crede-mă. Această imagine cu copiii

18 Slawar Kameez – Hainele tradiţionale pakistaneze purtate atât de bărbaţi, cât şi de femei pakistanezi care zburdau cu voi pe terenul de sport era mult mai prietenoasă.

— Şi ce este cu chioşcul? Nu mai avem voie să mergem acolo?

Întotdeauna, în pauză, elevii alergau la chioşcul de pe cealaltă parte a străzii şi cumpărau chipsuri, ciocolată şi o mulţime de alte dulciuri…

— Îmi pare foarte rău, Deborah. De acum încolo, oricine intră sau iese pe această poartă trebuie să se înregistreze. Cred că ai văzut paznicii înarmaţi.

— Sunt înarmaţi? întrebă Deborah îngrozită.

A văzut paznicii în uniforme kaki, cu chipie militare negre, dar nu a observat că purtau arme.

Simon clătină din cap.

— Da, sunt înarmaţi. Crede-mă, aceasta m-a costat cel mai mult efort. Guvernul ne-a cerut să angajăm ofiţeri de securitate. Şi aşa am decis să-i angajez, dar să nu le dau niciun fel de arme. Pur şi simplu este insuportabil gândul că pe terenul unei şcolii să ai paznici înarmaţi. Totuşi trebuiau să fie înarmaţi. Aşa că le-am dat mitraliere şi pistoale, oricum fără muniţie. Dar, guvernul ne-a spus că paznicii noştri trebuie să fie echipaţi pentru a putea trage atunci când este nevoie. Da, ce poţi să faci în cazul acesta? Ei cred că de la atacul americanilor în Afghanistan, noi ca şi instituţie creştină putem să fim expuşi la diferite ameninţări.

— Şi suntem într-adevăr expuşi? întrebă Deborah.

Simon clătină din cap.

— Poporul pakistanez din Murree ne este foarte simpatic. Niciodată nu ne-ar cauza probleme. Lucrul cel mai grav ce ni s-a întâmplat odată au fost câţiva studenţi extremişti care au demonstrat prin faţa şcolii cu sloganurile lor. Probabil că îţi mai aminteşti. Dar au fost paşnici. Suntem o şcoală, Deborah. Voi sunteţi copii. Aşa că nu-ţi

face griji.

— Îmi fac doar griji că dacă mai stau aici în frig mi se congelează degetele, chicoti fata în timp ce-şi frecă mâinile.

— Atunci mergi în sala de mese şi bea o cană cu ceai fierbinte.

— Chiar asta o să fac, spuse Deborah şi sări înspre direcţia sălii de mese. Pe curând, domnule Simon.

— Pe curând Deborah. Şi încă ceva: Bine ai venit la şcoală!

12: 00 – Şcoala creştină din Murree a fost fondată în anul 1956 şi de atunci a pregătit sute de copii. Era înconjurată cu copaci înalţi de pin şi terenul putea fi traversat doar în cinci minute de la o margine la alta. Atunci când intrai pe poarta principală puteai să vezi pe partea dreaptă o biserică, care a fost construită în secolul al nouăsprezecelea de către britanici. În ea se află astăzi liceul „MCS Highschool", aşa cum era cunoscut de toţi. Naosul bisericii era folosit ca sală de sport şi aulă, în timp ce secretariatul, biblioteca şi toate sălile de clasă erau construite cu măiestrie în interiorul ei. Unele săli de clasă erau construite în turnul bisericii printre grinzile groase ale acoperişului.

Din bibliotecă şi din câteva săli de clasă se putea vedea direct în sala de sport şi aulă. Ferestrele înalte ale bisericii erau realizate artistic din bucăţi de sticlă groasă care se asemănau cu partea de jos a unor sticle înşirate una lângă alta. Vederea prin sticlă era distorsionată, dar dădea voie să intre suficientă lumină în sălile de clasă.

Dacă mergeai afară vedeai pe lângă intrarea bisericii câteva bănci şi mese pentru picnic. Aici, în pauza mare din timpul verii, profesorii şi angajaţii îşi beau ceaiul în timp ce pot să supravegheze copiii care sunt pe terenul de baschet. Terenul de baschet era prins între liceu şi şcoala primară. În spatele şcolii primare era internatul, a treia mare clădire. Aici era bucătăria, sala de mese, dormitoarele copiilor şi locuinţa pedagogilor.

Din cauza lipsei de spaţiu, o parte din elevi, profesori şi supraveghetori locuiau la douăzeci de minute, într-un conac, numit Sades.

Dar în timpul zilei erau cu toţii pe terenul şcolii. Copiii,

profesorii, îngrijitorii, bucătarii şi toţi angajaţii şcolii internaţionale însumau aproximativ două sute de oameni.

— Hei, Deborah!

Deborah se întoarse şi o văzu pe Jenny care tăbărî peste ea.

— Hei, Jenny! Cum eşti?

— Acum, că a reînceput şcoala, extraordinar! Şi tu?

— Excelent.

— Ne vedem la masa de prânz, Deborah. Trebuie să-mi duc valiza în cameră.

— Bine, pe curând!

La masa de prânz sala de mese se asemăna cu un muşuroi de furnici şi Deborah aproape a plesnit de bucurie atunci când şi-a descoperit vechii prieteni. Saluturile tumultuoase nu se mai terminau. Şi era aşa de mult de povestit!

— Hei, Deborah, vii în grupa noastră de mate? Tu întotdeauna poţi să explici aşa de bine!

— Deborah, suntem în aceeaşi camera!

— Ai adus iar ceaiul tău „super cool" cu aromă de Crăciun?

— Hei, mai înţelegi engleză?

La toate mesele se chiţăia, se ciocănea, se zdrăngănea, se râdea, se discuta şi mulţimea plină de viaţă îi amintea lui Deborah despre cărţile „Hanni şi Nanni" pe care le-a savurat odată. Ah, cât de dor i-a fost de această viaţă captivantă de internat! Simon avea dreptate: Acum, cine şi-ar bate capul cu un grup de elevi încrezători şi veseli aşa ca ei?

Rawalpindi – zece zile mai târziu, Joi, 14 februarie 2002

22: 00 – Fraţilor, ţinta este hotărâtă! Jabbar ne-a dat undă verde. Într-o lună lovim.

Cu aceste cuvinte a explodat Saifi în această noapte în subsolul unei case goale din Rawalpindi, unde la lumina lumânării l-au aşteptat patru activişti nerăbdători. Operaţiunea era strict secretă. Chiar Jabbar, imediat după întâlnirea din noiembrie, a pus un intermediar care trebuia să supravegheze acţiunea şi să-l ţină la curent cu cele mai

recente evoluţii ale ei. Personal a anunţat că va rupe imediat orice legătură directă cu comandanţii responsabili şi se va retrage în spatele cortinei.

— Nu ne permitem să facem nici cea mai mică greşeală, a accentuat de mai multe ori. Aştept rezultate şi încă rezultate care ajung pe prima pagină a ziarelor. Cu cât distrugerea este mai mare cu atât acţiunea noastră este mai de succes. Vom efectua atacuri şocante, care vor scrie istoria.

Saifi i-a împărţit pe mujahedini în grupuri mici de câte patru până la şapte persoane cărora le-a încredinţat diferite responsabilităţi. În timp ce unii trebuiau să caute posibile ţinte, alţii erau ocupaţi cu găsirea de noi parteneri puternici care să le susţină financiar misiunea iar alţii pentru achiziţionarea de arme şi explozibil. Timp de trei luni au lucrat luptătorii cu zel şi fără pauză. Au evitat să rămână două nopţi în acelaşi loc, s-au mişcat doar în grupuri mici iar fiecare unitate nu era informată despre planurile şi locurile celeilalte, pentru a nu fi pălăvrăgite informaţiile importante.

Trebuiau să fie atenţi, deoarece în ultimele luni poliţia pakistaneză a arestat mai mulţi membri ai organizaţiei Jaish-e-Mohammed, fiind acuzaţi că ar fi atacat parlamentul indian din New-Delhi. Masood a fost chiar în arest la domiciliu şi i-a fost supravegheat fiecare pas. America a pus organizaţia pe lista neagră. Deci, nu mai era timp de pierdut. Ceva trebuia să se întâmple şi comandamentul sinucigaş al lui Saifi era pregătit să lovească în curând.

Saifi a ales pentru misiunea lui douăzeci de băieţi. îi cunoştea pe fiecare personal şi examinase cu minuţiozitate fiecare caracter, înainte de a le dezvălui misiunea periculoasă. Trebuia să meargă la sigur. Nu avea voie să facă nicio greşeală. Misiunea era prea importantă. Aproape toţi mujahedinii proveneau doar din familii sărace, cei mai mulţi dintre ei erau analfabeţi sau frecventaseră şcoala primară doar câţiva ani. Iar apoi, în loc să meargă la şcoală au urmat chemarea lui Allah pentru a lupta în Jihad împotriva necredincioşilor. Acum erau la începutul vârstei de douăzeci de ani şi erau deja veterani de război în

Afghanistan şi Kaşmir. Pentru convingerea lor au luptat fără frică, au ucis şi chiar erau gata să-şi jertfească propria viaţă.

Acesta era stilul de om pe care l-a căutat Saifi. Iar aceşti cinci luptători, care în această noapte se aflau în casa părăsită din Rawalpindi, erau din acest soi dur.

Ayaz, de exemplu, avea douăzeci şi patru de ani, un băiat destul de posac, cu o faţă osoasă. Ayaz era fiul unui şofer de tir. A călătorit prima dată în Afghanistan în anul 2000, iar după un timp scurt de antrenament, a luptat pe front împotriva Alianţei de Nord. Un an mai târziu s-a întors în Pakistan, unde a absolvit un curs de trei luni pentru împrospătarea cunoştinţelor în mânuirea armelor automate şi semiautomate, precum şi a aruncătoarelor de rachetă şi explozibil. După care, a luat parte la câteva acţiuni în Kaşmir, până când l-a rugat Saifi să fie parte a propriului comandament de sinucidere. Nu a ezitat nicio clipă. Un alt băiat, care era destul de dornic pentru Jihad şi pe care în mod deosebit pusese Saifi ochii, era Abu Bakar, de douăzeci de ani. După ce a absolvit şcoala primară din satul lui natal, timp de opt ani de zile a frecventat o madrasa din Multan, unde a învăţat Coranul pe de rost şi a intrat în contact cu grupări extremiste, care recrutau tineri pentru Jihad. Abu Bakar a luptat patru luni în Afghanistan sub comanda lui Saifi, împotriva Alianţei de Nord, până la atacul aerian din octombrie al americanilor care i-a forţat pe talibani să se retragă, fiind nevoit să părăsească şi el ţara. Ar fi vrut ca imediat să fie transferat în Kaşmir, dar planurile lui s-au schimbat brusc atunci când, în tabăra de pregătire din Balakot, Saifi i-a povestit despre noul comandament de sinucidere: spontan s-a alăturat grupei.

Aşa a fost şi cu Hasan. Abia împlinise douăzeci de ani şi nu urmaşe nicio şcoală. Tatăl lui era imam într-o moschee, încă de timpuriu, acesta l-a educat pe el şi pe cei şapte fraţi ai lui să ia religia în serios şi să o practice. Aşa că l-a trimis pe Hasan de mic într-o şcoală unde se învăţa Coranul. Acolo a învăţat pe de rost Coranul în limba arabă şi s-a familiarizat cu legile şi regulile Islamului. Fraţii şi surorile lui Hasan erau la fel de îndoctrinaţi. Fratele lui cel mai mare era

profesor la o madrasa iar două surori predau la un seminar pentru fete. La vârsta de şaptesprezece ani a călătorit pentru prima dată în Afghanistan. După patru misiuni în război s-a întors în Pakistan şi a fost angajat de către fratele lui Masood în tabăra din Balakot ca şi operator radio. Şi el a fost entuziasmat să fie luat sub comanda lui Saifi.

Ultimul din cei patru, Sarfaraz, venea dintr-o familie foarte săracă din Karachi. hi clasa a noua a fost rugat de către un membru al mişcării radicale islamiste să împartă literatură în şcoală şi să adune fonduri pentru grupare. În acest fel s-a familiarizat cu ideologia Jihadului şi a început să-l inspire. Fratele lui mai mare s-a alăturat Jaish-e-Mohammed-ului imediat după formarea acesteia şi lucra pentru Masood. Sarfaraz i-a urmat exemplul şi s-a pregătit într-o tabără din Kaşmir. Câteva luni mai târziu i s-a spus că fratele lui a fost prins de către trupele indiene şi a fost dus într-o închisoare din Srinagar. Nimeni nu ştia dacă mai trăieşte. Dar Sarfaraz se ruga zilnic lui Allah ca să-şi revadă fratele într-o zi. L-a cunoscut pe Saifi în tabăra de pregătire din Kaşmir. Atunci când Saifi l-a invitat să se alăture comando-ului sinucigaş, băiatul de douăzeci de ani, a văzut aceasta ca o posibilitate binevenită de a-şi îneca tristeţea şi-n acelaşi timp un prilej de a-şi răzbuna fratele.

Aceşti patru băieţi l-au aşteptat ore bune pe Saifi. Totuşi, niciunul nu a pus întrebarea de ce nu a venit mai repede. În schimb, tensionaţi, ascultau la lumina lumânării ceea ce avea comandantul să le transmită.

— Evenimentele din ultimele luni ne împing la acţiune, explică Saifi, în timp ce se aşează lângă ei. După cum ştiţi, deja din octombrie America a cerut ca să fie îngheţate conturile organizaţie noastre. Şi după atacul nostru asupra parlamentului indian din New-Delhi şi după creşterea presiunilor Americii, într-adevăr Ministerul de Externe le-a onorat cererea. Da, dacă ei cred că în felul acesta pot să ne oprească sunt total greşiţi. Un leu flămând este mult mai agresiv decât unul îndopat. Ne-au pus pe lista grupărilor teroriste interzise, pentru a ne intimida. Dar prin aceasta nu au făcut decât să recunoască, în mod

indirect, cât de puternici suntem în realitate. Au frică de noi şi asta şi trebuie. Pentru că într-o lună lovim. Şi vă garantez că după această lovitură nu doar că se vor teme de noi, ci vor tremura atunci când vor auzi numele Jaish-e-Mohammed.

Făcu o pauză scurtă pentru a da greutate cuvintelor.

— Atacul va fi pe data de 17 martie. Luna trecută americanii au aruncat în aer o moschee cu o sută cincizeci de credincioşi. Acum este momentul să le-o plătim înapoi aşa cum spune Biblia lor: *Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte*.

— Vrei să ataci o biserică? întrebă Sarfaraz.

Saifi râse plin de satisfacţie.

— Aceasta este puţinul pe care-l putem face, nu credeţi?

Murree – în aceeaşi zi

22: 30 – Biserica Garnison era acoperită de un strat gros de zăpadă. Printre clădirile şcolii s-au adunat munţi de zăpadă, de aproape trei metri înălţime. Elevii MCS-ului, aproape la fel ca nişte cârtiţe, trebuiau să sape prin splendoarea albă pentru a merge de la o clădire la alta. Bineînţeles că vremea era minunată pentru bulgăreală şi săniuş. Totuşi copiii stăteau în jurul sobelor, înfofoliţi cu zece rânduri de haine şi tocind ca nişte campioni. Deoarece au pierdut jumătate de an şcolar, trebuiau să recupereze o grămadă de materie şi-n acelaşi timp să se pregătească pentru examenul din luna mai.

Din cauza frigului, cursurile nu se ţineau în sălile de clasă, ci acolo unde se aflau sobe. Dar niciunul nu comenta din cauza frigului sau din cauza volumului mare de materie pe care trebuiau să o înveţe. Elevii din clasa a zecea au mers de bunăvoie la orele de mediaţie la matematică pentru a recupera şi au învăţat cu o ambiţie extraordinară.

— Mie îmi ajunge, renunţ, spuse David într-o seară, atunci când, până noaptea târziu, au învăţat la matematică. Dacă nu renunţ acum să mai învăţ îmi va exploda creierul.

— Care creier? rânji Matt, care primi un croşeu de la David.

— Cred că ar fi bine să fondăm un club, interveni coreeanul Sung Guk – Clubul marilor tocilari.

— Tocilar? Nu văd niciun tocilar, se băgă Sascha în discuţie.

— Probabil te ajută dacă îţi ştergi ochelarii, îşi dădu cu părerea Kris.

— Tocilar, medita Daniel, care purta şi el ochelari, este persoana care foarte consecvent şi cu toate metodele lucrează la atingerea unuia sau mai multor scopuri, în special prin multă muncă şi utilizarea timpului. Îşi aşează ochelarii. Noi suntem vinovaţii în poziţie de acuzatori.

— Vrea cineva ceai? Aceasta era Deborah.

— Ai şi prăjituri?

— O grămadă.

— Atunci nu refuz!

Deborah puse apa la fiert şi dădu băieţilor câte un biscuit cu ciocolată, care a fost devorat în câteva secunde până la ultima fărâmitură.

— Hei, Deborah, putem să mai facem încă o comandă?

— Sunteţi mai răi decât lupii înfometaţi.

— Lupii nu trebuie să înveţe mate.

Deborah zâmbi şi aruncă un al doilea pacheţele haitei lacome. Îşi iubea clasa, cu toate că nu era întotdeauna uşor să fie singura fată. La început a fost mai greu, deoarece niciun băiat nu a binevoit să-i arate clădirea sau să-i spună în ce clasă urma să aibă loc următoarea oră. Liceul era un adevărat labirint, deoarece fiecare colţişor al bisericii vechi, până în bolta turnului, era transformat doar într-o sală de clasă.

O altă problemă a fost limba. Toţi vorbeau engleză şi fiecare cu un alt accent. Canadienii şi australienii erau cei mai greu de înţeles. Dar, între timp, în mod admirabil, Deborah le înţelegea limba şi chiar putea să se impună atunci când era nevoie. Câteodată colegii ei de clasă erau de-a dreptul haotici, dar Deborah se înţelegea de minune cu ei.

Cei doi care se zgândăreau cel mai mult erau Matt şi David. Matt era din SUA şi David din Noua Zeelandă. Amândoi erau foarte sportivi

şi adesea vânau unele vieţuitoare cu armele inventate de ei. Deseori Matt avea praştia la el. Odată s-a distrat enorm să pună două păsări moarte, vânate de el, în faţa uşii profesorului de engleză.

hi rest, se înţelegeau bine. Matt chiar asculta câteodată de Deborah, atunci când îl corecta în modul ei adorabil. Matt era şi şeful clasei, fiind poreclit „dictatorul", cu toate că nu prea făcea mai nimic şi când era ceva de organizat lăsa totul pe seama lui Deborah.

Daniel McKelvie era din Canada. îi plăcea să joace fotbal şi avea pasiune pentru fotografiat. În clasa a şaptea şi a opta nu a fost acceptat şi deseori a fost victima tachinării. Dar, acum era de domeniul trecutului. Da, acum „artistul" s-a transformat într-un povestitor plin de umor. Se râdea cu lacrimi atunci când povestea gafele colegilor sau scotea în evidenţă ciudăţenii de-ale profesorilor. De exemplu, cu o mima nevinovată a întrebat pe unul dintre profesorii mai în vârstă:

— Domnule Newmarch, de mult voiam să vă întreb… Aţi întâlnit vreodată un dinozaur?

Al doilea Daniel din clasă purta ochelari, era din Germania şi era un tip extrem de comod, care se interesa de plante, animale şi natură. Porecla lui era „Greenpeace", deoarece întotdeauna încerca să salveze insectele şi să aplaneze certurile.

Canadianul Kris era visătorul clasei, un adevărat domn, foarte galant şi politicos. Dacă Robin Hood ar fi avut nevoie de un urmaş, Kris ar fi fost primul candidat ca să cureţe lumea de toată răutatea şi să instaureze pacea şi dreptatea. Obişnuia să se holbeze, absent undeva, şi apoi să formuleze gânduri extrem de profunde. O zicală care-i preocupa gândurile, pe care o auzise la ora de istorie atunci când au învăţat despre Iulius Cezar, a fost binecunoscuta propoziţie în latină: „Veni, vidi, vici", ceea ce înseamnă: „Am venit, am văzut, am cucerit". Câteodată, atunci când Kris rămânea pe gânduri cu privirea pierdută în gol, cita proverbul în stilul lui: „Am venit, am văzut, am văzut… am văzut… am văzut".

Sung Guk era din Coreea, era pasionat de baschet şi muzică. Adesea se plimba singur prin curtea şcolii cu diskman-ul şi uita de

lumea din jur în care trăia.

Sascha era german şi purta şi el ochelari. îl copia foarte bine pe Matt şi întotdeauna credea că tot ceea ce Mart crede este „cool".

Ultimul din formaţie era Elliot, din America. Elliot avea tot ceea ce ar putea o fată să-şi dorească de la un băiat: avea o statură atletică, era înţelegător, avea simţul umorului şi era foarte amabil. Când o privea pe Deborah cu ochii lui albaştri limpezi, de fiecare dată fata se jena şi trebuia să-şi dea toată silinţa ca să nu roşească. Dar Deborah se bucura că nimeni din clasă nu observase aceasta.

22: 45 – Mai doreşte cineva ceai? A întrebat Deborah şi a ridicat cana cu ceai în sus.

— Mulţumesc, cred că este timpul pentru un somn de frumuseţe, răspunse Daniel.

— De asta ai neapărată nevoie, rânji Matt. Dar Daniel era prea obosit să se mai ia la harţă.

— Oamenilor, duminica viitoare predică tata în biserica „Protestant International Church" din Islamabad, schimbă Deborah subiectul. El crede că cei din a zecea şi a unşpea ar putea să cânte câteva cântece.

— Eu nu pot să cânt, spuse Matt.

— Nici eu, i se alătură Sascha.

— Puteţi să cântaţi doar printre strofe.

Şi atunci când ea îl privi, fără niciun argument, Sung Guk continuă clătinând din cap:

— Heeiii! Aerienilor, Sacha şi Matt: să cânţi printre strofe înseamnă să nu cânţi deloc! apoi i se adresă lui Deborah. Spune-i tatălui tău că venim. Pe ce dată pică asta?

— Pe 17 martie, răspunse fata. Dar cei din a unsprezecea vor să mergem de sâmbătă şi să petrecem un sfârşit de săptămână în Islamabad.

— Super, spuse Greenpeace. Cu siguranţă că ne vom distra de minune.

Deborah clătină din cap.

— De asta nu mă îndoiesc nicio clipă.

Din păcate niciunul dintre ei nu ştiau ce urma să se întâmple în această zi. Nimeni nu ştia ce fel de incidente se pregăteau şi niciunul nu avea nici cea mai mică idee că bombele omeneşti începuseră deja să ticăiască…

Rawalpindi – o lună mai târziu, Duminică, 17 martie 2002

05: 00 – în numele lui Allah, îngăduitorul, milostivul… Cu aceste cuvinte îşi începu Sarfaraz ritualul de spălare pentru pregătirea propriului martiraj. Şi-a spălat de trei ori mâinile şi încheieturile mâinilor. De trei ori şi-a spălat gura şi şi-a curăţit faţa, fruntea şi bărbia, apoi antebraţul drept şi apoi pe cel stâng de la cot până la încheietura mâinii. La urmă a trecut de trei ori cu mâinile ude peste părul capului iar în final şi-a spălat piciorul drept, apoi pe cel stâng până la gleznă.

La sfârşit, Saifi i-a adus un costum occidental şi după ce băiatul de douăzeci de ani s-a îmbrăcat, Saifi a pus explozibilul pe corpul lui. Liniştit a pus tuburile cilindrice cu explozibil pe două rânduri şi le-a prins de burta lui Sarfaraz cu scotch. Printr-un contact al cărui cablu mergea într-o baterie putea să fie declanşată explozia.

Apoi, Saifi a fixat o duzină de grenade ruseşti în jurul curelei lui Sarfaraz şi le-a ascuns bine sub cămaşa neagră a acestuia. L-a întrebat dacă are vreo ultimă dorinţă, înainte ca să pornească, dar Sarfaraz a negat absent. Arăta liniştit, totuşi ochii îi erau umezi. Probabil din cauza pregătirii spirituale intensive pe care a avut-o noaptea trecută când a reflectat la semnificaţia faptei sale. Seara a vorbit cu Saifi despre prieteni comuni şi martiri pe care i-au întâlnit în războiul din Afghanistan. Apoi, Saifi a tras un pui de somn de câteva ore, în timp ce Sarfaraz s-a rugat toată noaptea. La ora patru dimineaţa s-au ridicat pentru a face ultimele pregătiri pentru ziua cea mare. Au pornit puţin după ora cinci dimineaţă.

Era puţin trafic pe stradă. Saifi l-a condus pe Sarfaraz până la staţia de autobuz. Puţin înainte ca tânărul martir să urce în autobuzul care trebuia să-l ducă în Islamabad, Saifi l-a prins de braţ şi l-a privit

pentru ultima dată în ochi.

— Allah cu tine, şi-a luat el adio de la băiat, Allah să-ţi dăruiască succesul prin care să câştigi Paradisul.

— Cum vrea Allah, răspunse Sarfaraz încetişor, ne vedem în Paradis.

S-a desprins din mâna lui Saifi, s-a urcat în autobuz şi a ocupat un loc pe banca din spate, lângă un bărbat în vârstă. Câteva minute mai târziu, autobuzul porni cu un zgomot greoi.

Atunci când soarele se arătă la orizont şi începu cu razele lui să gâdile peisajele, Sarfaraz ştia că nu va mai trăi mult. Şi dintr-odată simţi cum i se înmoaie genunchi.

Islamabad – în aceeaşi zi

09: 15 – Aaron te-ai îmbrăcat?

— Da, mamă.

— Ai închis calculatorul?

— Chiar acum, taţi!

— Grăbeşte-te, te rog, suntem în întârziere.

— Am creat o nouă sabie cu laser. Vrei s-o vezi?

— După programul de biserică, Aaron. Acum trebuie numaidecât să plecăm!

— Na bine, atunci nu mai trebuie. Dar este super cool, taţi. Aş putea să o vând regizorilor filmului „Star Wars".

— Aaron, eşti singurul pe care-l aşteptăm!

— Vin.

Cu inima grea, băiatul de doisprezece ani se despărţi de calculator şi, în fugă, coborî treptele până la parter. Sora lui mai mare, Anita şi părinţii, Diane şi Dennis aşteptau deja cu nerăbdare în maşină.

— Na, frăţioare, rezişti două ore fără computer sau în timpul programului de şcoală duminicală începi să manifeşti simptome de retragere?

— Tu nu înţelegi deloc, spuse Aaron nervos, în timp ce se trânti lângă ea, pe bancheta din spate dându-şi ochii peste cap. Nici măcar nu ştii ce este un cavaler al Jedilor.

— Bineînţeles că ştiu, contracara Anita, mai mult decât atât tu nu ştii ce este o minge de fotbal.

— Ha-ha, făcu fratele ei elegant şi-şi întoarse capul în cealaltă parte. Nici tu nu joci fotbal.

— Eu pot să ajung la prietenii mei, în timp ce tu vii de pe alte planete.

— Anita, Aaron încetaţi să vă mai certaţi!

— Ea a început!

— El se înfurie mereu!

— Linişte! Acesta a fost tata. Eu şi mama voastră conducem astăzi timpul de închinare. Ar fi într-adevăr foarte drăguţ dacă am ajunge la biserică fără să fim enervaţi de voi.

Aceasta a avut efect şi copiii au tăcut pe tot timpul drumului.

Rawalpindi – cinci minute mai târziu

09: 20 – După ce Saifi s-a despărţit de Sarfaraz, a găsit un autobuz înspre Lahore. A deschis radioul de buzunar pentru a aştepta în linişte vestea pe care dorea să o audă. Ştia că Sarfaraz va avea succes. De aceea l-a ales pe el. Şi pentru ca distrugerea să fie mai mare, a mai însărcinat un asasin în această misiune importantă. Era vorba despre Badar. El urma să-l întâlnească pe Sarfaraz la o mică distanţă de ţintă şi să preia flancul drept. Însărcinarea lui era să arunce cât mai multe grenade în mulţime şi apoi să dispară neobservat. Saifi îşi imagina deja haosul şi un zâmbet i se furişă pe faţă. Nimeni nu va mai putea să împiedice misiunea. Teroarea începuse deja şi Allah era cu ei.

Islamabad – zece minute mai târziu

09: 30 – Badar stătea împreună cu Kamran într-o cafenea din Islamabad şi fumau deja a patra ţigară. Era încordat. Părul şi-l pieptănase cu gel peste cap, barba şi-o rase iar grenadele erau ascunse sub îmbrăcămintea occidentală, fixate pe o curea. camran l-a ajutat pe băiatul de nouăsprezece ani la pregătiri şi chiar l-a condus în oraş, unde au ajuns mai devreme pentru a avea timp de o cafea.

Kamran şi Badar se înţelegeau foarte bine. De la prima lor întâlnire de acum patru luni, între ei s-a dezvoltat o prietenie

profundă. De aceea, încercau, pe cât era posibil, să execute împreună ordinele. Astfel, Kamran se simţea obligat să-şi conducă prietenul cât se putea de departe în această acţiune.

Badar venea dintr-o familie foarte săracă şi cu mulţi copii. La vârsta de paisprezece ani părinţii lui l-au dat unei organizaţii militante, deoarece au avut de hrănit o gură mai puţin. Badar purta tot timpul o fotografie cu familia lui la el. Atunci când credea că nu-l observă nimeni, scotea fotografia alb-negru de sub cămaşă şi trecea cu mâna peste ea ca şi peste o comoară preţioasă. De cele mai multe ori aceasta dura câteva minute, înainte ca să murmure câteva cuvinte neinteligibile, săruta fotografia şi o ascundea din nou sub cămaşa de camuflaj Salwar Kameez. De câteva ori Kamran l-a observat, dar nu i-a spus nimic.

Badar era altfel decât toţi ceilalţi, puţin retras şi palid, dar echipat cu o rezistenţă incredibilă şi o credinţă de neclintit. El era cel care, la focurile de tabără, în cel mai original stil narativ spunea basme cu eroi. Şi se identifica atât de bine cu personajele, încât de fiecare dată poveştile captivante îi dădeau noi inspiraţii. Kamran îşi amintea de fiecare poveste în parte. Aceasta deoarece Badar le spunea cu pasiunea care nu dădea loc îndoielii privind autenticitatea lor, cu toate că întâmplările erau ireale. Povestea care l-a marcat cel mai mult pe Kamran era cea cu picioarele strălucitoare. În anul 1999, pe data de 9 decembrie, s-a comunicat prin staţia de transmisiune din tabăra K2, de la piciorul muntelui de 8611 metri, aşa povesti Badar.

— Era într-o noapte beznă în Kaşmir, spuse el. Trei mujahedini îşi făceau drum prin pădurile dese, când dintr-odată picioarele bărbatului din faţă au început să lumineze la fel ca o lanternă. Atunci când următorul din rând a atins încălţămintea celui din faţă, mâinile au început să strălucească. Apoi, lumina a ţâşnit şi peste al treilea, devenind mai puternică. Au încercat să-şi acopere încălţămintea cu iarbă, dar şi iarba a început să strălucească într-un mod minunat, ca şi cum ar fi venit în contact cu o culoare fosforescentă. Lumina a ţinut atât de mult până când luptătorii au găsit drumul în întuneric. Cine

aparţine lui Allah primeşte izbândă de la el. Allah ne va dărui întotdeauna succes atât timp cât noi păzim poruncile lui.

Aceasta era convingerea puternică pe care o avea Badar şi de aceasta s-a prins cu toată puterea. Totuşi, în această dimineaţă era foarte neliniştit şi fuma ţigară după ţigară, cu toate că în mod normal fuma foarte rar.

— Mulţumesc că m-ai condus, murmură el, în timp ce-şi bău cafeaua espresso dintr-o înghiţitură. Sunt foarte neliniştit. N-ai nicio idee cât de nervos sunt.

— Relaxează-te Badar, spuse Kamran şi sorbi din cafeaua lui. Totul o să decurgă bine. În zece minute pleci de aici, în jumătate de oră te întâlneşti cu Sarfaraz şi apoi nimeni şi nimic nu mai poate să vă oprească.

— Şi dacă totuşi ceva n-o să funcţioneze după plan?

— Nu va fi nimic care să nu funcţioneze după plan. Tu mergi înăuntru, arunci grenadele şi apoi ieşi afară.

— Nu ştiu dacă pot să fac asta, a spus Badar.

— Să arunci grenade? Ai fost în Afghanistan, prietene.

— Aici este altceva.

— Ţi-e frică?

— Nu… este doar…

— Ce este, Badar?

— Kamran, oare fac ceea ce este bine?

Kamran nu mai avea cuvinte. Până acum Badar nu s-a îndoit niciodată de tot ceea ce însemna Jihad.

— Bineînţeles că faci ce este bine. Tu ştii că faci ceea ce este bine.

— Kamran, spuse Badar privindu-şi pătrunzător prietenul. Tu mă cunoşti. Nu am frică să ucid, nici să fiu ucis, atunci când este voia lui Allah. Dar, îmi este frică…

Se opri în mijlocul propoziţie şi înghiţi în sec.

— De ce? întrebă Kamran. De ce ţi-e frică?

— Să omor oameni nevinovaţi, a admis Badar încetişor.

Kamran clătină neînţelegător din cap.

— Aici nu este vorba de oameni nevinovaţi, l-a sfătuit el.

— Cei pe care-i voi ataca sunt civili, şopti Badar. Civili, înţelegi? S-a aplecat peste măsuţa rotundă pentru ca discuţia să nu poată fi auzită de nimeni. Pur şi simplu nu… nu ştiu dacă ceea ce este aici este compatibil cu Coranul!

— Eşti neliniştit, Badar, asta-i tot, încercă Kamran să-l liniştească. Saifi ştie ceea ce face. Ne răzbunăm pe americani pentru atacul din Afghanistan.

— Mă îndoiesc că oamenii care vor muri astăzi au avut de-a face cu asta în vreun fel.

— Nici cei o sută cincizeci de musulmani, care au murit în urma bombardamentului americanilor peste moscheea din Khost, nu au avut nimic de-a face cu asta! se agită Kamran. Nu-i urăşti tu pe aceşti porci pentru ceea ce au făcut fraţilor noştri în Afghanistan?

— Ba da, murmură Badar, îi urăsc.

— Atunci concentrează-te, prietene. Aici este vorba de mult mai mult decât de câţiva civili. Este vorba de dreptate! De fiecare dată când le arunci o grenadă la picioare gândeşte-te la Afghanistan. Aici este vorba de răzbunare.

Badar clătină din cap.

— Răzbunare, repetă el şi respiră profund. Ai dreptate, nu merită altceva. Îmi pare rău că m-am îndoit pentru un moment. Aruncă o privire peste ceasul de la mână. Cred că trebuie să plec.

Au plătit consumaţia şi au pornit înspre următoarea staţie de autobuz.

— Spune-i lui Sarfaraz că toţi suntem mândri de el.

— Îi voi spune, promise Badar, dar se vedea cum lupta împotriva emoţiilor atunci când veni în discuţie numele lui Sarfaraz. Dacă vrea Allah, ne vedem în seara aceasta.

— Cum vrea Allah, spuse Kamran îmbrăţişându-şi prietenul înainte ca aceasta să urce în autobuz. Faci ceea ce este bine, să nu uiţi asta.

— Fac ceea ce este bine, murmură Badar.

Kamran a aşteptat până când autobuzul s-a pierdut din vedere. Apoi, a pornit în direcţia opusă.

10: 00 – Biserica internaţională protestantă din Islamabad se afla într-un cartier diplomatic, la o distanţă de câteva case de ambasada Americii şi a Chinei. După 11 septembrie, multe afaceri şi misiuni diplomatice şi-au retras activitatea din Pakistan. Biserica, ai cărei membri erau mai ales diplomaţi, profesori, reprezentanţi ai organizaţiilor non-guvernamentale şi oameni de afaceri s-a redus de la două sute la mai bine de jumătate. Cu toate acestea, programul religios se ţinea, ca şi-nainte, în limba engleză şi era tradus în limba coreeană, urdu şi două dialecte afghane.

Programul începu punctual la ora zece. Şi pentru că părinţii lui Aaron conduceau programul nu stăteau la locurile lor, din rândul al patrulea, în spate, ci în faţă lângă amvon. Diane cânta la pian şi Dennis conducea programul. Diane se miră de ce chiar tocmai astăzi au venit aşa de puţini oameni la biserică. Congregaţia număra aproximativ optzeci de persoane şi totuşi, Diane observă că cel puţin cincisprezece membri care frecventau în mod regulat programul nu erau prezenţi, oameni care de obicei nu lipseau. În loc de aceasta a văzut câteva feţe pe care nu le vedea aşa de des. Soţia unui diplomat american, împreună cu fiica ei de şaptesprezece ani, stătea la locurile lor. De asemenea, era prezentă şi soţia unui diplomat japonez, vizitatori din Germania, Marea Britanie, Canada, Etiopia, Afghanistan, din Iran, Irak şi din Elveţia.

Programul a început cu câteva cântece vechi, al căror text era imprimat pe broşurile colorate cu punctele programului. Diane conducea cântecele în timp ce Dennis, care stătea în faţa amvonului dădea ritmul şi tempo-ul.

10: 30 – Puţin înainte de predică copii au fost rugaţi să meargă la subsol pentru programul de şcoală duminicală, unde, ca în fiecare duminică, auzeau câte o poveste biblică. Aaron şi sora lui s-au alăturat cârdului de copii. Dar, chiar când coborau treptele, băiatului i-a venit

în minte sabia lui virtuală şi s-a gândit la noul mâner pe care l-a creat pe calculatorul tatălui său. Tatăl lui era angajat în domeniul mass-media şi deseori lucra acasă la proiecte noi de filme. Aceasta îi convenea foarte bine lui Aaron. Aşa avea acces la calculatorul tatălui şi putea să-şi creeze propriile videoclipuri.

Pentru vârsta lui, Aaron avea ceva materie cenuşie. Era un mic geniu. Şi, ca orice geniu, era un om mai ciudat, care voia mai degrabă să stea toată ziua în faţa calculatorului decât să se joace ceva cu alţi băieţi sau să practice vreun sport. Întotdeauna Anita îi spunea în mod batjocoritor:

— Arăţi jalnic frăţioare, palid, subţirel, haotic, cu ochelari groşi şi aparat dentar. Aşa cum eşti nu vei găsi niciodată vreo fată.

Dar Aaron îi răspundea de fiecare dată cu dezacord:

— Şi cine spune că vreau să găsesc vreuna?

Într-adevăr, el nu avea intenţia de a impresiona pe cineva, cu atât mai mult pe fete. După părerea lui erau inutile, în special sora lui. Cel mai mult îl enervau oamenii care spuneau că ar arăta ca Harry Potter. Nu că ar fi negat asemănarea, dar nu mai suporta să tot audă această comparaţie.

10: 50 – O bubuitură puternică l-a smuls pe Aaron din gândurile lui. Anita l-a privit şocată.

— Ce a fost asta?

— Nu am nicio idee, a venit de sus.

Se mai auzi încă o bubuitură, apoi încă una. În acelaşi timp se auzeau ţipete şi zgomote de ţăndări de sticlă.

— Dumnezeul meu, ce este asta?!

Copiii, uimiţi, au privit spre profesoara de şcoală duminicală ca şi cum ea trebuia să ştie ce însemna zgomotul asurzitor. Dar şi ea era la fel de confuză, dacă nu chiar şi mai mult.

— Copii, rămâneţi aici jos. Eu voi încerca să văd ce este acolo sus, spuse ea. Anita, te rog, ai grijă de copii. Nu vă mişcaţi de aici, da?

Şi cu aceste cuvinte a dispărut pe uşă.

Peste copii s-a aşternut, pentru câteva secunde, o tăcere de

mormânt, până când s-a mai auzit încă o bubuitură. De această dată a fost atât de puternică încât au crezut că le plesnesc timpanele. Cei mai mici au început să plângă. Anita schimbă câteva priviri cu fratele ei, care se holba la ea prin lentilele groase ale ochelarilor, ca şi cum s-ar teme de ce este cel mai rău. Apoi, se întoarse hotărât şi o luă la fugă, înainte ca sora lui să-l poată opri.

— Aaron, rămâi aici! Aaron!

Dar băiatul de doisprezece ani nu o ascultă.

10: 51 – Doar un singur gând îi fulgeră prin cap: părinţii lui erau sus! Indiferent de ceea ce s-a întâmplat, el voia să se asigure că părinţii lui sunt bine.

Fum alb îi venea în faţă atunci când urcă în grabă treptele din subsol. Mirosea a ars şi de peste tot auzea strigăte, gemete şi vaiete.

I-a venit să vomite atunci când a văzut pe jos sânge. Uşa de la intrarea bisericii era deschisă şi Aaron putu să vadă oameni zăcând la podea. Era un scenariu atât de înspăimântător, pe care-l ştia doar din filmele de acţiune. Dar aici era realitatea! Oamenii erau reali, sângele era real, răniţii erau într-adevăr răniţi. Un gând înfiorător aproape-i zdruncină conştiinţa: ce-ar fi dacă părinţii lui…

— Mami? Taţi? Buzele îi tremurau atunci când strigă cât putu de tare după părinţii lui. Doar ideea că li s-ar fi întâmplat ceva îl făcu să se cutremure înăuntrul lui.

— Mami? Taţi?! Aproape croncănea cuvintele în timp ce, printre răniţi şi moloz îşi făcea drum în faţă, acolo unde îi văzuse ultima dată pe părinţii lui.

— Dumnezeule, fă ca să fie în viaţă! Se rugă încetişor ca pentru sine. Te rog, la ca să fie în viaţă!

A călcat într-un ciob, apoi pe o bucată ascuţită de metal care era probabil dintr-un picior de scaun. Chiar lângă aceasta zăcea o femeie tânără, plină de sânge, care horcăia până-ntr-acolo că Aaron fu cuprins de frică şi îngrijorare. Ferestrele bisericii erau distruse, broşurile pe care era scris programul zburau prin aer şi cădeau printre dărâmături şi sticlă. Pereţii laterali, până la o înălţime de zece metri, erau stropiţi

de sânge. Candelabrul era strâmb şi se clătina periculos dintr-o parte într-alta. Aaron observă pe acesta ceva ferfeniţit, plin de sânge, despre care voia mai bine să nu ştie ce era. Puţin mai în faţă, doar la câţiva metri lângă altar, era ceva care arăta ca fiind un corp omenesc, sau ceea ce mai rămăsese din el. Aaron înghiţi în sec întorcându-şi dezgustat privirea în altă parte. Pe amvon era o cruce de alamă pe care era sânge.

10: 52 – Pe oriunde privea băiatul, peste tot vedea doar realitatea oribilă care nu putea fi suportată de un copil de doisprezece ani, şi aceasta îl sugruma. Din toate colţurile auzea rugăciuni zgomotoase şi murmurânde, care se amestecau cu geamătul şi plânsetul răniţilor. Descurajat continuă căutarea părinţilor lui. Dar, în afară de pian, care era în partea dreaptă a amvonului, nu mai rămăsese nimic şi nu era nici urmă de ei. Încetul cu încetul Aaron simţi cum îi fuge pământul de sub picioare. În acel moment cineva ţipă disperat din locul unde înainte fusese culoarul.

— O grenadă! Aici mai este o grenadă! Adăpostiţi-vă, poate să explodeze în orice moment!

Persoanele care abia reuşiseră să se ridice de la podea, au început să ţipe, şi-au pus protector mâinile pe cap şi au încercat, cât au putut de repede, să-şi găsească un adăpost. Dar nu era niciun loc unde puteau să se ascundă, nici măcar scaune. Acestea au fost transformate în aşchii care, în timpul exploziei, au provocat tuturor celor din apropierea lor răni adânci în carne. Aaron simţi cum ameţeşte.

— Mami? Taţi?! Sunteţi aici?!

Cineva l-a întors. Era o negresă îndesată, care era prietena lor de familiei. Sângele i se prelingea pe faţă.

— Aaron, pleacă de aici! Grenada!

— I-ai văzut pe părinţii mei?

— Pleacă la adăpost, pentru Dumnezeu! Cu toată puterea ei îl împinse înapoi în direcţia intrării.

— Trebuie să merg la părinţii mei! ţipă Aaron. Unde sunt?!

— Nu ştiu.

— Dar, trebuie să-i găsesc!

— Nu-ţi fie teamă, o să-i găsim. Acum, te rog, pleacă de aici.

Lui Aaron i s-au umplut ochii de lacrimi. L-a cuprins panica.

— Unde sunt? I-ai văzut? Te rog, spune-mi unde sunt părinţii mei!

10: 53 – Femeia plinuţă l-a tras după ea înspre ieşire şi apoi l-au găsit. Zăcea la podea împreună cu alţi răniţi. Şi ceea ce a putut prima dată Aaron să vadă era doar un lac de sânge. A crezut că i-a stat inima.

— Taţi!

— Aaron!

Băiatul s-a aruncat înspre tatăl lui şi a îngenuncheat lângă el.

— Tati, eşti bine? Căuta aer la fel ca un peşte pe uscat şi fără să vrea începu să plângă. Am… am crezut că sunteţi morţi! Am crezut că sunteţi morţi… Unde este mama?

— Este în viaţă, băiatul meu. Pianul a protejat-o de explozie.

— Unde este?

— Este la toaletă ca să-şi spele sângele de pe faţă şi de pe ochi. Vine imediat.

— Şi tu? O să… o să supravieţuieşti, taţi?

Tatăl strânse tare mâna lui Aaron. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Da, o să trăiesc, Aaron. Este doar piciorul şi umărul. Am fost rănit de câteva cioburi.

— Te doare tare?

— Atunci când s-a întâmplat L-am lăudat pe Dumnezeu că trăiesc, răspunse tatăl. Una dintre grenade a explodat aproape de mine. Puteam să fiu mort, înţelegi? Dumnezeu mi-a protejat viaţa. Zâmbi uşor. Dar Aaron văzu că avea dureri infernale. Anita este bine? a întrebat tatăl.

— A rămas jos cu copiii, explică Aaron ştergându-şi lacrimile de pe obraz. Am auzit o bubuitură asurzitoare şi apoi am alergat sus pentru ca să vă caut. Ce s-a întâmplat?

— Au fost doi băieţi, aşa la douăzeci de ani, spuse tatăl. Mama ta şi eu stăteam în rândul din faţă, chiar lângă pian. În mijlocul predicii

am auzit în spate, la intrarea din partea stângă o bubuitură puternică. Ne-am întors şi apoi i-am văzut. Unul a aruncat trei grenade în partea stângă, iar celălalt a stat în uşa din dreapta şi a început să arunce cu grenade în oamenii din partea dreaptă. Spontan, mama ta a plonjat înspre pian. Eu am încremenit pe loc atunci când trei grenade au zburat direct înspre mine. Au căzut pe duşumeaua sălii, una dintre ele la niciun metru de mine. Am sărit şi eu în direcţia pianului. Apoi m-a aruncat a doua explozie la podea. Am simţit o durere înţepătoare în picior. La fel şi mama ta a fost lovită de câteva aşchii înainte ca să ne adăpostim în spatele pianului.

— Şi bărbaţii?

— Unul dintre ei a dispărut dintr-odată. Şi celălalt a alergat în direcţia altarului şi s-a aruncat în aer.

Aaron şi-a amintit de corpul omenesc pe care l-a văzut în faţa altarului şi de crucea plină de sânge.

— Cred că i-am văzut trupul, spuse el dezgustător. Sângele lui a ajuns până pe crucea de pe altar.

— Măcar dacă ar fi înţeles ceea ce a făcut Iisus la crace şi pentru el, spuse Dennis încetişor, presându-şi buzele. Dacă ar fi înţeles că Iisus şi-a vărsat sângele şi pentru el, atunci nu ar mai fi acum sângele lui pe această crace de pe altar. Doar dacă ar fi înţeles… şi-a închis ochii strâmbându-şi faţa de durere.

10: 54 – Aaron, îngrijorat, înghiţi în sec. – Taţi, ai nevoie de un doctor!

— O salvare este deja pe drum înspre noi, l-a liniştit tatăl. Când zăceam pe duşumea, lângă pian, am anunţat de pe celular ambasada americană. În câteva minute sunt aici. Nu îţi fă griji din cauza mea.

— Şi mami? Este rănită grav?

Tatăl a negat din cap.

— Amândoi am sângerat foarte tare, din cauza rănilor produse de dărâmăturile care au zburat şi ne-au lovit. Dar mulţumim lui Dumnezeu că viaţa nu ne este în pericol. Ştii, Aaron, este o minune că trăim. Dumnezeu şi-a întins mâna peste noi. Grenadele au fost atât de

aproape de noi. Totuşi, El nu a îngăduit ca ele să ne ucidă.

Din nou schiţă un zâmbet, cu toate că-i fu extrem de greu.

— Singurul lucru pe care l-am putut face, atunci când eram jos, în spatele pianului, a fost să-l lăudăm pe Domnul pentru faptul că eram încă în viaţă. Este o minune că nu ni s-a întâmplat mai mult. Altfel nu pot să explic. Este o minune, Aaron.

În acest moment băiatul a simţit o mână pe umărul lui şi atunci când s-a întors a văzut-o pe mama lui. Într-o clipită Aaron sări în braţele ei încolăcindu-şi braţele subţiri în jurul ei. Apoi începu din nou să plângă, în timp ce o strângea tare ca şi cum nu mai voia să o lase să plece.

10: 55 – Mami! Taţi! Anita veni cu viteză pe culoar şi căzu în braţele mamei. Încercă să facă pe curajoasa atunci când văzu fruntea însângerată a mamei şi sângele închegat pe piciorul pantalonilor tatălui său. Totuşi, şi ei îi curgeau lacrimile pe obraz.

— Am auzit exploziile, boci ea cu voce sacadată. A fost îngrozitor. Mi-a fost aşa de frică că vi s-a întâmplat ceva. Cât de gravă este situaţia?

— Nu-ţi face griji, comoară, o linişti Diane şi o sărută plină de dragoste pe frunte. O să fie totul bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Au fost teroriști sinucigaşi, explică mama. Sigur au aruncat nouă grenade în sală, înainte ca unul dintre ei să se arunce în aer.

— Sunt… sunt morţi?

— Nu ştiu. Este… este posibil.

— De ce au făcut asta, mami?

Şi-a şters ochii umezi cu mâna, dar aceasta nu a ajutat prea mult. Colţurile buzelor au început să-i vibreze şi răzbunarea îi flutura în voce prin cuvintele: De ce au făcut asta?

— Dumnezeu a îngăduit aceasta, răspunse Dennis încetişor.

Anita a căzut în genunchi privindu-şi îngrijorată tatăl:

— Uite numai ce ţi-au făcut taţi. Cum poate un om să facă ceva aşa de îngrozitor?

Tatăl o privi plin de dragoste:

— Știi de unde a fost astăzi predicat? Din psalmul 103. Știi ce este scris acolo? *El îți răscumpără viața din groapă*, *El te încununează cu bunătate și îndurări*. Și știi ce mai este scris acolo? *El îți iartă toate fărădelegile tale*.

Dennis luă mâna fiicei și o privi pătrunzător în ochi.

— Nu știam ce urma să se întâmple astăzi Anita, nimeni nu știa. Dar Dumnezeu a știut. Și știi ce temă a ales El pentru predica din ziua de astăzi? Iertare.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Înțelegi, draga mea? Dumnezeu vrea ca să-i iertăm. La fel cum a făcut Iisus, atunci când a fost atârnat pe cruce și a spus: *Iartă-i*, *căci nu știu ce fac*. Și indiferent cine se ascunde în spatele acestor atentate: Ei nu știu ce fac.

O durere puternică trecu prin trupul lui, dar el strânse din dinți și o luă pe fiica lui aproape lângă el.

— Aceasta este ceea ce trebuie să facem noi ca și creștini, îi șopti tatăl. Trebuie să iertăm, chiar și pe cei mai mari dușmani.

— Dar nu știu dacă vreau să fac asta, taţi, admise Anita și o lacrimă i se rostogoli peste obraz căzându-i peste cămașa plină de sânge a tatălui.

Dennis înghiți în sec și lupta vizibil cu durerea din picior și din umăr.

— Este greu, îi dădu el dreptate, fără a o lăsa din braţe, dar trebuie să încerci, Anita. Promite-mi că vei încerca.

Ea a confirmat ușor din cap.

— O… o să încerc, taţi. Și tu că te faci bine, OK?

— Promit, zâmbi tatăl ușor, la care Anita îi răspunse tot printr-un zâmbet.

Murree – în aceeași seară

20: 00 – Pot să intru?

— Ușa este deschisă.

La sfârșit de săptămână Deborah era acasă la părinții ei, care

locuiau într-o casă mică, de lângă Murree, pe care le-au pus-o la dispoziţie organizaţia lor misionară. Fata de şaisprezece ani stătea turceşte pe patul ei şi privea în gol. Tatăl ei a intrat în cameră, a rămas o clipă în picioare şi apoi s-a aşezat lângă ea. Mult timp nu au spus niciun cuvânt. Stăteau doar tăcuţi şi sufereau împreună durerea celor întâmplate. În urma atentatului au fost răniţi patruzeci de oameni iar cinci au fost ucişi, printre care şi soţia unui diplomat american împreună cu fiica acestuia de şaptesprezece ani. Deborah o cunoscuse pe fată.

— Era doar cu un an mai mare decât mine, a rupt Deborah tăcerea. Putea să mă lovească pe mine taţi.

— Putea să lovească pe oricine dintre noi, a spus Eddy. Nu am avut niciun motiv concret pentru ca să renunţ să predic. Am anulat această dată din agenda mea. Aşa, pur şi simplu.

Asta a fost de aproximativ două săptămâni. Şi pentru că tatăl lui Deborah îşi anulase predica din Protestant International Church, nu au venit nici clasele a zecea şi a unsprezecea în Islamabad, ci au rămas în internat. Atunci când a ajuns la ei vestea despre atentat, au fost de-a dreptul şocaţi. Mulţi misionari care lucrau în Islamabad frecventau această biserică şi Deborah îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre ei. Unii erau în bordul de conducere al şcolii Murree Christian School.

— Am vorbit cu Dennis, spuse tatăl ei. El şi Diane vor rămâne peste noapte în spital. Dennis trebuie să stea un timp la pat. Şi Dianei trebuie să i se opereze degetul rupt. În afară de asta sunt bine. Aaron şi Anita au scăpat doar cu un şoc. Făcu o pauză pentru a prelucra prima dată el însuşi informaţiile.

Deborah l-a ascultat tăcută. Încă nu putea să înţeleagă totul. Una era ca să audă despre astfel de atentate la radio sau să citească în ziare. Dar, este cu totul altceva atunci când sunt afectaţi oameni pe care-i cunoşti.

— Dennis a spus că este o minune faptul că mai sunt în viaţă, povesti Eddy. Mulţi au început să se roage cu voce tare atunci când a explodat prima grenadă. S-au aruncat la podea, cu mâinile deasupra

capului şi s-au rugat. Şi atunci când câţiva şi-au ridicat capetele o grenadă a fost chiar aproape de nasul lor. A fost declanşată, dar totuşi nu a explodat. O alta a căzut chiar la picioarele unui profesor de 81 de ani din Chicago. Dar, nu s-a întâmplat nimic. O a treia a rămas sub capul unei rănite. Abia atunci când cei de la ambulanţă au ridicat femeia au văzut grenada. Dar nu a explodat. Pur şi simplu.

Tatăl s-a apropiat de fiica lui, care a rămas cu privirea fixată pe un punct imaginar de pe cuvertura patului.

— Deborah, trebuie să vorbesc cu tine ceva despre care încă nu am vorbit.

Fata şi-a dat o şuviţă de păr de pe faţă şi întoarse mirată capul înspre el.

— Despre ce?

El ezită şi respiră profund.

— Este vorba despre noi şi despre viitorul nostru aici în Pakistan.

Deborah tresări. Un gând îngrozitor îi trecu prin minte.

— Asta înseamnă că trebuie să ne întoarcem în Germania?

Eddy negă.

— Nu, nu trebuie să facem asta. Nu este vorba despre asta, draga mea.

Oftă ca şi cum i-ar fi fost greu să abordeze această temă.

— Este vorba despre mine, Deborah. Este vorba despre ceea ce mi s-ar putea întâmpla aici în Pakistan.

Inima lui Deborah începu să bată cu putere.

— Ce vrei să spui cu asta? Ce ar putea să ţi se întâmple?

— Vreau să fiu sincer cu tine, îi spuse tatăl. Acest atentat asupra creştinilor îmi dă de gândit Deborah. Trăim într-o ţară musulmană. După 11 septembrie situaţia se agravează pe zi ce trece. Şi de când America, în octombrie, a bombardat Afghanistanul se pare că ura împotriva creştinilor s-a agravat. În ochii unor grupări radicale islamiste, noi suntem vinovaţi de fiecare musulman care a murit în Afghanistan.

— Asta este absurd, i-o întoarse Deborah. Cine spune că noi am fost de acord cu atacul? Bush nu ne-a cerut părerea. Şi acum noi trebuie să plătim pentru aceasta? Ce avem noi creştinii de-a face cu asta?

— Fiecare defineşte cuvântul „creştin" în felul său. Pentru musulmani, oricine trăieşte în Vest este un creştin.

— Aşa o prostie. Este vorba de o relaţie personală cu Iisus şi nu de locul unde m-am născut şi unde trăiesc. Puteam să mă nasc în America şi să fiu budist, ateu sau chiar musulman.

— Asta este adevărat, a confirmat tatăl. Cu toate acestea nu se schimbă nimic din atitudinea lor faţă de cei din Vest şi în special faţă de americani. Pentru ei suntem şi vom rămâne „necredincioşii" împotriva cărora trebuie să lupte, aşa cum le-a poruncit Mahomed. Trebuie să privim realitatea în ochi. Trăim într-o ţară primejdioasă şi într-un timp critic.

— Asta ştiu, murmură Deborah. Dar Dumnezeu ne-a adus aici. Asta ai spus-o chiar tu mereu, taţi. Şi ştiu că este aşa.

— Da, clătină tatăl din cap şi un zâmbet i se furişă pe faţa încordată. Dumnezeu ne-a pus un foc în inimă pentru Pakistan. Iubesc această ţară, mama ta iubeşte această ţară şi ştiu că şi tu faci la fel. Pe oriunde merg şi spun despre Dumnezeu, simt cum arde acest foc în mine. Ştii, este această dorinţă de a duce oamenilor dragostea lui Dumnezeu. Nu pot să-mi explic aceasta. Dar asta este şi nu vreau să schimb cu nimic altceva.

— Eşti un bun predicator, confirmă Deborah.

Şi într-adevăr aşa era. Lui Deborah îi plăcea să-şi asculte tatăl, nu doar atunci când predica. Întotdeauna, atunci când avea o întrebare sau o problemă, tatăl îşi făcea timp pentru ea. Aceasta era într-adevăr extraordinar. De asemenea, o dată la două, trei săptămâni părinţii o vizitau în Murree şi atunci aveau un timp frumos împreună. De multe ori Deborah se gândea că ar fi bine să ia notiţe în timpul discuţiilor cu tatăl ei pentru a nu uita părerile şi sfaturile lui înţelepte. Uneori discutau ore în şir pe teme profunde, cel mai mult despre credinţa

creştină de unde Deborah învăţa o mulţime de lucruri. Totuşi, în această seară era altfel. Discuţia era umbrită de o seriozitate, care aproape îi producea frică lui Deborah. Ce voia tatăl să-i împărtăşească cu adevărat?

— Draga mea, trecu el la subiect în cele din urmă, să fim sinceri. Ceea ce s-a întâmplat astăzi în Protestant International Church se poate repeta. Şi probabil data viitoare stau *eu* în faţa amvonului.

— Nu spune una ca asta, tată.

— Acesta este realitatea, Deborah. Ca şi predicator trebuie să fiu conştient de asta. Iisus nu ne-a ascuns faptul că vom avea necazuri. Dar, tot El ne spune ca să nu ne temem de moartea trupului, ci de ceea ce este hotărâtor pentru viaţa veşnică. Dacă trebuie să fiu ucis din cauza credinţei mele, atunci sunt gata pentru asta. Viaţa mea este în mâna lui Dumnezeu. Deborah simţi bătaia pulsului până în cap. Cuvintele tatălui i-au sugrumat beregata.

— Tati, nu vreau să te pierd, a spus ea încetişor.

— Nici eu pe tine, a spus tatăl, punându-şi mâna pe umărul ei. Şi probabil nu se întâmplă nimic de felul aceasta. Dar, pentru mine este important ca tu să fii pregătită pentru aşa ceva Deborah, indiferent de ceea ce ar putea să se întâmple, un lucru trebuie să ştii: Sunt gata să mor pentru

Iisus.

Spunea aceasta nu pentru ca să facă pe viteazul sau ca să o impresioneze pe ea. Spunea aceasta dintr-o convingere profundă. Şi Deborah ştia că pentru el situaţia era serioasă, chiar foarte serioasă. Ea a înghiţit în sec şi a trebuit să depună efort pentru a-şi stăpâni emoţiile. Cuvintele lui îi răsunau din nou în minte. Tatăl ei era gata să moară pentru Iisus. Era gata să moară ca martir pentru Iisus. De unde şi-a luat acest curaj, această certitudine? Cum putea să fie aşa de sigur că va putea să rămână ferm în faţa morţii?

Şi ea? Ar fi ea pregătită pentru asta? Sau, în criză, ar fi o laşă deplorabilă? Era ea una dintre acei creştini care erau de partea lui Iisus atât timp cât totul era bine şi să plece atunci când vin

problemele? Cât de puternic ar putea să sufle vântul

fără să o doboare? Cât de puternic era ancorată în Iisus? Cât de adânci îi erau rădăcinile? Avea ea convingerea unui martir?

Tatăl ei avea dreptate: Putea să fie oricine dintre ei. Anul trecut, în octombrie, erau o sută de creştini într-o adunare, când au venit necunoscuţi pe motociclete şi au început să tragă în mulţime. Nu au cruţat femeile, nici pe cei mai mici copii, care au fost loviţi de gloanţe. Au împuşcat fără milă şi au ucis optsprezece oameni.

Şi acum, teroriştii au atacat Protestant International Church. Care va fi următorul eveniment care se va întâmpla? Tatăl ei va fi următorul ce va fi lovit? Sau ea? De ce are acest sentiment neplăcut că va muri? A avut acest sentiment tot mai des în ultima vreme. Era sentimentul că ceva straniu pluteşte în aer, ceva pe care nimeni nu putea să-l oprească sau să-l împiedice. O pregătea Dumnezeu pentru o catastrofă? Sau îl pregătea Dumnezeu pe tatăl ei? Dar, de fapt, pentru ce? Ce-i stătea în faţă? Moartea?

— Ştii Deborah, dacă Dumnezeu îngăduie să mor din cauza predicării Cuvântului Său, sunt gata pentru asta. Iisus şi-a dat viaţa pentru mine. El a fost biciuit, scuipat, crucificat. El nu s-a împotrivit niciun moment ca să moară pentru mine. El ne-a iubit enorm, fiind gata să dea totul pentru noi. Totul. Nu ştiu niciun alt dumnezeu care a făcut la fel. Din pură dragoste. El a murit chiar şi pentru aceia care L-au crucificat. Pentru duşmanii Lui a mers până la moarte. Şi ce facem noi? Noi îi iubim pe cei care ne iubesc şi îi urâm pe cei care ne vor răul. De ce facem asta? Nu ne-a dat Iisus un exemplu? Nu ar trebui ca să-i urmăm exemplul? Atunci când trebuie, chiar până la moarte?

Deborah şi-a muşcat buzele. Ochii i s-au umezit.

— Nu ştiu dacă aş putea asta, murmură ea atinsă, nu sunt un super-creştin, taţi.

— Nu trebuie să fii un super-creştin, draga mea. În cazul în care va trebui să mergi atât de departe, Dumnezeu te va echipa cu ceea ce ai nevoie.

Tatăl o îmbrăţişa şi o ţinu aşa mult timp.

— Te iubesc, Deborah, spuse el.

— Şi eu te iubesc, taţi, murmură ea şi apoi începu să plângă.

Pur şi simplu era prea mult. Gândurile la terorişti şi martiri au zdrobit-o. Ce s-ar întâmpla dacă în acest moment oameni înarmaţi ar năvăli în casă şi ar împuşca tot ce le-ar ieşi în cale? Este ea pregătită pentru aşa ceva? Poate ea să lase totul în urmă? Poate să plece, fără să-şi ia la revedere de la cei mai buni prieteni ai ei? Spera că are puterea necesară pentru aceasta. Dar, cel puţin înainte voia s-o mai vadă o dată pe prietena ei Christine, şi pe Jana şi dacă era posibil şi pe Paul-Gerhard. Totuşi, de ce? se gândi ea. Doar îi va revedea pe toţi în cer!

În această clipită auzi paşi în faţa uşii iar pulsul lui Deborah o luă razna ca şi cum i-ar fi sosit ceasul. De ce îi e atât de frică? Doar ştia că Dumnezeu nu face greşeli. Doar ştia că Dumnezeu are un plan pentru viaţa ei, cel mai bun care există. Şi chiar ea avea atât de multe planuri şi vise pe care spera să le realizeze. Voia ca să-L radieze pe Iisus, voia ca să ducă mesajul Lui altora, voia să facă o diferenţă în această lume. Voia să ajute oamenii, voia să le arate cât de preţioasă este fiecare viaţă.

— Oh, Doamne Iisuse, ajută-mă, strigă ea în inima ei. Poartă-mă! Condu-mă în această viaţă acolo unde Tu vrei!

23: 30 – După ce tatăl a plecat din camera ei, Deborah a fost terminată. De mult timp nu s-a mai simţit atât de rău. O mie de gânduri îi treceau prin minte. La cel mai mic zgomot tresărea. S-a pus în pat şi a căzut într-un somn neliniştit. A visat despre un atac terorist şi grenade, care au explodat chiar

lângă ea. A fost un coşmar îngrozitor şi în mijlocul nopţii s-a trezit udă leoarcă, chiar atunci când Paul-Gerhard a fost ciuruit de gloanţele unei mitraliere. S-a trezit din vârtejul de emoţii care a

purtat-o dintr-o parte într-alta şi s-a aşezat în pijama la birou cu plapuma peste umeri, la fel ca o manta, şi cu inima bătând a început să scrie în jurnalul ei tot ceea ce o mişca. Apoi, s-a băgat din nou în pat şi a sperat că va fi cât mai repede ziuă. Totuşi, noaptea părea că este o veşnicie.

Karachi, Pakistan – trei zile mai târziu, Miercuri, 20 martie 2002

11: 00 – Credeţi că Sarfaraz este acum în Paradis?

Întrebarea veni de la Badar. Era împreună cu Kamran şi cu alţi doi mujahedini pe platforma din spatele unei maşini de teren. A fost tăcut tot drumul cu hopuri de la Karachi, în timp ce camarazii lui au discutat aprins despre evenimentele recente. În urma maşinii, care-şi făcea drum pe terenul accidentat, se ridica un nor gros de praf. Calea era presărată cu gropi şi pietre iar motorul uruia de fiecare dată când şoferul schimba viteza.

— Ce vrei să spui cu asta? A întrebat Kamran. Bineînţeles că este în cer.

— Eşti sigur?

— Nu mai pune aceasta sub semnul întrebării, mormăi Qari, un băiat musculos cu ochii sclipitori şi sprâncene groase. Bucură-te de rezultat, frate. În urma acţiunii voastre au fost cinci morţi, patruzeci şi şase de răniţi, dintre care treizeci şi trei din străinătate. Guvernul se vede în faţa unei noi fantome, care nu a existat încă în istoria Pakistanului: Atentate sinucigaşe.

Qari Zarin Khalid avea douăzeci de ani şi era născut să fie lider. Avea o cicatrice mare, care mergea de la ochiul drept diagonal peste obraz până la barbă. Aceasta era o amintire a războiului din Afghanistan, după cum obişnuia el să spună fără ca să intre în detalii. Kamran a auzit că şi-ar fi suturat singur plaga, bineînţeles fără anestezie. Era cunoscut ca un neînfricat şi avea mari aşteptări de la sine şi de la cei din echipă. Era un temerar, care trecea peste cadavre pentru a-şi duce misiunea cu succes la capăt. Dar era gata şi de sacrificii.

Se spune că odată a cărat un coleg rănit o sută de metri, peste

terenul minat, pe linia de front de la graniţa Kaşmirului ocupat de indieni. Şi atunci când în cele din urmă a ajuns la grupul lor, în zona protejată de pădure, Qari s-a enervat de faptul că pe drum şi-a pierdut ceasul.

— Şi dacă nu-l ia Allah în cer? A întrebat Badar mai departe.

— Puţin credinciosule, mormăi Nawaz. Oricine ştie că martirii ajung în cer şi pe cea mai scurtă cale. Atunci când apeşi butonul de detonare, este ca şi cum ai deschide poarta Paradisului. Cum poţi chiar tu să te îndoieşti de asta?

Rab Nawaz Gujjar era un băiat vânjos de optsprezece ani, care deja la vârsta de şaisprezece ani a luptat în Kaşmir. Aceasta i-a determinat o ură avidă împotriva necredincioşilor dându-i satisfacţie pentru a ucide. Odată, Kamran a văzut cum a prins o maimuţă şi a torturat-o până a murit. Animalul ţipa ca din gură de şarpe. Şi cu cât ţipa mai tare, cu atât îl satisfăcea mai mult pe Nawaz acest joc barbar. Era ca şi cum îi aducea împlinire să facă pe cineva să sufere şi-n felul acesta să se simtă el mai bine.

Altă dată, erau împreună într-un club când i-a venit lui Nawaz ideea strălucită să joace biliard cu grenade. Bineînţeles că l-au asigurat pe proprietarul clubului că nu vor trage cuiul. Dar, săracul om şi ceilalţi clienţi care erau în club, au tras o frică de moarte. Ştiind că explozia unei grenade într-o încăpere închisă ar fi mortală pentru toţi cei prezenţi. Nawaz s-a amuzat nemaipomenit de aceasta. Totuşi, Kamran nu l-a întrebat niciodată despre motivul plăcerii lui i i de a produce rău. Nu era stilul lui de a se băga în viaţa oamenilor. Şi nici nu era treaba lui să ştie asta.

Oricum, ceea ce-l neliniştea era schimbarea spontană a atitudinii lui Badar. După atentatul din biserică, se părea că eroismul lui înflăcărat era ca şi stins. În orice caz a meditat pe tot timpul călătoriei. În afară de aceasta aproape nu a mâncat şi nu a băut nimic. Erau de trei zile pe drum pentru a se întâlni, în apropiere de Karachi, cu comandantul lor şi pentru a primi comenzi noi.

În Karachi, un oraş portuar la Marea Arabică, cu mai bine de

paisprezece milioane de locuitori, cel mai mare din Pakistan, se afla cel mai mare centru al Jaish-e-Mohammed-ului. Aici, acum doi ani, Masood Azhar a pus pe picioare mişcarea şi, între timp, s-a extins în Pakistan la peste 78 de districte. Doar în Karachi erau o sută de sucursale ale organizaţiei. Aici se aflau şi mai multe Madrase ale organizaţiei Jaish-e-Mohammed-ului. Într-una din aceste şcoli, Jabbar, mâna dreaptă a lui Masood, a convocat o şedinţă imediat după atentatul reuşit din Islamabad, unde trebuiau să fie prezenţi pe lângă Saifi şi Atikureman, comandantul responsabil pentru sudul Punjadului şi Nasiernadil, şeful acestor doi.

Şoferul maşinii de teren a făcut o pauză pentru toaletă înainte de a continua călătoria pe drumul plin de hopuri şi praf. Kamran se juca la telefonul lui mobil şi Badar încă mai era prizonier al gândurilor lui.

— Gândeşte-te, spuse el cu fruntea încreţită. Este scris ca să nu ne sinucidem 19. Asta este scris! Profetul a spus desluşit că sinuciderea este păcat. El spune că cine îşi ia singur viaţa merge în iad şi încă pentru veşnicie.

— Sarfaraz nu a fost un sinucigaş, l-a domolit Kamran, el a murit ca martir în războiul sfânt.

spune

19 Sura 4, 29 – *O, voi cei care credeţi*! *Nu vă mâncaţi averile voastre unii altora pe nedrept, doar dacă este un negoţ legal, cu bună învoială între voit şi nu vă ucideţi voi înşivă*!

— Totuşi el şi-a luat viaţa.

— Dar, Badar, acest lucru nu este unul şi acelaşi.

— Şi unde este diferenţa?

— El a făcut-o pentru Allah, spuse Nawaz. Şi cine ne

— Întotdeauna că Allah ne dă victorie dacă păzim poruncile lui? Acest verset este de la tine, Badar.

Badar oftă şi se freca neliniştit dintr-o parte într-alta pe podeaua remorcii.

— Asta este ceea ce vreau să spun. Allah ne cere să-i păzim

poruncile. Şi una dintre aceste porunci este ca să nu ne luăm viaţa pe care tot el ne-a dăruit-o. Şi anume, în nicio situaţie, înţelegeţi?

— Moartea lui sinucigaşă este o jertfă sfântă.

— Sunteţi siguri?

— Acum, dintr-odată, pui totul la îndoială, tot ceea ce am învăţat? îi reproşa Nawaz. Până la urmă, ce este cu toată pălăvrăgeala asta?

— Nu, doar… doar mă gândesc.

— Cel mai bine ar trebui să te opreşti şi să asculţi de ceea ce spun comandanţii noştri, spuse Qari. Atentatele sinucigaşe sunt cu totul compatibile Islamului. Cine este împachetat cu explozibil, se aruncă în aer şi prin asta ucide duşmani, este un martir căruia Allah îi dăruieşte bucuria Paradisului. Atentatul nu are voie să fie direcţionat împotriva femeilor, copiilor şi bătrânilor.

— Dar, în biserica din Islamabad, erau femei, copii şi bătrâni!

— Erau necredincioşi, Badar!

— I-am văzut, înţelegi? S-au rugat în timp ce au explodat grenadele.

— Cu toate acestea sunt necredincioşi. Dumnezeul lor nu este Dumnezeul nostru.

— Asta ştiu.

— Atunci, adună-te şi nu mai fi sentimental, mormăi Qari. Înţeleg că te-a tulburat moartea lui Sarfaraz. Ţi-a plăcut i i de el, este normal ca să-ţi pară rău după el. Dar, acesta nu este un motiv ca să pui fapta lui sub semnul întrebării. El este un erou, la fel ca ceilalţi despre care tu povesteşti mereu cu aşa entuziasm. Şi într-o zi îl vei revedea în Paradis.

— Eşti sigur de asta?

— Absolut, confirmă Qari şi îşi puse mâna prietenește pe umărul lui Badar. Imaginează-ţi ce viaţă minunată te aşteaptă în Paradis. Doar pentru tine şaptezeci de fecioare, bijuterii din aur, haine de brocart şi mătăsuri. Şi pe lângă acestea, o coroană minunată ale cărei pietre sunt mai preţioase decât toată lumea. Se vor da fructe şi

carne, vor fi izvoare de apă, lapte, miere şi vin înmiresmat. Frate, va fi fantastic.

Dar pe Badar acestea nu-l liniştiră în totalitate.

— Crezi că este dureros ca să te arunci în aer? A întrebat el.

Qari râse.

— Bineînţeles că nu. Se spune că imediat ce prima picătură de sânge atinge pământul nu mai simţi nicio durere şi toate păcatele îţi sunt iertate. Nu vei mai suferi nici durerea morţii, nici pe cea a judecăţii şi-n afară de asta poţi să răscumperi locul în Paradis pentru încă şaptezeci de membri ai familiei tale. Un bilet de intrare în cer pentru tine şi toată familia ta. Nu este de o mie de ori mai bine, decât să strângi cu greu puncte o viaţă întreagă şi la sfârşit să nu ştii dacă sunt îndeajuns pentru a intra în Paradis?

Kamran constată că Qari a pus punctul pe „i". Pentru că în Coran este scris că-n ziua judecăţii toţi oamenii vor veni în faţa lui Allah, într-o parte vor fi credincioşii şi-n cealaltă parte necredincioşii. Faptele fiecărui om vor fi puse în cântar. Faptele lor bune, care au fost făcute în ascultare de legile islamice, vor fi puse în balanţă faţă de faptele rele. Un raport de 51 la 49 procente în favoarea faptelor bune este suficient pentru a deschide porţile Cerului. Şi cum practic nu există nicio garanţie că faptele bune sunt suficiente, în cele din urmă vorbeşte din nou atotputernicia lui Allah. Însuşi Allah decide dacă cineva este primit în Paradis sau nu. Există doar o singură posibilitate de ocolire a acestei incertitudinii: martiriul pentru Jihad. Coranul promite accesul imediat în Paradis acelora care mor în misiune pentru credinţă. Kamran ştia pe de rost locul din Coran unde este scris:

Nu spuneţi despre cei care sunt ucişi pe calea lui Allah „Ei sunt morţi!", căci ei sunt vii, dar voi nu vă daţi seama!

Atunci când îi întâlniţi în luptă pe aceia care nu cred, loviţi gâturile lor, iar când îi slăbiţi pe ei, legaţi-i strașnic în lanțuri! *Apoi, fie îndurare, fie răscumpărare, până ce războiul se sfârşeşte. Iar acelora care sunt ucişi pe calea lui Allah El nu le va lăsa faptele lor să fie în deşert. El îi va călăuzi şi va îndrepta starea lor şi îi va face pe ei* să intre

în Raiul pe care El li l-a făcut cunoscut.

Potrivit tradiţiei islamice, în spatele cântarului este un pod, care este peste focul iadului şi duce în Paradis. Acesta este mai subţire1 decât un fir de păr şi mai ascuţit decât o sabie. Cel drept va trece ca un fulger peste el, dar cel rău va cădea. Apoi i se va da omului o carte în mână, unde sunt trecute toate faptele sale. Dacă omul primeşte această carte în mâna dreaptă, atunci este binecuvântat. Dacă primeşte cartea în mâna stângă, atunci aparţine celor blestemaţi.

Kamran ştia că el nu va aparţine celor blestemaţi, ci celor binecuvântaţi, care au obţinut intrarea imediată în Paradis. La fel ca Sarfaraz, voia şi el să meargă la extremă, asta era sigur. Gândurile i-au fugit la Maulana Masood Azhar, flama care a aprins din nou focul dreptăţii lui Allah prin fondarea organizaţiei Jaish-e-Mohammed, care este purul şi adevăratul Islam. Încă şi astăzi îl mai mişcă discursul energic pe care l-a avut Masood în iunie 2001 prin care a justificat toate activităţile organizaţiei.

O

Sura 2, 154, Sura 47, 4 – 6

Jaish-e-Mohammed este o mişcare internaţională islamică fondată după principiile Shariei. Doar într-un an de la apariţia ei, prin harul lui Allah, lumina ei luminează deja dincolo de graniţele ţării. Mişcarea noastră pune capăt răutăţii şi suveranităţii credinţei. Am reuşit să creăm un nou musulman, perfect. Scopul nostru final este să protejăm musulmanii opresaţi şi să chemăm la pocăinţă pe musulmanii pierduţi. Motto-ul nostru este: Jihad împotriva duşmanilor credinţei şi celor infideli. În această vreme de desfrânare religioasă, mişcarea noastră vorbeşte despre Islamul curat şi prin harul lui Dumnezeu vocea ei va fi auzită şi acceptată. Nu ne lăsăm derutaţi de discursurile emoţionale, despre ucideri şi măcelăriri, pentru că lupta noastră are la bază ascultarea credinţei. Şi pentru aplicarea reformei, preferăm să facem înţelegeri şi să discutăm înainte de a scoate sabia din teacă. Dar, acolo unde este lovită Sharia intervenim cu arme. Este o favoare să lucrezi în această organizaţie. Este aşa un privilegiu încât niciunul

dintre cei care-l au nu pot vreodată să-şi imagineze să renunţe la el. Ce poate un musulman să-şi dorească mai mult, decât să fie un mesager al credinţei, un luptător, care este gata să se ofere pe sine însuşi ca jertfă? Ce poate să existe mai mult decât să ai o inimă luminată cu dor de martiraj? 21

Oh da, Kamran avea acest dor. Şi-n orice moment, atunci când Saifi l-ar alege să fie următoarea bombă umană, el, Kamran, nu va ezita nicio clipă să se pună la dispoziţia misiunii sfinte. Era o onoare să fii chemat la ceva aşa de mare. Era o onoare să lupţi pentru credinţă – şi să mori. Şi lui Kamran nu-i era frică de asta.

Karachi – următoarea zi, Joi, 21 martie 2002

21 Sharia sau legea islamică este o învăţătură despre îndatoririle religioase. Ea hotărăşte toate drepturile cât şi obligaţiile omului faţă de ceilalţi oameni şi faţă de Allah

14: 00 – Saifi era neliniştit. Jabbar l-a invitat pe el, pe Atiqur Rehman şi pe Adil la o întâlnire de urgenţă în Karachi. Şi acum, deja de o oră se lăsa aşteptat în Madrasa Jaish-e-Mohammed-ului. Saifi îl cunoştea foarte puţin pe Atiqur. Nu l-a mai văzut pe Atiqur de la prima întâlnire pe care a convocat-o Jabbar acum patru luni. Atiqur Rehman era un bărbat puternic cu o barbă deasă. El venea dintr-o familie foarte religioasă. Tatăl lui era un imam, un conducător al rugăciunilor într-o moschee şi un învăţat al Islamului. Fratele lui mai mare era învăţător într-un seminar din Khanewal.

Rehman studia Coranul într-o madrasa din Mahmood Kot atunci când un musafir a vizitat şcoala şi a încurajat elevii să se alăture talibanilor din Afghanistan. Fiecare dintre cei interesaţi pentru Jihad şi-a dat numărul de telefon unui bărbat, care era persoană de contact. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore Rehman şi alţi cincizeci de băieţi erau deja într-un autobuz, în drum spre Kandahar.

În Afghanistan au fost preluaţi de Maulana Abdul Jabbar şi trimişi pentru pregătire militară în Khalid-bin-Waleed-Trainings-Camp.

Într-un curs de patruzeci de zile a învăţat Atiqur tot ceea ce a

trebuit să ştie pentru a putea folosi armele uşoare şi grele, până la aruncătoarele de rachetă. În luna mai, 1997, a făcut şi un curs special privind tacticile de război. Următorii trei ani i-a petrecut ca şi instructor într-o tabără militară şi ca luptător în războiul împotriva Alianţei de Nord. Inspirat de Jabbar, mentorul său, s-a despărţit de Jaish-e-Mohamrned angajându-se ca şi instructor în tabăra de pregătire din Balakot. El era unul dintre primii pe care Jabbar i-a ales pentru misiunea sa.

Nazir Ahmed Adil era administratorul unei celule Jaish e-Mohammed din Dera Ghazi Khan, un oraş la Indus.

I i

El era unul dintre oamenii de încredere ai lui Jabbar. El era persoana de contact a lui Jabbar şi singurul care l-a întâlnit personal în ultimele luni. Saifi ştia puţin despre el, cu excepţia faptului că arăta foarte intelectual, cu ochelarii lui mici, rotunzi, nasul ascuţit şi se exprima foarte îngrijit. Se zvonea cum că Adil avea legături cu oameni din poziţiile cele mai înalte ale ISI-ului. Probabil aceasta era ceea ce Saifi a văzut în ochii lui negri: o oarecare aroganţă amabilă. Sala de şedinţe unde erau cei trei invitaţi avea doar o masă lungă de conferinţă, de formă ovală, şi scaune confortabile din piele. Pe pereţi erau covoare orientale şi pe masă un telefon.

14: 20 – Jabbar se lăsa aşteptat şi însuşi Adil nu ştia de ce întârzie atât de mult.

— Probabil a intervenit ceva, a spuse el. Cu siguranţă va fi în curând aici.

— Atentatul din Islamabad a fost un succes total, spuse Atiqur, cu o abordare geloasă. Complimente grupării tale sinucigaşe, Saifi.

Saifi clătină modest din cap.

— Ăsta a fost doar începutul, explică el. Am planuri mari de viitor. În curând Musharraf va regreta amarnic faptul că lucrează împreună cu SUA. La fel şi SUA.

— De ceva timp am în vizor spitalul unei misiuni, anunţă Atiqur. Un locotenent de-al meu a inspectat de mai multe ori clădirea

spitalului şi biserica, biblioteca şi clădirea principală pentru a controla dacă sunt străini. Oricum i-a văzut doar o singură dată şi încă nu a putut să afle când sau dacă vor mai veni.

— Nu-ţi face griji, îl încuraja Saifi şi-l bătu prietenește pe umăr. Vor veni din nou. Şi atunci lovești.

— Am cumpărat deja arme, un aruncător de rachete, şase rachete şi 490 detonatoare.

Saifi zâmbea.

— Asta arată bine.

Sună telefonul de pe masă. Adil ridică receptorul şi imediat luă o poziţie serioasă ca şi cum un general intră în cameră.

— Jabbar, când vii? Apăsă butonul pentru a porni boxa receptorului. Vocea lui Jabbar hârâia puţin, dar era destul de inteligibilă.

— Am crezut că este mai sigur să nu vin personal, spuse el. Sunt toţi? Saifi? Atiqur?

— Suntem toţi aici, Jabbar, a confirmat Atiqur.

— Bine, răspunse războinicul. Atunci vreau să vă explic de ce am vrut să vorbesc cu voi atât de urgent. Jabbar îşi drese glasul. În primul rând vreau să-mi exprim profunda apreciere faţă de tine Saifi. Am citit ziarele şi am ascultat ştirile. Masacrul din Islamabad satisface în totalitate aşteptările mele. Chiar dacă, sincer, aş fi aşteptat mai mulţi morţi la aşa o grindină de grenade.

— Acum, în mod inexplicabil pentru noi, trei grenade nu au explodat, a încercat Saifi să se apere.

— Aveţi cumva presupuneri, de ce au eşuat?

— Nu. Au fost grenade obişnuite. De fapt trebuiau să explodeze.

— Se pare că au fost în mod semnificativ mult mai puţini oameni în biserică decât de obicei. Poţi să-mi explici, de ce?

— Nu, nu prea. Am luat în calcul la o sută de persoane, dar au fost doar optzeci. Douăzeci probabil au fost împiedicaţi să vină.

— Împiedicaţi. Douăzeci de oameni. Aşa, pur şi simplu. Nu crezi că ceva nu miroase bine?

— Desigur, dar… acum nu mai pot să schimb nimic.

— Eşti sigur că nu ştia nimeni despre atentat?

Saifi clătină din cap.

J

— Bineînţeles că sunt sigur. Jabbar, tu mă cunoşti de suficient timp ca să ştii că nu las să mi se scurgă nicio informaţie.

— Ştiu, am încredere în tine Saifi. Doar… trei grenade neexplodate şi douăzeci de oameni absenţi: Nu crezi că este o urmă neobişnuită pentru a fi doar o întâmplare?

— Soarta, îşi dădu Atiqur comentariul. Eu aş numi-o soartă. Destinul a vrut aşa.

— Şi, în afară de asta, adăugă Saifi, dacă ar fi primit cineva vreun pont nu ar mai fi venit nimeni la biserică.

— Indiferent de ce a fost, spuse Jabbar, lăsăm factorul „soartă" deoparte, atentatul tău sinucigaş a făcut treabă bună. Şi sunt foarte mulţumit.

Pieptul lui Saifi se umflă de mândrie.

— Ştiam că o să-ţi placă.

— S-a convenit deja cu familia martirului, aşa cum am cerut?

— Ieri s-a rezolvat.

— Şi despăgubirea?

— Departamentul pentru martiri se ocupă de asta.

Departamentul pentru martiri a fost fondat în ianuarie 2001 şi a fost subordonat comenzii lui Jabbar. Departamentul nu era responsabil doar cu evidenţa listelor martirilor care şi-au jertfit vieţile în Kaşmir, Afghanistan sau India, ci şi cu raportul complet şi detaliat al mersului fiecărui mujahedin pe drumul lui pe front şi înapoi acasă. Existau diferite domenii de care era responsabil departamentul.

După moartea unui martir, imediat se discuta cu familia şi se dădeau informaţii despre locul şi timpul celor întâmplate. Organizaţia împărtăşea familiei ultimele dorinţe ale decedatului şi onora familia cu un premiu. Moştenirea unui martir era o primă de compensare de 15.000 de rupii18. Dacă familia era foarte săracă i se mai dădea lunar

un bonus de 1500 de rupii. Până acum au primit în jur de 130 de familii acest bonus. Apoi, membrilor familiei decedatului li se aduceau acasă gratis toate ziarele şi publicaţiile organizaţiei Jaish-e-Mohammed. Familiile a 535 de martiri au profitat până acum de această ofertă. Ultimul lucru, dar nu cel din urmă, departamentul pentru martiri organiza o comemorare a martirului şi oferea caseta video înregistrată cu ultimul discurs înflăcărat al acestuia.

— Biserica internaţională baptistă a fost ţinta perfectă pentru a-i aduce pe toţi în panică: pe creştini, pe cei din Vest, pe americani şi pe guvernul nostru, impulsiona Jabbar prin difuzorul telefonului. A fost un impact glorios. Am obţinut un semn clar, am fluturat steagul dreptăţii lui Allah, aşa de sus încât poate să-l vadă o lume întreagă!

Un zâmbet satisfăcător a trecut peste feţele celor trei comandanţi.

— Avem deja planuri mari, luă Atiqur oportunitatea de a vorbi, există câteva potenţiale ţinte, care ar fi foarte bune pentru noi atentate.

— Exact despre asta voiam să vorbesc cu voi, spuse Jabbar. Vreau să sistaţi orice activitate şi imediat să vă întoarceţi în tabăra de pregătire din Balakot.

Cei prezenţi au ridicat miraţi din sprâncene şi s-au holbat derutaţi la telefon.

— Dar… pregătirile sunt la turaţie maximă.

— Întrerupeţi-le, răspunse Jabbar pe scurt.

— De ce?

— Pentru că eu spun asta.

— Nu are niciun rost, spuse Atiqur confuz. Tu însuţi ai spus că misiunea a fost un succes.

— Exact acesta este motivul pentru care spun să vă opriţi. Am vrut să le dau un exemplu şi asta am făcut deja.

— Cu tot respectul, Saifi se băgă din nou în vorbă, fără să-şi acopere dezamăgirea şi indignarea din voce, comanda a fost să identificăm în Pakistan ţinte din vest şi să le atacăm.

I – Cunosc comanda. În cele din urmă eu am ordonat-o.

— Nu poţi să faci una ca asta! a strigat Saifi şi s-a ridicat de pe scaun. La comanda ta am înfiinţat comandoul de sinucidere, primul din istoria Jaish-e-Mohammed-ului. Şi noi suntem buni. Într-adevăr suntem buni. Putem să influenţăm foarte mult.

— Asta aţi făcut deja.

— Tocmai! Atunci lasă-ne să facem mai departe!

— Nu, a spus Jabbar.

— De ce?!

— Ştiţi voi ce sportivi m-au impresionat cel mai mult? Cei care, la cel mai înalt punct al carierei lor, după succesul lor cel mai de seamă, s-au retras din viaţa publică şi au decis să se odihnească.

— Ce vrei să spui cu asta? Vrei să te odihneşti?

— Ştiu când este timpul să mă opresc.

— Asta este cu totul absurd.

— Aceasta este politică, dragul meu.

Saifi a început, la fel ca un tigru nervos în cuşca lui, să se plimbe dintr-o parte într-alta.

— Este din cauza a douăzeci de persoane care au lipsit din biserică? S-a gândit el cu voce tare. Crezi că avem un ciripitor în mijlocul nostru? De asta te temi?

— Am luat în considerare şi această posibilitate.

— Nu există niciun informator în grupul nostru! Jur pe viaţa mea. Am ales fiecare persoană în parte. Am testat atitudinile lor. Fiecare dintre ei este gata să moară. Nu ne-ar trăda niciunul.

— Dacă asta te linişteşte: Nu este acesta motivul meu.

— Şi care-ţi este motivul?

— Cum am mai spus, părerea mea este că semnalul pe care l-am vrut este deja tras. Am răspândit otrava cea mai puternică, care există în această lume: teroarea. Teroarea paralizează naţiuni întregi şi le face ascultătoare la fel ca pe nişte câini nenorociţi. N-ai decât să-i iei de zgardă şi să te plimbi cu ei doar pe acolo pe unde vrei. Prin atentatul din

Islamabad am răspândit frică şi groază în guvern, care încă mai încearcă să dezlege enigma despre cine se află în spatele acestui atac, iar această incertitudine alimentează şi mai mult panica. Cred că au înţeles desluşit şi clar mesajul pe care am vrut să-l semnalăm. Şi ei ştiu că în orice moment vor putea să urmeze şi alte atentate teroriste, în caz că nu vor să-şi schimbe politica proamericană.

— Chiar ăsta e motivul pentru care trebuie să planificăm noi atentate, a intervenit Atiqur.

— Vom lovi din nou, îi linişti Jabbar. Dar nu acum. Nu mă aştept ca să-mi înţelegeţi decizia. Dar vă cer să o respectaţi şi să o urmaţi. Retrageţi-vă în tabăra de pregătire din Balakot şi aşteptaţi acolo următoarele ordine. Acesta este ultimul meu cuvânt. M-aţi înţeles?

Saifi, Atiqur şi Adil şi-au aruncat unul altuia priviri convingătoare. Niciunul dintre ei nu era satisfăcut cu decizia finală a lui Jabbar. Nu avea nicio logică.

— Vreo obiecţie?

ICei trei tăceau. Nările nasului lui Saifi tremurau. Atiqur lovea nervos cu degetele pe masă. Şi Adil stătea ca înţepenit în scaunul lui, cu coatele pe masă, capul în podul palmelor şi meditând plictisit în gol.

— Bine, se auzi vocea lui Jabbar. Aştept decizia voastră imediat ce ajungeţi în Balakot. Adil, tu ştii cum poţi să iei legătura cu mine. Vă urez drum bun. Allah cu voi. Şi cu aceste cuvinte a închis receptorul.

15: 00 – A durat ceva timp până când cei trei comandanţi şi-au revenit oarecum după acest ordin neaşteptat. Saifi a luat primul cuvântul.

— Nu-mi vine să cred că ne face una ca asta.

— Probabil îi e frică că i s-ar putea strica reputaţia, a spus Atiqur.

S

— Jabbar este felul de om pe care nu-l interesează buna reputaţie, îşi dădu Adil cu părerea mai departe. Dacă ai fi ajuns atât de departe ca el, ar fi doar un singur lucru care ar conta cu adevărat.

— Şi care ar fi ăsta? A întrebat Atiqur

— Puterea şi prosperitatea, a răspuns Adil.

— Şi unde este Allah? interveni Saifi. Unde este râvna pentru Allah? Adevărata luptă a credinţei?

Adil strâmbă din gură.

— Este doar un mijloc în vederea împlinirii scopului.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Oamenii ca Jabbar nu sunt nici fanatici religioşi, nici musulmani convinşi, ci totul se învârte în jurul afacerii. Nu-i interesează Allah.

— Nu păcătui frate, murmură Atiqur. Gândul ăsta pe care-l rosteşti este foarte periculos.

— Periculos, dar nu eronat. Se dădu un pic mai aproape de masă şi continuă. E la fel ca-n jocul de şah. Regele şi regina stau trândavi şi protejaţi în spate, în timp ce pionii luptă pentru ei pe front pierzându-şi repede vieţile.

— Vrei să spui că ăştia suntem noi.

— Nu, prin asta vreau să spun despre miile de copii pe care i-am făcut carne de tun.

— Copii?

— Da, copii. La vârsta de treisprezece ani, în şcolile lor i-am motivat pentru Jihad. În timpul vacanţelor vizitează una din taberele noastre de antrenament şi se înscriu. La cincisprezece ani stau pe front cu o mitralieră în mână şi dacă nu pier înainte, la vârsta de optsprezece ani legăm o bombă în jurul pântecului lor şi-i trimitem să moară ca martiri.

— Nu îi trimitem să moară, mârâi Saifi şi se uită la el cu ochii sclipitori. Dragostea pentru martiraj este sădită în inimile lor. Ei ştiu ce-i aşteaptă. Vreau să spun că aceşti tineri au mai mult curaj decât trei sferturi din omenire.

— Nu vreau să le subestimez munca.

— Sunt eroi.

— Da, asta sunt.

— Luptă pentru Allah şi mor pentru Allah.

— Cu siguranţă. Întrebarea mea este: Pentru ce luptă liderii noştri religioşi? De ce nu se aruncă ei în aer, în atentate sinucigaşe, care este singura cale garantată pentru intrarea în Paradis, aşa cum o proclamă mereu?

— Adil, mai bine opreşte-te acum, îl avertiză Atiqur prin ridicarea degetului arătător. Este foarte vizibil că eşti în pragul blasfemiei.

— Nu sunt. Doar spun lucrurilor pe nume. De ce are nevoie un tânăr pentru a ajunge un martir? Şi nu vorbesc acum despre cei aproape 6.000 de rupii, costul prafului de puşcă, cuie, mercur, acetonă, o baterie şi un întrerupător. Se uită pe rând la ceilalţi şi zâmbi misterios. Credinţa, îşi răspunse singur la întrebare. El are nevoie de credinţa necesară pentru a face ceea ce este bine. El are nevoie de convingerea profundă, din inimă, că ceea ce face are un rost. Şi acest sens trebuie să fie pe lumea cealaltă, altfel nu s-ar arunca de bunăvoie în aer. Corect?

— Singurul lor scop este să-l mulţumească pe Allah, confirmă Saifi. Şi asta este cea mai uşoară şi rapidă cale prin faptul că se jertfesc pentru Allah.

— Tocmai aceasta este diferenţa dintre pioni şi regele de pe tabla de şah, s-a întors Adil la comparaţia de mai înainte. Motivaţia. Cei de pe front luptă pentru scopuri sfinte dar cei care trag sforile în spate? Se ascund în spatele Islamului pentru a-şi asigura devotamentul mulţimii. Şi-n timp ce ţin discursuri tari despre religie, Allah, războiul sfânt, nu vor decât, în mod egoist să se asigure de carnea de tun şi prin asta să-şi îngraşe fundurile lor grase. Afacere! Islam şi Jihad sunt pentru ei doar curată afacere. Şi noi suntem atât de proşti şi le facem jocul. Nu tocmai ca pionii, ci ca nebunii, calul sau turnurile. Şi totuşi suntem piese într-un joc, unde

I

J

Allah este doar mijlocul pentru împlinirea scopului, aşa ca să mă exprim cu grijă.

— Deci, tu crezi că Jabbar ne ia de proşti?

— Nu vreau să spun nimic despre el. Dar sunt multe zvonuri în spatele uşilor închise. Se spune că Jabbar şi Masood n-ar avea nici cel mai mic interes pentru Jihad, ei s-ar fi concentrat doar pe profitul organizaţiei Jaish.

— Crezi că este ceva adevăr aici?

— Nu este un secret că în ultimele luni au avut unele neînţelegeri între ei. Evident, amândoi au vrut să-şi taie partea cea mai mare din prăjitură. Da, aşa cum am mai spus, ei doar vor să se îmbogăţească. Şi noi tragem greul.

— Crezi că Masood ştie despre faptul că Jabbar a oprit misiunea?

Adil ridică din umeri.

— Sincer vorbind afacerea este cam scăpată de sub control. Personal cred că niciunul nu vrea, în acest moment, să-şi asume responsabilitatea, deoarece sunt preocupaţi de lupta lor internă pentru putere. Da, atât despre tema: Pierderea viziunii din ochi.

— Şi după părerea ta, ce ar trebui să facem noi acum?

— Ceea ce ar face orice musulman credincios în locul nostru: mergem mai departe.

— Cum îţi imaginezi asta? A întrebat Atiqur. Jabbar ne-a ordonat să plecăm înapoi în Balakot.

— Lucrăm pe cont propriu.

— Uită asta. Fără acoperire treaba este un număr prea mare pentru noi, adăugă Saifi. Să nu mai vorbim despre faptul că nu vreau să mi-i fac duşmani pe Jabbar sau pe Masood.

— Ne vor mulţumi, spuse Adil cu deplină convingere. Şi apoi, nu vor trebui să-şi murdărească degetele şi treaba se va rezolva. Mai bine decât atât nu li se poate întâmpla.

— Ce sugerezi?

Adil se ridică gânditor, păşi prin cameră şi se opri în faţa ferestrei. Atiqur stătea ca mai înainte la masă, în timp ce Saifi s-a poziţionat în spatele lui cu braţele încrucişate. Amândoi, plini de

aşteptări, îşi priveau superiorul. El a făcut o pauză.

— Cunosc aici un bărbat, a spus el misterios. îl cheamă Fazal Karim, un prieten vechi cu care am luptat pe front, în Kabul. Locuieşte aici, în Karachi, am adresa lui.

— Şi ar putea el să ne ajute mai departe?

Adil se uita pe fereastră şi fără să se întoarcă spuse promiţător:

— El nu. Dar, poate să ne ducă la cineva care poate asta.

19: 00 – Fazal Karim era un membru plin de râvnă al Jaish-e-Mohammed-ului şi nu era o pagină goală în ceea ce privea terorismul. El a fost implicat în răpirea şi uciderea jurnalistului american, Daniel Pearl. Karim a ajutat ca acesta să fie răpit în afara unui restaurant din Karachi. Jurnalistul ziarului Wall-Street ar fi fost înşelat cum că un lider al unei organizaţii militante ar vrea să-i acorde un interviu. Casa unde a fost ţinut Pearl prizonier aparţinea unui om de afaceri, Saud Memon. Karim a fost şoferul lui Memon.

Şase zile după răpire au venit în casă trei arabi cu o cameră video. Karim i-a primit printr-o strângere de mână. În timp ce arabii au început să-l filmeze pe Pearl, unul dintre ei a scos un cuţit ascuţit. Karim a realizat că arabii au alte planuri decât ceea ce au convenit mai înainte. Atunci s-a întors înspre unul dintre liderii lui implicaţi, care i-a dat de înţeles să-şi ţină gura şi să facă tot ceea ce i se spune. Karim i-a ţinut lui Pearls braţul strâns la spate, în timp ce acesta, în faţa camerei video, i-a tăiat beregata. Înregistrarea cu execuţia lui şocantă a fost oferită presei şi aceasta a tăiat, o

I

dată-n plus, răsuflarea întregii lumi. Aceasta s-a întâmplat acum aproape două luni.

Atunci când, patru ore mai târziu, cei trei comandanţi au fost primiţi în casa lui din suburbia Anzimabad, discuţia lor s-a conturat doar puţin în jurul lui Daniel Pearl. După ce au depănat câteva minute amintiri din războiul purtat în Afghanistan, Adil a adus în discuţie adevărata temă pentru care au venit. Imediat Karim şi-a arătat disponibilitatea de a-i ajuta pe cei trei.

— Sunteţi la sursa potrivită, a spus el. Cunosc o grămadă de arabi bogaţi, care abia aşteaptă să le rânjească americanilor, şi celor din Vest, şi să regleze conturile. Toţi locuiesc în afara oraşului Karachi şi motto-ul lor sună cam aşa: Fă sau mori…

— Poţi să ne pui în contact cu unul dintre ei? A întrebat Adil.

Karim confirmă din cap şi imediat puse mâna pe telefon.

— Cred că se poate face ceva. Cum pot să iau legătura cu voi?

Adil i-a dat numărul lui de telefon pentru contact. Karim a promis că va da câteva telefoane şi în aceeaşi zi le va da un răspuns. Saifi avea o presimţire bună, atunci când au plecat de la Karim. În sfârşit, roata s-a pus în mişcare. În mintea lui vedea deja următoarea bombă explodând şi această imaginaţie îl încânta.

Karachi – în aceeaşi zi, Vineri, 22 martie 2002

11: 00 – Atunci când poarta din fier s-a deschis, la fel ca o mână fantomatică, la capătul unui parc a ieşit în evidenţă o vilă îmbrăcată în granit şlefuit şi cu ferestre înalte cu gratii. Karim, Adil, Atiqur şi Saifi au parcat lângă o fântână arteziană din marmură şi un servitor pakistanez, cu mănuşi albe, le-a deschis uşa maşinii.

— Şeicul Raschid m-a rugat să vă întâmpin, spuse slujitorul şi se plecă în faţa lor cu respect. Vă rog să mă urmaţi.

I-a condus într-o construcţie plată, care se afla lângă vilă, un fel de sufragerie gigantică, cu duşumea din sticlă, şi-n mijlocul căreia era o piscină. Aerul era înmiresmat cu esenţă de caisă. Saifi era marcat de splendoarea acestui palat iar Karim îi făcu cu ochiul şi-i şopti: – Na, am promis prea mult?

— De unde îl cunoşti pe omul ăsta?

— Fiecare are secretele lui, dădu Karim din mână. Jeicul Raschid este exact omul de care avem acum nevoie.

— Vă rog, luaţi loc, spuse slujitorul, şi arătă înspre un divan mare de culoare crem. Relaxaţi, bărbaţii s-au aşezat pe canapea şi admirau gheparzii din porţelan care erau lângă perete, în faţa lor.

— Domnilor, pot să vă ofer ceva răcoritor de băut? A întrebat slujitorul.

— Ceai dulce nu ar fi rău, a răspuns Karim.

— Aveţi cafea?

— Vine imediat. Slujitorul s-a aplecat umil, plin de devotament şi s-a întors puţin mai târziu cu cele comandate şi aducând un vas cu fructe. Servi personal pe fiecare şi se retrase spunând:

— Şeicul Raschid va veni imediat. Bărbaţii îşi savurau confortabil ceaiul şi cafeaua bucurându-se să fie trataţi la fel ca Maharads din „O mie şi una de nopţi". Un sfert de oră mai târziu îşi făcu apariţia şi gazda lor. Cu haină albă, care cădea în falduri şi cu tradiţionalul turban intră maiestuos în încăpere şi slujitorul lui înţepeni în poziţie de reverenţă. Karim, Adil, Saifi şi Atiqur săriră în picioare de pe canapea, dar şeicul, printr-o mişcare

*

I S

I

elegantă de mână le dădu de înţeles că pot să se aşeze din nou.

— Îmi cer iertare că v-am făcut să aşteptaţi, a spus arabul şi a luat câteva boabe de struguri din vas cu fructe, care se afla pe o tavă de argint, pe o măsuţă din sticlă. Mai multe inele strălucitoare îi împodobeau degetele. Saifi presupunea că fiecare dintre ele avea o valoare considerabilă. Savurând boabele de strugure, şeicul le-a pus în gură, dar, în următoarea clipă, a făcut o faţă ciudată şi începu să ţipe în arabă la slujitorul său ca şi cum ar fi fost vorba de omor şi pe lângă asta a gesticulat sălbatic cu mâinile prin aer. Slujitorul a clătinat de mai multe ori din cap fără să spună niciun cuvânt şi s-a retras cu vasul de fructe în timp ce a făcut mai multe plecăciuni. Apoi, arabul s-a adresat oaspeţilor confuzi.

— Strugurii sunt prea acrii, explică el zâmbind. Nu-mi place când oaspeţii mei primesc marfa de clasa a doua. S-a aşezat într-un fotoliu acoperit cu piele de leopard şi a lăsat să i se servească o cană cu ceai. Acum, fraţii mei, cu ce pot să vă fiu de folos?

Karim luă primul cuvântul. În câteva propoziţii a zugrăvit situaţia şi dorinţa de căutare a unui partener puternic, care să-i susţină

financiar în planurile lor.

Raschid ascultă interesat cererea lor, din când în când clătină din cap, făcu câteva comentarii fugitive despre americani, preşedintele pakistanez şi Al-Qaida, cu care, după cum spunea el, a avut contacte strânse. După aceea, pentru un moment s-a împachetat în tăcere ca şi cum a trebuit să treacă încă o dată totul prin filtrul minţii pentru a nu lua nicio decizie pripită. În cele din urmă a privit bărbaţii cu barbă şi a spus cu o atitudine surprinzătoare:

— Vă admir râvna şi apreciez efortul. Spuneţi-mi cât şi pe ce cont şi voi face chiar astăzi transferul.

Saifi nu a luat în calcul că va fi aşa de simplu ca să-l convingă pe arab. Mai mult decât atât a fost uimit atunci când şeicul, dintr-o răsuflare a numit o sumă.

— Ajunge o sută de mii pentru început?

Apoi, cu o mişcare elegantă a mâini, apucă noul vas cu fructe, pe care între timp un slujitor l-a schimbat cu primul, luă un strugure şi părea foarte mulţumit.

— Vă rog. Excelent. Mai doreşte cineva ceai?

Wiedenest – trei luni mai târziu.

Sâmbătă, 15 iunie 2002

16: 00 – Paul-Gerhard citi, pentru a treia oară, articolul din ziar şi încercă să-şi pună gândurile în ordine.

O maşină capcană, din faţa consulatului american, din oraşul portuar pakistanez Karachi, a ucis cel puţin doisprezece persoane şi a rănit alte cincizeci. Poliţia pakistaneză, care lucrează împreună cu agenţii FBI, spune că ar fi fost folosită o bombă de o sută de kilograme. Nu sunt siguri dacă detonarea bombei a fost făcută cu ajutorul telecomandei sau dacă explozia a fost realizată printr-un atentat sinucigaş. Acesta este deja al treilea atentat în Pakistan de la începutul anului. Pe data de 17 martie, în urma exploziei mai multor grenade, au murit cinci persoane într-o biserică protestantă din Islamabad. Printre morţi se numără şi doi cetăţeni americani. 46 de oameni au fost răniţi, printre care 33 de cetăţeni străini.

Pe data de 8 mai, un atentat sinucigaş a ucis paisprezece oameni. Asasinul, cu o maşină încărcată cu explozibil, a intrat, în faţa hotelului Sheraton din Karachi, într-un microbuz, în care erau ingineri francezi. Printre morţi s-au aflat *unsprezece francezi*. împreună *cu*

I

pakistanezii lucrau la construirea a trei Agosta U-Boote22. Preşedintele pakistanez, Musharraf, s-a arătat îndurerat şi a transmis profundele sale condoleanţe preşedintelui francez Jacques Chirac. El a promis că va iniţia o anchetă riguroasă pentru a pedepsi pe cei vinovaţi. Musharraf, prin şeful securităţii, a exprimat faptul că Pakistanul a devenit victima unei campanii teroriste sistematice.

Şeful de poliţie al provinciei Kamal Shah crede că este posibil ca în spatele acestor atentate teroriste să fie legături din afară. „În orice caz, noi vom investiga orice posibilă legătură a lui Osama bin Laden cu Al-Qaida", a spus el. În legătură cu atentatul din data de 8 mai, poliţia a arestat, pe lângă alţi suspecţi, şi un anume Fazal Karim, care a fost interogat, atât de către securitatea pakistaneză cât şi de către FBI, în ceea ce priveşte implicarea lui în răpirea şi uciderea lui Daniel Pearl din ianuarie. Fazal Karim a recunoscut că cel puţin două grupuri religioase extremiste sunt în pregătirea de noi atentate. Câteva dintre aceste atentate sunt direcţionate înspre câteva persoane cheie din conducerea Pakistanului. Atentatele vor avea loc toate în acest an. „Pregătirile sunt deja în plină desfăşurare şi nimeni nu le va putea opri", spuse Karim.

Paul-Gerhard a pus ziarul pe masa din faţa lui trecându-şi nervos mâna prin păr. De când s-a hotărât ca al unsprezecelea an şcolar să-l petreacă în Pakistan, la MCS, a experimentat mult mai intensiv, de la distanţă, tot ceea ce avea de-a face cu Pakistanul. Şi chiar astfel de informaţii nu erau prea încurajatoare, aşa încât, nici măcar un picior nu-ţi venea să-l pui în această ţară…

12 Agosta U-Boote – sunt submarine de diferite tipuri, construite în Franţa. Au fost folosite în al doilea război mondial. În afară de marina franceză, aceste submarine sunt folosite şi de către marina spaniolă, pakistaneză, portugheză etc.

De când Deborah i-a scris prin e-mail despre atacul din Protestant International Church a devenit un pic mai neliniştit. Oare era o decizie bună, pentru ca chiar acum să plece în Pakistan?

Colegii lui de clasă au spus că este nebun. Totuşi părinţii îi susţineau în totalitate decizia. Mama lui chiar l-a ajutat să scrie o scrisoare oficială directorului şcolii, domnul Morton, pentru a vedea dacă au loc pentru el.

Câteva zile mai târziu a venit un e-mail de la domnul Morton în care era scris: *Sunt convins că şcoala noastră va avea mult de câştigat prin faptul că vii să înveţi la noi*. De asemenea, şcoala din Wiedenest nu a avut niciun fel de obiecţii pentru un an şcolar în străinătate. Aşa că, în cele din urmă, Paul-Gerhard s-a luptat cu sine şi a decis să solicite o viză de studiu. Inevitabil s-a aruncat în documentaţia necesară. Biletul de avion era deja cumpărat. Pe data de 17 iulie trebuia să înceapă aventura.

Cu toate acestea, atunci când a ţinut acest articol de ziar în mâini, au venit peste el serioase îndoieli: oare, nu ar fi mai bine să-şi ia mâna de pe asta? Ce-ar fi dacă l-ar răpi teroriştii? Ce-ar fi dacă s-ar afla într-un autobuz în care un asasin sinucigaş s-ar arunca în aer? Şi cât de sigură este şcoala din Murree? O mie de alte circumstanţe îi treceau prin minte privind pericolul care putea să-l aştepte în Pakistan. Dar, a trebuit apoi să facă haz de el însuşi.

— Omule, Paul-Gerhard, am crezut că ai încredere în Dumnezeu, murmură el. Dacă Dumnezeu vrea ca să nu pleci, atunci El va împiedica aceasta, foarte simplu. În cele din urmă, El este Dumnezeu. De exemplu, va avea grijă ca să nu primeşti viza sau să cazi pe scări şi să-ţi rupi degetul mare de la picior. Se scarpină în cap. Na, da, ultima mai bine nu. Repede a împăturit ziarul şi l-a pus în mod solemn deoparte.

— O, Doamne, se rugă el, dacă nu vrei ca să plec în Pakistan atunci fă să se întâmple ceva. Mai este o lună. Se gândi un moment, apoi adăugă. Şi dacă crezi că este bine ca să plec, te rog să trimiţi un înger cu mine, pot să fie chiar şi doi. A deschis combina muzicală, s-a lăsat mulţumit în pat şi-n mai puţin de câteva secunde s-a desprins de

probleme şi a rămas cu gândurile undeva între lună şi Calea Lactee, departe de teroriştişi autobuze capcană.

Murre – în aceeaşi zi

20: 00 – Vestea despre maşina capcană cu bomba de 100 de kilograme, care a explodat în Karachi pe data de 14 iunie, a adus un zâmbet mulţumitor pe feţele mujahedinilor din comandoul sinucigaş al lui Saifi. Chiar după discuţia pe care a avut-o cu şeicul Raschid, Saifi i-a integrat în noile lui planuri şi le-a transmis faptul că în viitor vor fi plătiţi direct de către el şi nu prin Jaish-e-Mohammed, fiindcă Jabbar s-ar fi retras. Pentru Kamran şi ceilalţi aceasta nu conta atât de mult. Important era că puteau să continue. Şi următorul ordin era exact pe gustul lor.

— Saifi are dreptate, ar fi fost o ruşine să ne oprim, fu comentariul lui Kamran cu privire la noul atentat sinucigaş din Karachi.

Kamran era împreună cu Ayaz, Badar, Nawaz, Qari, Hasan şi Abu Bakar în apartamentul nemobilat din casa cu două etaje din Murree şi-şi curăţa mitraliera. Casa era în renovare şi ei au închiriat-o pentru 15.000 de rupii de la persoana lor de contact din Murree, pentru a pregăti în linişte următoarea lor misiune. Acum aşteptau doar comanda lui Saifi pentru a începe.

— Numai dacă ar şti ei ce urmează, rânji Hasan. Islamabad şi Karachi au fost nimic pe lângă ce vine.

— Câţi elevi ai spus că sunt în şcoală? A întrebat Nawaz.

— O sută cincizeci, răspunse Qari, în afară de aproximativ cincizeci de lucrători pakistanezi şi străini.

— Deci, două sute de oameni, continuă Nawaz. Frate, sta va fi un frumos foc de artificii.

— Avem destul explozibil pentru a arunca în aer nu doar şcoala, ci şi tot ce este în jurul ei, anunţă Qari. Şcoala va fi rasă de pe faţa pământului şi ceea ce va rămâne va fi un crater de mărimea unui meteorit.

Bărbaţii confirmau din cap reciproc în timp ce-şi curăţau liniştiţi

armele. Ziua cea mare va veni curând, foarte curând, şi ei aproape nu puteau să mai aştepte.

I

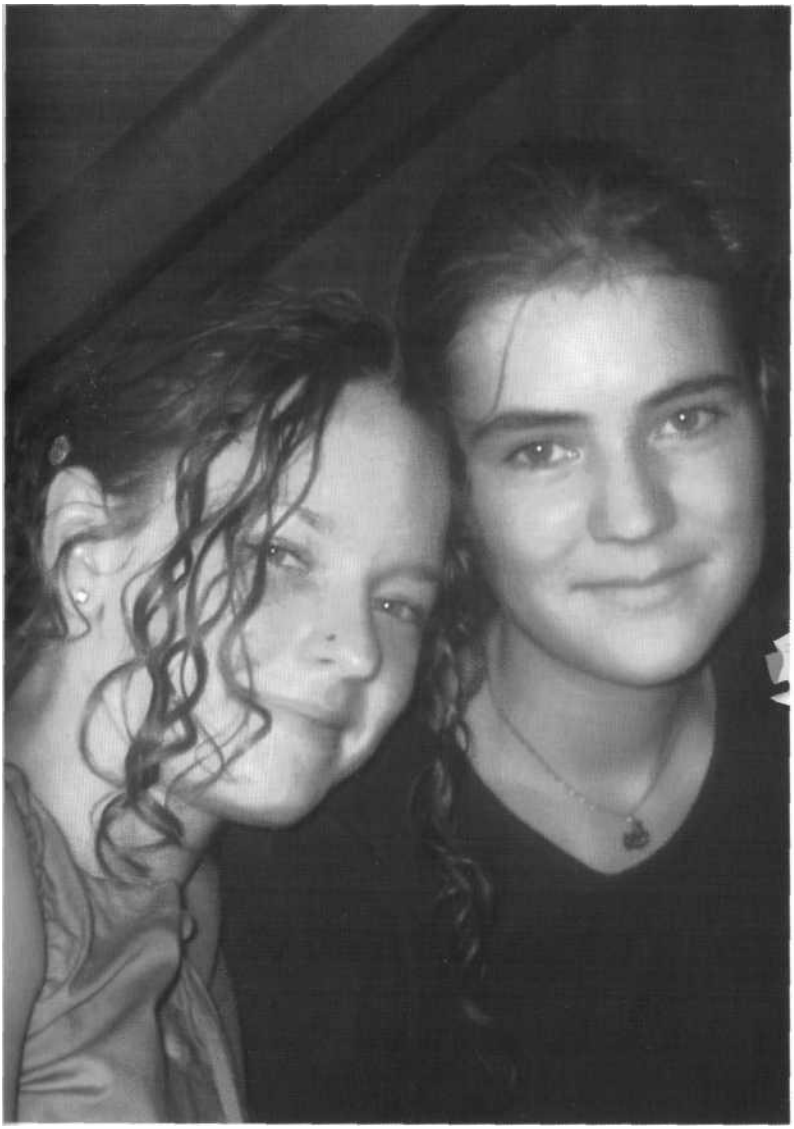

Deborah (dreapta) şi prietena ei, Erica

Deborah
Partea a III-a

Cincisprezece minute

Murree – şase săptămâni mai târziu, Luni, 29 iulie 2002

11: 00 – Paul-Gerhard credea că visează. Era într-adevăr aici! Era în Pakistan, în Murree, la Murree Christian School. Şi asta, cu toate că nu credea că Dumnezeu îi va da favoare cu viza. Biletul lui de avion era programat într-o zi de joi. Totuşi, cu o săptămână înainte nu avea niciun răspuns de la ambasada pakistaneză. Încetul cu încetul a început să devină neliniştit şi sâmbătă a decis să plece la Berlin pentru a clarifica lucrurile.

Duminică a luat trenul Intercity înspre Berlin. Luni a mers la ambasada pakistaneză, unde a întâlnit un ambasador amabil, care fără nicio problemă i-a eliberat viza pentru cinci luni. Marţi s-a întors acasă. Miercuri şi-a făcut bagajul şi joi a zburat. Şi acum era aici, împreună cu alţi o sută cincizeci de elevi din şaisprezece naţiuni diferite, în garnizoana bisericii din secolul al nouăsprezecelea, şi asculta discursul însufleţit al directorului şcolii cu ocazia deschiderii noului an şcolar.

Bineînţeles că Paul-Gerhard prindea doar jumătate din ceea ce se spunea. Aceasta deoarece engleza lui din şcoală lăsa de dorit şi-n al doilea rând, domnul Morton vorbea cu un puternic accent australian astfel încât era, într-adevăr, imposibil de înţeles pentru băiatul de şaisprezece ani.

Dar el estima că aceasta nu va avea nicio influenţă asupra notelor lui. Aşa că profită de momentele ceremoniei festive de întâmpinare pentru a examina cu atenţie pe ceilalţi elevi.

Majoritatea erau împreună cu părinţii lor. Paul-Gerhard vedea entuziasmul şi aşteptările mari strălucind în aproape orice ochi de copil. Cei mai mici se mişcau neliniştiţi dintr-o parte într-alta pe scaune. Cei mai mari stăteau frumos, aranjaţi şi pregătiţi din cap până-n picioare, părul frumos aranjat şi pantofii lustruiţi. Inevitabil, toată această atmosferă de sărbătoare i-a amintit lui Paul-Gerhard despre prima scenă din filmul „Societatea Poeţilor Morţi" (Dead Poets Society). îi amintea cum studenţii, cu capetele ridicate, au purtat prin catedrală pancartele şcolii pe muzica cimpoaielor.

După ceremonie şi despărţirea părinţilor de copii a urmat neîmblânzitul haos. O sută cincizeci de elevi emoţionaţi au năvălit peste avizier, unde trebuiau să se înscrie pentru cursurile din acest semestru. Toţi ţipau şi discutau energic unul cu altul iar lui Paul-Gerhard i se părea că s-a pierdut printre toţi aceşti copii şi adolescenţi, vorbitori de limbă engleză. În afară de aceasta nu avea nicio idee de ceea ce trebuia să facă iar ceilalţi, foarte determinaţi, se îngrămădeau în faţă pentru a se înscrie pe listele multe, ca şi cum toată viaţa lor nu au făcut nimic altceva decât aceasta. După un timp i-a venit Deborah în ajutor şi i-a explicat cum funcţionează sistemul şcolar şi ce trebuie să facă.

— Poţi să-ţi faci singur orarul, îi explică, unele discipline sunt obligatorii, dar pe altele poţi să le alegi tu singur. Dacă alegi aceleaşi discipline ca mine, atunci ne vom vedea în fiecare oră.

Paul-Gerhard şi-a suflat o şuviţă de păr de pe faţă. Părul îi era acum peste umeri şi l-a legat în coadă la spate.

— Deborah, tu eşti salvarea mea, mulţumi adolescentul. Aici e un du-te-vino, ca la bursă. Cred că sunt ca de pe altă planetă.

— Cunosc acest sentiment, zâmbi ea, aşa a fost şi pentru mine, în prima mea zi de şcoală, aici la MCS.

— Arăt cu adevărat învechit cu engleza mea din şcoală, imaginează-ţi, cineva m-a întrebat de unde sunt, şi eu, idiotul de mine, i-am răspuns cum mă cheamă. Toţi vorbesc incredibil de repede.

— Engleza este limba lor maternă, explică Deborah. Oricum, la majoritatea. Dar nu-ţi face griji, în câteva săptămâni vei înţelege aproape totul.

— Să sperăm, oftă Paul-Gerhard. Aceasta este pedeapsa pentru că am dormit întotdeauna la ora de engleză.

— Chiar ai făcut asta?

— Na da, cel puţin doar cu sufletul. Dar jur că asta a fost doar din cauza profesoarei noastre. Ea a conversat întotdeauna doar cu cei care ştiau deja engleză.

— Oricum, aici vei avea prilejul ca douăzeci şi patru de ore pe zi

să-ţi îmbunătăţeşti engleza. Şi în afară de asta, la început, îţi voi traduce ceea ce nu înţelegi, a spus Deborah. Vino, prima dată te ajut să-ţi alegi disciplinele.

Şi-au făcut cale prin mulţime până la fişier şi Deborah a început să-i explice lui Paul-Gerhard diferitele cursuri.

— Hei, Deborah! strigă cineva, şi o bătu pe Deborah pe umăr. Este acesta prietenul tău despre care ne-ai povestit?

Deborah se întoarse.

— Hei, Mart! A spus ea. Da, acesta este Paul-Gerhard. El va fi o jumătate de an în clasa noastră.

— Bună, Paul, clătină americanul din cap şi-i strânse mâna. Deborah a povestit mult despre tine.

— Sper că nu au fost basme.

— Este adevărat că mănânci păianjeni la micul dejun şi porţi chiloţi înfloraţi?

— Matt! strigă Deborah ofensată.

Băiatul zâmbi.

— A fost doar o glumă, Paul. De fapt voiam să te întreb dacă vrei să vii în echipa noastră de baschet.

Paul-Gerhard confirmă din cap.

— Cu plăcere.

— Super, spuse Matt, şi-i răspunse cu un uşor pumn în piept. Bine ai venit în MCS. Sper că vei supravieţui. Suntem cei mai răi.

— Aproape toţi sunt ţăcăniţi aici, spuse Deborah şi învârti degetul arătător pe tâmpla ei.

— Asta văd, zâmbi Paul-Gerhard. Atunci nu sunt singurul.

În acest moment îşi făcu apariţia Sung Guk echipat cu pix şi walkman

— Bună oamenilor! strigă el. Eşti cel nou?

— Paul-Gerhard, se prezentă adolescentul.

— Încă aşa un nume pe care nu poţi să-l pronunţi, oftă coreeanul. Îţi voi spune Pauli G. Asta este mai simplu.

— Pauli-Dschi, repetă Paul-Gerhard noua versiune a numelui

său şi ridică din umeri. Bine, dacă vrei un altul, atunci Pauli-Dschi. Şi cum te cheamă pe tine.

— Sung Guk Moon, se prezentă coreeanul mândru.

— Sung şi mai cum?

— Spune-mi simplu Sung Guk.

— Şi tu crezi că Paul-Gerhard este un nume complicat?

— Pauli G sună mai bine, spuse Sung Guk cu convingere. În afară de asta se potriveşte mai bine cu frizura ta. Părul lung cred că este cel mai frumos!

— Într-adevăr, crezi asta?

Sung Guk confirmă cu zel din cap.

— Îmi place părul lung. Deborah mi-a mai spus că faci muzică?

— Cu accentul pe „*a face muzică*", se băgă Deborah în discuţie. În Germania aproape ne-a făcut chitara varză.

— Hei, asta nu-i corect, se apără Paul-Gerhard vehement. Chitarei îi lipsea o coardă înainte ca să o ating eu. Am reparat-o, dacă nu-ţi mai aminteşti.

— Da, şi apoi ai tras de ea aşa de tare încât mi-a fost teamă că o să-i rupi din nou coarda.

— Exagerare nemăsurată. În afară de asta tatăl tău a spus că este bine că exersez.

— Da, pentru că el s-a gândit că vom suferi cu toţii mai puţin dacă vei cânta mai bine.

— Ce fel de muzică cânţi? A întrerupt coreeanul cearta celor doi. Presupun că nu eşti un Mozart tip.

— Îmi place Mozart, răspunse Paul-Gerhard, cel mai mult ciocolata „Mozrtkugel". Este delicioasă. Şi ce asculţi tu?

Deborah clătină din cap. Paul-Gerhard nu avea o engleză atât de bună, dar iuţimea raţiunii nu-i lipsea deloc. Sung Guk îi întinse o cască a propriului CD Player şi-l lăsă să-i asculte muzica.

Paul Gerhard ţinea strâns casca, închise ochii şi legănă capul pe ritmul muzicii. Un lucru era clar, fără prea multă cunoştinţă de limba engleză se va putea înţelege superb cu Sung Guk. S-au întâlnit doi

iubitori de muzică.

Deborah îl observă pe Paul-Gerhard dintr-o parte şi se bucură că acesta şi-a găsit aşa de repede prieteni. Era sigură că împreună vor petrece o jumătate de an minunat.

Nici măcar în vis nu s-a gândit că ar putea fi altfel…

Murree – trei zile mai târziu Joi, 1 august 2002

16: 00 – Totul era pregătit cu minuţiozitate. Explozibilul era împreună cu grenadele şi mitralierele Kalaşnikov pe podeaua prăfuită şi plină de bucăţi de cărămidă. Schiţa clădirii şcolii era întinsă pe masă în faţa lor. De fapt au vrut să atace mai repede, dar a intervenit vacanţa de vară de două luni şi aşa au trebuit să schimbe data acţiunii.

Saifi a preluat personal comanda acestei misiuni pentru i-a se asigura că nu intervine nicio greşeală. Grupul era format din cinci bărbaţi: fanaticul pentru Jihad, Abu Bakar, strict religiosul Hasan, durul şi exigentul Qari, cu cicatrice pe faţă, perfidul Nawaz, cu ura lui nesăţioasă faţă de infideli şi-n cele din urmă Badar, care a fost inspirat de eroism.

Kamran şi Ayaz, care au ajutat la prima acţiune de spionare, au fost trimişi de Saifi, la sfârşitul lunii iunie, în Abottabad, pentru a închiria o casă pentru următorul lor adăpost. Abottabad era la şaizeci de kilometri nord-vest de Murree, la o altitudine de 1200 metri, şi era punctul perfect de plecare pentru următoarea lor cursă, care, în linii mari, era planificată. Abu Bakar, mâna dreaptă a lui Saifi, i-a vizitat pe Kamran şi Ayaz în iulie, dându-le toate informaţiile necesare. Pe când cei doi au rămas în Abottabad, aşteptând noi instrucţiuni de la comandantul lor, Abu Bakar s-a întors în Murree, unde au avut loc ultimele pregătiri pentru atacul asupra Murree Christian School.

Cei cinci bărbaţi, pe care i-a ales Saifi pentru acest atentat ştiau că nu aveau voie să-şi permită greşeli. Saifi a spus destul de clar: El nu vrea un record ridicol de cinci morţi, ca în biserica din Islamabad. El vrea ca *toţi* să moară. Aceasta era însărcinarea lor şi aveau deja un plan pentru ca să lichideze, dintr-o singură lovitură, două sute de oameni.

— Năvălim pe teren, în timpul pauzei mari, explică Saifi, pauza este de la 10: 45 până la 11: 15. Deci, lovim în jur de 11: 00. Elevii, profesorii şi angajaţii se vor afla în acest timp în trei locuri.

Luă un pix cu roşu şi făcu trei cercuri pe aceeaşi hartă de pe masă.

— Fie în sala de mese, pe terenul de baschet sau aici, la băncile pentru picnic, între terenul de sport şi biserică. Probabil vor fi câţiva care vor hoinări prin altă parte, dar nu o să fie prea mulţi. Toţi ceilalţi se află în pauză, profesorii şi angajaţii sunt la ceai iar elevii, mai ales, zburdă pe terenul de sport.

Bărbaţii confirmau din cap şi îşi impregnau în minte cercurile roşii.

Abu Bakar îşi aşeză ochelarii şi spuse:

— Informaţiile pe care le avem acum sunt la sigur. Spionul nostru a observat şi a notat totul în această primăvară, în timp ce se construia zidul. El a spus că în fiecare zi a fost aceeaşi procedură. Punctual, la ora 10: 45, sună clopoţelul pentru pauză. Apoi, ies afară din clădirea lor copiii din şcoala primară şi aleargă direct pe terenul de sport. Durează cel mult trei minute până când ajung acolo şi încep să joace fotbal sau baschet. Cine nu joacă stă şi priveşte de pe margine. Deci, copiii sunt pe un loc care este foarte uşor de atacat. În cele din urmă vin şi liceenii din clădirea bisericii şi ori merg pe locul de picnic, din apropierea terenului de baschet ori la nivelul superior, în sala de mese. hi cel mult cinci minute ajung acolo, chiar şi atunci când sunt mai lenţi. După spusele spionului nostru, profesorii sunt ultimii care pleacă din clădirile şcolii. Dar în şase până la şapte minute de la începutul pauzei stau şi ei relaxaţi la o cană cu ceai şi astfel sunt o pradă uşoară pentru noi. Cu alte cuvinte, ora 11: 00 este timpul perfect pentru a ataca. Vreo întrebare?

Un murmur a trecut peste tineri. Au făcut câteva comentarii şi au discutat despre cele trei locuri încercuite unde se aflau victimele lor.

— Ne împărţim în trei echipe, continuă Saifi. Badar şi Nawaz,

Hasan şi Qari, Abu Bakar şi eu. Pe cât posibil, rămâneţi tot timpul împreună. Hasan şi Qari, voi vă concentraţi pe sala de mese. Badar şi Nawaz, ţinta voastră este terenul de sport şi locul de picnic. Eu şi Abu Bakar vom sta afară de pază.

— Este şcoala păzită? întrebă Badar.

— Acesta este următorul punct despre care voiam să vorbim, interveni Abu Bakar. După cum observaţi pe plan, există o intrare principală şi una laterală. Fiecare este păzită de câte un jandarm înarmat, care se află într-o gheretă. Trebuie doar să-l împuşcăm pe paznicul de la intrarea principală şi deja avem intrare liberă pe terenul şcolii. Qari şi Hasan voi vă veţi ocupa de portar, este clar?

Îi

— Au doar doi paznici pentru două sute de oameni? Se amuză Hasan.

— Nu chiar, corectă Abu Bakar, mai există câţiva paznici înarmaţi care se află pe teren douăzeci şi patru din douăzeci şi patru de ore. Fiţi precauţi şi împuşcaţi pe oricine poartă uniformă. Ei sunt singurii care ar putea să fie un pericol pentru noi.

— Şi ce este cu baza militară, care se află chiar în spatele şcolii? A dat Nawaz celorlalţi de gândit şi a trecut cu mâna peste părul blond pe care şi l-a vopsit special pentru acest atentat.

Armata pakistaneză avea chiar în spatele şcolii o garnizoană. O suprafaţă mare din pădure aparţinea zonei lor şi era închisă pentru populaţia civilă.

— Un motiv în plus ca să fim foarte operativi, spuse Saifi. În orice caz trebuie să fiţi în mişcare, înainte ca cineva să declanşeze alarma armatei. Dar până când scormonesc ei prin ierarhia lor, pentru a avea voie să facă ceva, voi, probabil, aţi făcut deja şcoala una cu pământul. Cel mai devreme vor ajunge la timp ca să-şi îngroape morţii.

— Ce facem dacă ceva dă greş? întrebarea a pus-o Badar.

— Ce? Dacă ceva dă greş?

— Ceva. De exemplu, dacă o grenadă nu se declanşează.

— Aici nu este Islamabad, se răsti Saifi la el. Grenadele voastre

explodează. În afară de asta, aveţi atât de mult explozibil încât nu mai contează dacă e o grenadă mai mult sau una mai puţin. Oricum, atunci când vă aruncaţi voi în aer îi prindeţi pe toţi. Mai sunt întrebări?

Badar, Nawaz, Qari şi Hasan se uitau tăcuţi unul la altul şi pentru un timp nu au scos niciun cuvânt, ca şi cum abia acum au conştientizat faptul că nici ei nu vor părăsi vii câmpul de luptă. Misiunea se sfârşeşte prin moartea lor. Aşa a fost planificat şi trebuie să ia lucrurile aşa cum sunt. Pentru aceasta au fost antrenaţi toată viaţa lor. Acesta era punctul culminant al carierei lor ca mujahedini: moartea de martir. Şi sfârşitul lor nu era mai departe de patru zile.

Badar simţi o furnicătură ciudată în stomac, atunci când se gândi la aceasta. Şi chiar dacă feţele celorlalţi nu trăda niciun fel de emoţie, cu greu putea să-şi imagineze că ei nu aveau acelaşi sentiment.

16: 15 – în timp ce câţiva băieţi au organizat pe terenul de sport un meci de fotbal, Aaron stătea, puţin la distanţă, căţărat pe foişorul din spatele coşului de baschet, balansându-şi liniştit în aer picioarele albe şi slăbuţe. Încă nu-şi formase o părere despre Murree Christian School. Părinţii lui au crezut că este cel mai bine pentru el ca să plece în Murree pentru a-şi face noi prieteni şi a-şi schimba gândurile. De când a avut loc atentatul în biserica din Islamabad, băiatul era mult mai închis în el decât înainte. Nu vorbea despre aceasta şi atunci când cineva aborda acest subiect, el pleca din încăpere sau direcţiona discuţia înspre altceva. Nu a fost simplu pentru el şi scenele sângeroase îl vor urmări încă mult timp în coşmarurile lui.

Tatăl lui a trebuit să meargă un timp în cârje. Rana de la picior nu era vindecată în totalitate şi uneori îl durea foarte tare. Tăieturile de pe faţa mamei sale erau vindecate, dar degetul rupt nu voia să se prindă bine. Aşa că a mers, din nou, împreună cu sora ei, în Newfoundland, pentru a i se opera încă o dată degetul.

Tatăl lui Aaron a rămas în Islamabad şi Aaron s-a mutat, acum o săptămână, în internatul din Murree. Cu toate acestea şi aici a rămas un singuratic, fiindu-i greu să-şi facă noi prieteni, aşa cum de fapt şi-au dorit părinţii lui. Cel mai mult îi lipseau computerul performant al

tatălui şi pisica. Cu aceasta din urmă s-a înţeles excelent, fiindcă şi ei îi era frică de oameni, la fel ca lui, şi-i observa pe toţi de la o distanţă sigură. I La fel făcea Aaron aici în prima lui săptămână la şcoala din I Murree. El stătea la distanţă cu toate că colegii lui de clasă depuneau foarte mult efort pentru a-l implica în părtăşiile lor. Totuşi, Aaron avea nevoie de casa lui de sticlă, pentru a se simţi sigur şi nu lăsa pe mulţi să se apropie de el.

Băieţii alergau după minge pe terenul de sport, ca şi cum ar fi fost vorba de finala campionatului mondial de fotbal. Erau deja uzi leoarcă de transpiraţie şi respirau puternic. Aaron chiar nu înţelegea cum putea cineva să se bucure de acest sport. Când se gândea la asta voia mai bine să rămână la informatică. Era chiar mai puţin interesat de acest sport decât de un grup de paviani23 obraznici care se balansau zgomotos când pe acoperişul şcolii primare, când pe un pin mare şi apoi jos pe sol. Erau multe maimuţe pe terenul şcolii. Unele erau destul de mari şi foarte agresive. Angajaţii le fugăreau cu beţe. Dar aceasta nu le impresiona, în mod deosebit pe maimuţe. Săreau toată ziua dintr-o parte într-alta, de pe pini pe pervazurile ferestrelor, pe streşini şi uneori făceau un zgomot asurzitor.

Chiar acum, Aaron se uita cum o maimuţă, deosebit de obraznică, s-a repezit la un sandvici, pe care un băiat l-a lăsat pe ziduleţul de pe marginea terenului de fotbal. Pavianul a înhăţat sandvişul şi apoi s-a agăţat foarte elegant de gardul nou, greu, din oţel, care era zidit împrejurul terenului şcolii.

Câteva minute mai târziu, atunci când Greenpeace, proprietarul sandvişului a descoperit misterioasa dispariţie şi se nedumeri de cine a putut să i-l fure, Aaron chiţcăia de satisfacţie şi strigă la băiat din foişor.

— Hei, aş întreba pavianul, de acolo de sus, dacă i-a plăcut sandvişul!

— Ai văzut cum un pavian mi-a furat mâncarea? strigă Greenpeace şi-şi puse mâinile în şold.

— Ce ar fi trebuit să fac? se apără băiatul de doisprezece ani,

ridicând din umeri, şi cu greu schiţă un uşor zâmbet. Nu am vrut să te distrag de la meci.

23 Pavian, *paviani*: specie de maimuţe africane cu botul alungit ca de câine şi cu corpul acoperit cu păr lung şi rar

— Oricum am pierdut, spuse băiatul de şaisprezece ani şi se îndreptă spre Aaron. Dacă vrei poţi să joci în locul meu în a doua repriză. Eu nu mai pot.

— Nu, mulţumesc, dădu Aaron din mână. Nu joc fotbal.

Greenpeace se lăsă să cadă în iarba de lângă foişor şi respiră adânc.

— Omule, echipa cealaltă este prea tare. Nu avem nicio şansă.

— Şi chestia cu pavianul a fost un ghinion, nu?

Greenpeace dădu din mână.

— Ce poţi să-i faci. Oricum, nu mai este mult până la cină. Mă bucur mai mult atunci când un pavian îmi fură pâinea, decât un leopard. Sunt şi din ăştia pe aici.

— Este adevărat? Ai văzut vreunul?

— Nu. Şi este mai bine aşa. Am auzit că nu departe de aici un leopard ar fi atacat şi ucis şase femei.

— Adevărat?

— Apropo, sunt şi porci mistreţi. Şi vulpea roşie bengaleză. Şi bineînţeles o mulţime de specii de păsări rare şi fluturi minunaţi. Iubesc mult animalele, de fapt întreaga natură.

Greenpeace se lăsă din nou în iarbă şi observă un timp norii. Dintr-odată se ridică şi se uită cu gura căscată în sus pe cer, ca şi cum ar fi descoperit ceva incredibil.

— Asta nu se poate, spuse el, şi arătă cu degetul într-o direcţie anume. Vezi şi tu asta?

— Norii?

— Nu, priveşte acolo. Nu vezi?

Aaron şi-a îndreptat privirea în aceeaşi direcţie, dar cu tot efortul nu putea să recunoască nimic.

— Care?

— Este direct deasupra clădirii liceului. Arată ca o mână! O mână dreaptă uriaşă! O, Dumnezeule, până acum nu am mai văzut aşa ceva!

Băiatul era foarte entuziasmat de descoperirea lui, în timp ce Aaron încă tot nu descoperise nimic.

— Tu ai o imaginaţie înfloritoare, spuse el. Este un nor obişnuit.

— Nu, acesta nu este un nor obişnuit, spuse Greenpeace şi faţa-i strălucea de bucurie. Cred că Dumnezeu vrea să-mi spună ceva. Este un mesaj. Simt aceasta. A rămas un timp aproape nemişcat, privirea îndreptată spre cer, deasupra garnizoanei bisericii, şi o pace profundă părea că-l inundă din cap până-n picioare.

— Şi? interveni Aaron, după ce adolescentul a stat mult prea mult fără să vorbească, învăluit de o pace profundă. Care este mesajul?

Greenpeace se întoarse înspre Aaron şi spuse cu bucurie:

— Mâna Mea este peste tine. Eu sunt cu tine.

Murree – patru zile mai târziu, Luni, 5 august 2002

06: 30 – Ceasul deşteptător sună şi Paul-Gerhard aproape căzu din pat. S-a lovit cu braţul de noptieră şi ceasul a căzut pe duşumea de unde a continuat să sune. Sung Guk, muzicianul coreean, Mart şi David, cei doi vânători de animale, germanul Sascha şi salvatorul de insecte Daniel, zis şi Greenpeace, care împărţeau camera cu el, s-au uitat somnoroşi de sub plăpumile lor şi au mormăit câteva comentarii.

— Poate cineva să reducă acest ceas stupid la tăcere?

— Este într-adevăr dimineaţă?

— Din păcate, şi încă luni.

— Urăsc zilele de luni, se auzi din al treilea pat suprapus. Matt îşi aruncă perna în direcţia zgomotului şi strigă pentru a doua oară: Omule, opreşte o dată acest ceas!

Între timp, Paul-Gerhard a reuşit să se rostogolească atât de departe din pat încât să apuce cu mâna dreaptă ceasul şi să oprească sunetul enervant! Băieţii se întindeau şi ieşeau mormăind din bârlogurile lor. Paul-Gerhard îşi freca tâmplele în timp ce o faţă, cu o fizionomie asiatică, îşi făcu apariţia direct deasupra lui.

— Na, Pauli G, cum te simţi astăzi? întrebă Sung Guk, care, din patul de sus, stătea cu capul în jos şi-l privea dintr-o perspectivă panoramică.

— Nu am niciun chef de şcoală, recunoscu Paul-Gerhard.

— Este luni dimineaţă, spuse Greenpeace, în timp ce se îmbrăca. Oricum, lunea nu ai niciodată chef de şcoală.

— Cineva mi-a furat iar şosetele! anunţă Sascha spontan.

David râni.

— Asta spui în fiecare dimineaţă.

— Sunt sigur că înainte de a mă culca, le-am pus aici pe scaun, explică Sascha. Şi acum nu mai sunt. Aşa că le-a luat careva dintre voi. Şi pariez la sigur că tu ai fost David.

— Hei, nu aş atinge niciodată şosetele tale împuţite! Asta e curată sinucidere.

— Şosetele mele nu put!

— Oh da, miros doar. De ce crezi că aerisesc întotdeauna atunci când intru în cameră.

— Dă-mi şosetele înapoi! Ştiu că sunt la tine.

— Nu le am, sincer, se apără David cu o mimă nevinovată. Dar pluteşte în aer un miros de brânză. Poate mergi după el până la dulapul tău şi arunci o privire în el.

— Omule, sunt serios, spuse Sascha, şi gesticula disperat din mâini. Unde sunt şosetele mele?

— Eu aş căuta sub pat, i-a propus Matt. Vei fi surprins de celelalte lucruri care sunt acolo.

Sascha se lăsă în genunchi şi aruncă o privire sub pat.

— Şi? Ai găsit ceva?

— Ai dreptate, confirmă Sascha, sub pat sunt o grămadă de lucruri.

— Doar ţi-am spus, răspunse Matt triumfător.

Sascha se puse pe burtă şi scoase la lumină trei perechi de şosete, mai mulţi chiloţi, mai multe tricouri transpirate, un adidas uzat, câteva pixuri şi o carte de matematică.

— Cartea mea de matematică! strigă Sung Guk şi sări de pe patul suprapus. Mi-ai găsit cartea de matematică!

— Ăsta este adidasul meu! spuse Matt surprins. M-am tot întrebat unde este.

După ce toate lucrurile găsite, inclusiv o pereche de boxeri, au fost împărţite proprietarilor acestora, băieţii s-au dedicat toaletei de dimineaţă. Paul-Gerhard era ultimul care s-a ridicat din patul lui. Daniel, care tocmai veni de la baie, îl văzu pe băiat abătut, stând la marginea patului.

— Arăţi puţin cam palid, Pauli-G, spuse germanul.

De mult timp îl numeau toţi după pseudonim. Paul-Gerhard confirmă obosit din cap.

— Ca să fiu sincer, încă nu mă simt deosebit de bine.

— Nu-ţi convine înălţimea, spuse Daniel. Aerul este destul de tare aici sus. Corpul tău nu s-a acomodat încă.

— Acesta este probabil motivul pentru care mă simt

întotdeauna obosit, se gândi Paul-Gerhard.

La început a crezut că această oboseală este din cauza faptului că trebuie să se concentreze foarte mult la limba engleză. De fiecare dată, atunci când la ora trei după masă se termina şcoala, îl cuprindea o oboseală atât de puternică, încât trebuia mai întâi să tragă un pui de somn, de vreo două ore. Între ora cinci şi şase se trezea. Apoi era masa de seară, după care trebuia să-şi facă temele şi deja era din nou timpul de culcare.

Pentru Paul-Gerhard totul era destul de stresant. Şi deja, după primele două zile de şcoală, era terminat, nu putea să mănânce, ci doar bea şi se topea pe picioare.

— Să o întreb pe Deborah dacă-ţi dă o bâtă în cap? întrebă Daniel.

— Nu! tresări Paul-Gerhard. Nicidecum!

„Bâtă în cap" este numele, general acceptat, pentru o soluţie salină împotriva diareii. Practic nu era nimic altceva decât o măsură de sare dizolvată în apă. Deborah a numit acest leac „bâtă-n cap", deoarece gusta oribil, la fel cum ai primi o bâtă-n cap. Dar Deborah nu are niciun pic de milă atunci când este vorba ca să-şi îngrijească prietenii, cu atât mai mult când este vorba de Paul-Gerhard, care cu niciun chip nu trebuie să-şi petreacă prima săptămână în şcoala MCS zăcând în pat.

— Ştii ceva? Dintr-odată mă simt mult mai bine, spuse Paul-Gerhard învingându-şi pe loc convalescenţa şi ridicându-se de pe pat. Totul era mai uşor de suportat decât „bâta-n cap".

Daniel îşi încrucişa nesigur braţele.

— Eşti sigur că poţi să ajungi până la clădirea şcolii.

— Absolut, confirmă Paul-Gerhard şi-şi apucă hainele. Nu-mi pot permite să pierd mai multă materie.

Şi într-adevăr asta era adevărat.

— Şi nu mai ameţeşti?

— Cel mult din cauza ritmului pe care-l aveţi voi în fiecare zi. Vreau să spun, sincer, prin câtă materie treceţi voi într-o zi, noi în

Germania rumegăm în cel puţin o săptămână atât de mult, până când, chiar şi codaşul clasei pricepe. Dar aici nivelul de învăţare nu este adaptat la cei slabi, ci doar la cei buni, şi asta nu este destul de corect faţă de cineva ca mine. Am impresia că mă târâi tot timpul în urma voastră.

— Vezi cu totul greşit, dădu Daniel din mână, aşezându-şi ochelarii. Ştii tu cum funcţionează o cursă de ogari? Câinii vânează o bucată de piele de animal, care este fixată pe un băţ, la o distanţă mică în faţa lor, şi ei o iau ca fiind un iepure. Chiar şi cel mai rapid câine nu poate să prindă iepurele, fiindcă cu cât este mai iute cu atât se mişcă şi băţul cu blana mai repede. Şi aşa devine câinele tot mai rapid, cu toate că de fapt aleargă doar în spatele ţintei şi niciodată nu o atinge.

— Foarte frustrant pentru cei care nu pot să ţină acest ritm.

— Din contră, explică Daniel, îi motivează să alerge mai repede. Uită-te la tine. Dacă nu ai fi vrut să ne ajungi, ai fi rămas acum în pat. Dar fiindcă te-ai ridicat confirmi succesul acestei metode.

— Deci, în Germania nu ar funcţiona.

— Aici merge. Cum crezi tu că am reuşit să absolvim clasa a zecea, după ce, din cauza evenimentelor din 11 septembrie, am pierdut o jumătate de an şcolar? Am avut exact patru luni timp pentru a recupera materia dintr-un an întreg. Dar ne-am încurajat unul pe altul, şi am reuşit.

— Foarte emoţionant, spuse Paul-Gerhard. Dar vă rog să nu uitaţi să reveniţi la ritmul normal, bine?

Zâmbind, Daniel îl lovi peste umăr.

— Nu-ţi face griji. Nu te lăsăm pe drum.

— Şi dacă totuşi rămân pe drum: bâta-n cap, bombăni Paul-Gerhard îmbrăcându-şi blugii.

— Exact, rânji Daniel amuzat. Ai înţeles în totalitate principiul.

— Probabil există undeva în apropiere un chioşc, de unde pot să cumpăr câteva celule suplimentare ale creierului, se gândi Paul-Gerhard, în timp ce-şi trase peste cap tricoul. Şi ar fi de mare ajutor şi ceva… cum ar fi un cip cu expresii.

— Hai vino, spuse Daniel, şi-l trase de braţ. Este timpul pentru micul dejun. Am o foame de lup.

Gălăgioşi, băieţii au alergat pe trepte-n jos, în sala de mese. Şi atunci când Paul-Gerhard a descoperit clătitele aromate de pe bufet, i-a revenit dintr-odată pofta.

08: 00 – Tinerii pakistanezi au petrecut toată noaptea în rugăciune. Acum se ajutau unul pe altul cu rasul bărbilor, cu legarea grenadelor şi a explozibilului pe partea superioară a corpului, direct pe piele. Apoi s-au încălţat cu adidaşii, au îmbrăcat treningul şi şi-au depozitat armele Ak-47 Kalaşnikov în genţi sport de culoare neagră.

Pentru ultima dată a mai fost repetat încă o dată totul, cu toate că fiecare deja ştia ceea ce urmează. Saifi părea să fie calm şi să acţioneze profesional atunci când îşi sfătuia oamenii ca să nu se lase distraşi de nimic şi să dea ceea ce este cel mai bun pentru Allah. Apoi a urmat lunga aşteptare până la momentul atentatului. Era un timp de aşteptare aproape insuportabil. Şi nimeni nu voia să recunoască suspansul dinlăuntrul lor. Cu fiecare respiraţie erau puţin mai aproape de împlinirea destinului lor. Numărătoarea inversă pentru intrarea în Paradis începuse.

10: 55 – Deborah nu putea să-şi amintească de când nu au mai avut vreme urâtă în Murree. Oricum, a fost de ceva timp. În această dimineaţă a plouat două ore continuu. Şi atunci când, în sfârşit, s-a oprit, cu puţin înainte de pauza mare, era rece şi incomod, aşa că nimeni nu avea chef să iasă afară. Băncile de pe locul de picnic erau ude şi alunecoase. Pe terenul de sport s-au format câteva bălţi. Norii de ploaie, negri şi grei, pluteau deasupra şcolii. Copacii picurau apa, ca şi cum ar fi venit de la o maşină de spălat supradimensională. De pe dealurile împădurite, fâşii de ceaţă se căţărau înspre cer. Nici măcar maimuţele nu erau de văzut.

Profesorii şi angajaţii pakistanezi, care au vrut să stea la o cană caldă de cafea sau ceai, se aflau în sala de mese din internat. Majoritatea copiilor au petrecut pauza în camerele lor sau în aulă.

Domnul Sohail, profesorul de limba urdu, care întotdeauna îşi

ţinea afară ora, pe băncile de picnic, a transmis copiilor că astăzi nu vor mai avea ora afară, ci chiar după pauza mare trebuie să vină în clasa lui.

Jim Couch, dirigintele clasei a şasea, a mers împreună cu elevii lui la chioşcul de peste drum pentru a cumpăra băuturi răcoritoare. În rest, nu exista niciun elev afară. Era mult prea rece şi umed.

11: 00 – Clopoţelul pentru pauză sună. Mirată, Deborah aruncă o privire peste ceasul de la mână.

— Na, bine? Este abia ora unsprezece.

— Ai uitat deja că pauza a fost mutată? îi aminti americanul Elliot noul orar.

Deborah râse.

— Ah da, ai dreptate. Pur şi simplu nu m-am obişnuit încă.

Înaintea verii pauza mare a ţinut de la 10: 45 până la 11: 15. Dar, începând cu noul an şcolar a fost devansată cu cincisprezece minute şi ţinea de la 10: 30 până la 11: 00.

— De ce a fost mutată? se miră Deborah în timp ce, împreună cu colegii ei de clasă, urcau încet pe trepte înspre turn.

— Pe mine nu mă interesează, spuse canadianul Kris. Nu este o schimbare vitală sau ceva de genul ăsta.

Daniel McKelvie vedea această schimbare cu totul altfel.

— Ce ştii tu ce fel de lucruri atârnă împreună în spatele acestei schimbări bruşte a timpului de pauză, spuse el, prin ridicarea degetului arătător. Probabil a avut domnul Morton nopţi albe din cauza acestei decizii dificile. Vreau să spun, imaginaţi-vă: Cincisprezece minute pot fi decisive asupra vieţii şi a morţii.

— În special, atunci când trebuie să asculţi pălăvrăgeala ta bombată, zâmbi Matt. Apropo, a învăţat cineva pentru extemporalul la engleză?

— Extemporalul la engleză?! strigă Paul-Gerhard îngrozit. Ce fel de extemporal?

— Na da, este abia mâine, îl linişti Matt. Mai ai o grămadă de timp ca să înveţi.

— O grămadă de timp, repetă Paul-Gerhard disperat. Am fost aproape toată săptămâna bolnav şi la orele la care am fost, m-am pierdut după primele treizeci de minute. Nu înţeleg nicio boabă atunci când predă domnul Newmarch.

— Te voi ajuta, promise Deborah. Reuşeşti tu.

— Şi dacă nu, îl tachina Greenpeace, „bâta-n cap!"

— Foarte hazliu, bombăni Paul-Gerhard.

Era uimit totuşi de cât de bine a supravieţuit de dimineaţă până acum. În prima oră s-a chinuit cu matematica, i două oră a fost o oră liberă şi prietenul lui coreean, Sung Guk i-a luat un interviu pentru şcoală. Acum, după pauza mare, intru câţiva dintre ei, pe orar era ora de chimie. Laboratorul le chimie se afla chiar sus în construcţia din turnul bisericii. Şi ioamna Baron îi aştepta cu o stare foarte bună de spirit.

— Bună dimineaţa doamnelor şi domnilor! Astăzi ne jeupăm cu un experiment! explică ea cu entuziasm, cu toate că fricum în ore duble au făcut întotdeauna doar experimente, lainte ca să-şi ocupe locurile a şi început profesoara să scrie se tablă câteva formule chimice şi să le explice, ca de obicei, încercarea de a amesteca câteva lichide şi să noteze atunci când se schimbă culoarea.

David, zâmbind, îi făcu cu ochiul lui Daniel.

— Hei, Greenpeace! Ţine minte, H_2S04 nu este acelaşi cuH_2O!

Aceste cuvinte trebuia să le audă băiatul în fiecare oră de chimie, de când a confundat acidul sulfuric cu apa. Cu toate acestea, Greenpeace nu se lăsă afectat de această glumă.

— Hei David, contracara el. Ai grijă să nu-ţi vopsesc genele cu soluţia asta!

Şi-au luat de la catedră eprubetele care aveau deja prima substanţă, au mers înapoi la locurile lor şi au început să adauge cu picătura al doilea lichid. Deborah stătea cu spatele la fereastra din sticlă mată, care era partea de sus a unei ferestre arcuite mari a bisericii.

11: 05 – Dintr-odată, mai multe focuri scurte de armă au sfâşiat

liniştea. Prima dată, Deborah s-a gândit că sunt câţiva copii care se joacă cu pocnitori, aşa-numitele patakas. Acestea nu erau neobişnuite şi făceau un zgomot incredibil, dar erau inofensive. Ceilalţi elevi au ajuns la aceeaşi concluzie şi nu s-au gândit să-şi oprească experimentul pentru aceasta. Totuşi, alte împuşcături s-au auzit din nou şi încetişor Deborah a devenit neliniştită. Acestea nu erau patakas, acestea erau… mitraliere! Şi zgomotele veneau direct din curtea şcolii!

— Ce… ce se întâmplă? Avu curaj Greenpeace să întrebe.

Copiii au schimbat priviri confuze, şi abia atunci când nu s-au mai auzit doar simple împuşcături, ci salve de armă, clasa a zecea a realizat seriozitatea situaţiei.

— Suntem atacaţi! strigă David disperat.

Într-o clipită, pulsul lui Deborah o luă razna. Aruncă o privire pe fereastră, dar din cauza structurii sticlei nu putu să vadă ceva.

— Toţi sub mese! spuse profesoara aspru. Jos cu voi! Repede!

Adolescenţii au ascultat şi s-au pitit sub mese. Deborah şi-a pus mâinile pe cap şi doar un singur lucru îi trecu prin minte: acum vor închide din nou şcoala! Era la fel ca acum un an după 11 septembrie! Gândul acesta era aproape mai insuportabil decât ideea că acolo afară sunt oameni cu mitraliere. Dar apoi, după ce împuşcăturile nu se mai opreau, i-a trecut ca un fulger prin faţă: fraţii şi surorile ei! Ce era cu fraţii şi surorile ei? Ce era cu Daniel, Rahel şi Elias? Şi cei doi mai mici, Micha şi Naemi, erau în siguranţă?

Naemi abia intrase în clasa întâi şi va împlini şapte ani în două săptămâni şi jumătate. E 21, sala ei de clasă pe care o împărţea cu copiii din clasa a doua, era prima din cele trei săli care se aflau la parterul clădirii şcolii primare. Naemi era o fată emotivă, cu părul roşcat şi cu o mulţime de pistrui pe faţă. A

I

fost foarte încântată că în sfârşit o să meargă la şcoală. Prima săptămână de şcoală a fost de-a dreptul fantastică. Au făcut multe lucruri extraordinare. Naemi o vedea pe profesoară, doamna Templeman, ca fiind cea mai bună profesoară din lume.

Tocmai făceau un desen din caietele lor, atunci când afară au început împuşcăturile. Naemi nu şi-a făcut prea multe gânduri despre asta, în afară de faptul că erau prea puternice pentru a fi patakas. Dar apoi a strigat profesoara, că trebuie foarte repede să se ascundă sub mese.

— Copii, staţi liniştiţi! Merg la clasa doamnei Sneddon de lângă noi. Vin imediat înapoi! Şi cu aceste cuvinte a fugit din clasă de parcă ar fi fost înţepată de tarantulă iar copiii din clasa întâi şi a doua, cu ochii mari de frică, s-au pitit sub mesele lor şi nu au avut curajul să se mişte din loc.

De o săptămână Micha era un şcolar mândru de clasa a treia. El împărţea, împreună cu elevii din clasa a patra, ultima sală de la parter, E 23. Erau şaptesprezece elevi şi profesoara lor, doamna Sneddon, tocmai îi învăţa o nouă metodă creativă; a scrisului cursiv, atunci când, foarte surprinzător, doamna Templeman năvăli peste ei şi strigă:

— Încuiaţi imediat totul! Suntem atacaţi!

Abia acum realiză Micha că pretinsele patakas erau focuri de armă şi un fior rece trecu peste el. Doamna Templeman a alergat înapoi în sala ei de clasă şi doamna Sneddon a reacţionat instinctiv. A încuiat uşa, a stins lumina şi a împins raftul de cărţi din faţa geamului spre uşă pentru a-şi masca ascunzătoarea. Copiii s-au ascuns în colţ şi sub biroul cu computerul. S-au mişcat foarte repede şi au rămas liniştiţi. Câţiva chiar au început să se roage. Alţii plângeau încetişor. Nimeni nu ştia ce se întâmpla de fapt. Groaza le pătrunse până măduva oaselor, atunci când stăteau întinşi la podea, aşteptând şi sperând că împuşcăturile se vor opri cât mai curând. 149

Rahel avea o oră liberă şi se afla în bibliotecă, împreună cu colega şi prietena ei Jenny, pentru a-şi face temele. În afară de bibliotecară, domnişoara Stewart, se mai afla o duzină bună de copii din diferite clase. Biblioteca era îndrăgită de elevi. Era situată într-o cameră, deasupra aulei, la fel ca o cameră de control şi la un concurs sportiv de aici se putea vedea foarte bine totul în sală, fie de la fereastră fie dacă prindeai un loc în picioare pe coridor.

Pe partea din spate şi părţile laterale ale bisericii se aflau ferestre. În comparaţie cu ferestrele mari, cu sticlă mată, aceste ferestre erau obişnuite şi aveau sticlă transparentă prin care se putea vedea bine ceea ce se întâmpla în spatele sau în faţa clădirii şcolii.

După pauză, a mers şi Aaron în bibliotecă. Şi-a terminat toate temele şi voia să împrumute un nou roman. Curios, trecea cu privirea peste titlurile unor cărţi din raft, când a auzit prima bubuitură. A crezut că este cineva care lucrează pe acoperiş, dar zgomotul era prea tare pentru aceasta. Apoi s-a gândit că probabil nişte copii se joacă cu artificii. Dar şi pentru aceasta era prea tare, chiar dacă patakas provoacă un zgomot puternic. În cele din urmă a luat varianta că muncitorii sunt chiar deasupra lor şi bat cu ciocanul ceva. După aceea, pocni din nou, de această dată una după alta. Un lucru îi era limpede lui Aaron: nimeni nu putea să bată atât de puternic cu ciocanul.

Tim Condie, fratele de paisprezece ani al lui Matt, care era şi el în bibliotecă, şi chiar citea în Biblie pentru o anumită temă la şcoală, se caţără repede pe masă, de unde putu să vadă ceea ce se întâmpla afară. Putea să vadă o parte mică a străzii principale, care trecea pe lângă şcoală. A văzut cum un bărbat, cu o mitralieră, s-a îndreptat înspre poartă. Speriat, se întoarse şi strigă prin bibliotecă:

— Afară sunt oameni cu arme! Luptă împotriva paznicilor!

— Tim, dă-te imediat jos! Pot să te vadă! Aceasta era domnişoara Steward.

Foarte repede a stins lumina şi a spus copiilor să nu intre în panică.

— Băgaţi-vă undeva în siguranţă! le ceru ea şi încercă să fie calmă. Şi staţi departe de ferestre!

Derutaţi, copiii au ascultat-o, căutând protecţie în spatele rafturilor cu cărţi şi pe sub mese, în timp ce afară împuşcăturile continuau. Aaron a crezut că nu mai are aer şi a început necontrolat să plângă şi să ţipe. Imagini i-au apărut în faţa ochilor, imagini pe care încerca cu disperare să le înlăture de patru luni şi jumătate. de aproape l-au făcut să-şi piardă minţile.

— Vom muri, ţipă el, în timp ce se ţinea strâns de piciorul unui scaun, ne vor ucide pe toţi!

Deja vedea baia de sânge în faţa ochilor. Va fi la fel ca în Islamabad, în câteva minute va fi peste tot plin de cadavre. El ştia asta. Şi îi era frică, o frică mai puternică decât putea să suporte un băiat de doisprezece ani.

— Nu vreau să mor, bâlbâi el, nu vreau să mor! Plângea în hohote, scâncea şi îşi înfipse unghiile în piciorul scaunului, în timp ce lupta împotriva propriei imaginaţii. Avea impresia că trebuie să vomite în orice moment. Faţa îi era ca cenuşa, ochii îi licăreau dintr-o parte într-alta, pulsul îi bătea cu putere.

Tim a sărit de pe masă şi s-a băgat sub ea, la fel ca un cerb timorat atunci când se apropie vânătorul. Simţea bătăile pulsului până în degetul mic. Cine sunt aceşti bărbaţi? Ce au de gând? Oare îl vor găsi şi chiar îl vor împuşca?

Îi era frică, dar mai mare frică îi era că ar putea să i se întâmple ceva familiei lui. Toţi fraţii şi surorile lui erau în şcoală. Nathan era în clasa a douăsprezecea, Matt în clasa asprezecea, Hannah în clasa a şasea şi mama lui, Angela, era clădirea cu apartamente şi ajuta temporar în infirmerie. Oare avut destul timp ca să se ascundă?

Nathan era împreună cu ceilalţi colegi de clasa a douăsprezecea şi rezolvau o problemă foarte importantă la fizică. Era vorba de maşini imaginare care erau lăsate să cadă

de pe clădiri imaginare înalte. Şi profesorul scoţian, domnul Cheales, a făcut doar o schiţă pe tablă, atunci când zgomotul înfricoşător al mitralierelor i-au îngheţat sângele în vene. Laboratorul de fizică se afla sus, în clădirea şcolii, sub cupola bisericii, practic printre zăbrelele grinzilor. Imediat ce s-au oprit primele salve de mitralieră au şi năvălit elevii, împreună cu profesorul, într-o clasă alăturată, cu elevi de şaptesprezece ani, şi s-au ascuns pe sub mese.

Panica era atât pe feţele celor douăzeci de elevi cât şi pe ale celor doi profesori. Ce poate să însemne toată chestia aceasta? Domnul Cheales încerca să-şi păstreze calmul. Dar, în mintea lui doar un singur gând îl chinuia: soţia lui, Mary, este bine?

Mary Cheales era asistentă medicală şi era responsabilă de fiecare din problemele mici sau mari ale elevilor. Vineri s-a supărat că, din cauza montării noii centrale în etajul doi al clădirii cu apartamente, a trebuit să-şi mute cabinetul medical.

Angela Condie, mama lui Nathan, Mart, Timm şi Hannah, era doctoriţă şi o ajuta pe Mary să ducă toate medicamentele şi aparatura din camera frumoasă, cu vedere în curtea şcolii, într-o cameră neconfortabilă, fără ferestre, care se afla mai în spate. Noul cabinet medical era la fel ca un buncăr de război şi Mary s-a plâns că nu este o soluţie bine gândită având în vedere psihicul bolnavului.

Luni dimineaţă, după pauza mare, erau amândouă încă la aranjarea medicamentelor pe rafturi, atunci când Jessica şi Rebecca, eleve din clasa a şaptea, au venit pentru că Jessica s-a tăiat la deget. Angela i-a dezinfectat rana, i-a pus un plasture şi a vrut să trimită fetele înapoi în sala lor de clasă atunci când a auzit împuşcăturile. Doctoriţa şi asistenta şi-au aruncat o privire cu subînţeles şi au recunoscut seriozitatea situaţiei.

— Veniţi! Repede! În toaletă! strigă Angela şi o apucă pe Jessica de braţ.

Instantaneu, Mary a prins-o pe Rebeca, au tras copiii în toaletă cu ele şi s-au aruncat la podea.

— Ce se întâmplă? ţipă Jessica. Sunt împuşcături? mima îi bătea cu putere.

— Linişte, spuse Angela, în timp ce încă mai ţinea strâns fata de braţ, o să aflăm noi. Dar mai întâi rămânem aici în toaletă.

— Domnul Couch este încă afară! strigă dintr-odată Rebeca plină de groază. A plecat cu clasa lui la chioşc ca să cumpere sucuri! Sunt încă afară!

— Oh, nu! bâlbâi Jessica şi începu să plângă. Angela o mângâie

uşor peste părul ei lung.

— Probabil sunt de mult timp înăuntru, încercă ea să liniştească fata.

— Şi dacă nu? spuse Jessica îngrozită. Probabil i-a împuşcat cineva! Probabil sunt răniţi şi au nevoie de ajutor!

— O să avem grijă de asta, imediat ce ştim cât de sigur este afară, bine? îi promise Mary. Dar, în măsura în care nu ştim absolut nimic, aşteptăm aici.

Şi asta a fost ceea ce au făcut. Stăteau întinse jos, în toaletă, se ţineau de mâini aşteptând şi temându-se.

11: 06 – Domnul Couch se întorcea cu elevii de clasa a şasea de la chioşcul de peste drum şi mergeau liniştiţi, pălăvrăgind pe lângă intrarea din faţa bisericii, când la aproximativ zece metri în spatele lor, chiar la poarta principală, încuiată, s-au auzit primele împuşcături. Într-o fracţiune de secundă au realizat cu toţii că aici nu este vorba despre inofensivele patakas şi că vieţile lor se aflau chiar în faţa pericolului. Aşa că, domnul Couch, le-a spus elevilor doar un singur lucru:

— Fugiţi! Fugiţi înapoi în sala de clasă! Fugiţi!

Grupul s-a pus în mişcare şi au cotit la stânga după colţul fostei biserici. În momentul în care a trecut ultimul băiat din arcul de copii, a văzut cu coada ochiului cum se deschidea poarta mare principală din fier. Ştia că nu era un semn a bine şi acceleră ritmul.

l

— Grăbiţi-vă! A strigat la ceilalţi. Poarta! Sunt aproape în spatele nostru!

Indiferent cine ar fi fost necunoscuţii, nu părea că vor ezita să-şi folosească armele. În afară de asta, nu a sunat ca şi cum ar fi fost gloanţe de pistol. Acestea au fost salve de mitraliere! Dacă aceşti ţipi au reuşit să intre pe poartă îi călcau deja pe călcâi! Şi nu îi despărţeau mai mult de treizeci de metri.

Instinctiv, copiii au simţit că este vorba de viaţă şi moarte. Alergau cât îi ţineau picioarele.

Paznicul, din cabina de pază, nu a avut nicio şansă. Deşi a observat cum, puţin mai jos pe stradă, şase ţipi suspecţi au coborât dintr-o maşină, însă totul a fost prea repede. Bărbaţii – trei dintre ei cu feţele mascate – din gentile sport negre şi-au scos mitralierele şi au deschis focul. Un pakistanez, în Salwar Kameez, care în mod întâmplător stătea lipit de zid, a fost ucis pe loc.

Paznicul s-a băgat în cabină şi a încercat să-i împiedice pe teroriști să se apropie de poartă. Dar, cu toată rezistenţa lui curajoasă, a fost şi el împuşcat mortal după câteva schimburi de focuri. Tăcut s-a prăbuşit la sol, după ce a fost ciuruit de mai multe gloanţe.

— Alergaţi! Haideţi, intraţi! comandă Saifi şi făcu semn celorlalţi cu arma înspre poartă. Aceasta s-a deschis fără probleme. Saifi şi Abu Bakar şi-au luat poziţiile pentru a împuşca pe oricine avea curajul să se apropie, în timp ce Qari, Hasan, Badar şi Nawaz s-au strecurat pe poartă. S-au mişcat repede şi nu au lăsat nimic la voia întâmplării. Cu mitralierele pe poziţie, au trecut pe lângă biserică şi mai întâi s-au îndreptat înspre locul de picnic, unde, după calculele lor, trebuiau să se întâlnească cu primele victime. Dar acolo nu era nimeni. Locul era în totalitate gol! Cât vedeai cu ochii nu era niciun suflet pentru a fi ucis! Nici măcar pe terenul de sport! Ce înseamnă asta?

— Nu se poate, murmură Nawaz. Trebuie să fie aici! Nu a spus Saifi că aici ar trebui să fie o sută cincizeci de copii? Aici pe locul de pauză? Unde sunt?

— Habar n-am, răspunse Qari, şi privea dezorientat de la unul la altul. Nu înţeleg. Nu are niciun rost.

— Doar nu au putut să se evaporeze în aer, spuse Hasan. Asta e o şcoală!

— Şi ce facem acum? întrebă Badar.

— Ne împărţim, ordonă Qari. Badar, Nawaz, voi mergeţi la sala de mese. Probabil au rămas acolo din cauza ploii. Hasan şi cu mine ne vom duce în clădirea liceului.

— Bine, confirmă din cap Nawaz şi-i făcu semn lui Badar. Vino!

Au mers prin gardul din plasă, din jurul terenului de baschet, şi

au alergat repede peste locul de joacă.

Dintr-odată au auzit în spatele lor focuri de armă. Badar s-a întors şi a văzut cum Qari şi Hasan i-au acoperit din spatele băncilor pentru picnic. Probabil a mai fost încă vreun paznic înarmat la poartă care le-au scăpat şi acum a tras asupra celor doi. Qari şi Hasan au răspuns înapoi cu rafale şi pentru un moment Badar era nehotărât de ceea ce trebuia să facă – să le vină în ajutor sau să meargă mai departe. Dar Nawaz nu voia să se întoarcă.

— Se descurcă ei, spuse el. Hai să mergem la sala de mese.

Atunci când au ajuns aproape la jumătatea terenului de sport au văzut o femeie stând pe cărarea cu trepte, îngrădită de copacii de pin dintre clădirea liceului şi a şcolii primare. Ea se uita direct înspre ei. Fără să ezite, Nawaz a deschis focul. Femeia a ţipat şi a coborât, împiedicându-se pe drum, înspre biserică.

11: 07 – Juliet Visitacion, mama lui Jenny şi DJ, a stat în colţul unei săli de clasă unde l-a aşteptat pe fiul ei şi pe profesoara acestuia. Ann Lock, terapeuta lui DJ a pregătit o oră de scriere la care a invitat-o pe mamă să participe împreună cu DJ.

Ora terapeutei avea loc într-o clădire separată, o căsuţă cu etaj, care se afla între clădirea liceului şi a şcolii primare. Erau numai două camere în acea casă mică – una la parter şi alta la etaj. O scară exterioară îngustă conducea la sala de clasă de la etaj. Aici, terapeuta şi elevul ei, aşteptau deja de aproape şapte minute, în timp ce Juliet credea că ora are loc în sala de la parter. Aceasta însemna că stătea în camera greşită. După câteva minute a ieşit afară pentru a-i aştepta acolo. O altă mamă, care cobora şi ea pe trepte, din clădirea şcolii primare, s-a oprit şi i-a ţinut companie. Şi, dintr-odată, au auzit zgomotul mitralierei.

— Ce a fost asta, a întrebat Juliet.

— Nu am nicio idee, a răspuns cealaltă mamă. Parcă ar fi împuşcături.

Înainte de a realiza pericolul în care se aflau, a venit domnul Couch, alergând în direcţia lor, spre locul de picnic, cu elevii clasei a

şasea şi le-a luat cu asalt, la fel ca şi cum ar fi fost o familie de lei în urma lor.

— Suntem atacaţi! ţipă profesorul. Adăpostiţi-vă!

Nu a mai fost timp de gândit. Feţele speriate ale copiilor spuneau totul. În afară de asta, împuşcăturile se auzeau foarte clar.

— O, Dumnezeule, a spus cealaltă mamă şi s-a alăturat imediat elevilor care fugeau împreună cu profesorul lor. În mod instinctiv Juliet a făcut acelaşi lucru. Atunci când a urcat treptele scării lungi, dintr-odată a văzut doi bărbaţi în uniformă. Aveau mitralierele pe umeri şi bărbatul din faţă i-a zâmbit prietenos Julietei. Până acum filipineza nu-i mai văzuse pe aceşti oameni pe terenul şcolii. Dar, fiindcă purtau uniformă, a crezut că sunt de la serviciul de pază. Ea a zâmbit înapoi şi apoi a început să alerge mai departe.

Împuşcăturile erau mai puternice şi Juliet auzi cum cealaltă mamă începuse să se roage cu voce tare:

— Doamne Iisuse, tu eşti scutul nostru! Tu eşti scutul lostru!

— În numele lui Iisus! întări Juliet rugăciunea ei. Şi abia e a ajuns pe ultima treaptă când auzi vocea fiului în spatele ei.

— Mama, este totul în ordine?

Brusc s-a întors. Şi în timp ce copiii, împreună cu cei doi adulţi, au alergat mai departe în direcţia internatului, Juliet a încercat dezorientată să vadă de unde vine vocea.

— Mama? repetă băiatul de şaptesprezece ani. Sunt aici!

Acum l-a văzut. El stătea la intrarea clasei de la etaj şi îngrijorat îşi întinse capul de după copacul care se afla chiar lângă scara exterioară.

— Taci! strigă mama la el. Stai acolo unde eşti!

Voia să fie sigură că fiul îi este în siguranţă, că este în afara pericolului şi alergă pe trepte înapoi. I-a observat prea târziu pe cei doi bărbaţi de pe terenul de baschet. Unul avea faţa mascată, cu părul blond, şi era îmbrăcat în trening. Mijlocul îi era deosebit de mare, ceea ce nu se potrivea staturii lui. Celălalt era mai mic, purta acelaşi fel de îmbrăcăminte şi, la fel, avea mijlocul umflat, ca şi cum ar fi ascuns ceva

sub haine. Cu ţeava mitralierelor Kalaşnikov cercetau cu atenţie zona pentru a găsi posibile ţinte. Şi după cum se părea au găsit una.

Juliet a îngheţat. În acele câteva secunde cât a vorbit cu fiul ei DJ, copiii şi adulţii au alergat în sus pe potecă şi erau la adăpost. Dar, fiindcă s-a întors, a ajuns direct în faţa gloanţelor teroriştilor. Privirile li s-au intersectat şi filipineza a crezut că leşină pe loc.

Ura din ochii acestor oameni era de nedescris şi ea ştia, fără nicio îndoială, că moartea îi stătea în faţă.

Unul dintre cei doi a început în mod sălbatic să tragă înspre ea. Juliet s-a pitit, punându-şi mâinile pe cap în mod protector, s-a furişat lângă ziduleţul de lângă trepte şi într-o clipită şi-a scăpat viaţa. Putea să simtă gloanţele care treceau prin părul şi pe lângă trupul ei. Totuşi, simţea ca şi cum cineva, cu o armătură metalică, le-a oprit ca să o lovească.

Un glonte zbură chiar pe lângă maxilarul ei, fără să-i atingă măcar pielea şi-i azvârli ochelarii de pe ochi. Şi apoi a simţit o durere oribilă. Ceva, care arăta la fel ca sângele negru, a picurat pe sol. Îngrozită, Juliet ţipă şi alergă pe trepte, în jos, înspre clădirea liceului…

— Crezi că am nimerit-o? întrebă Badar.

— Ar fi o minune să fi supravieţuit la o aşa grindină de gloanţe, spuse Nawaz. Ai văzut panica din ochii ei?

— De ce a alergat mai departe? se miră Badar. Au fost cel puţin treizeci de paşi pe care i-a făcut fără să fie nimerită. Cum se poate aşa ceva?

— Nu ştiu, răspunse Nawaz, concentrează-te frate, împuşcăturile i-au avertizat. Acum ştiu că noi suntem aici. Indiferent pe cine vezi, trage!

Au ajuns pe cealaltă margine a terenului de sport, au urcat cele câteva trepte ale magaziei, când un paznic, venind din sala de mese, le-a ieşit în faţă. Înainte ca acesta să-şi scoată arma şi-a folosit Badar mitraliera lui Kalaşnikov. Gloanţele l-au trântit pe paznic vizavi de peretele clădirii angajaţilor, unde a rămas în lac de sânge.

Câteva secunde mai târziu apăru un al bărbat. Nawaz şi Badar

l-au împuşcat şi pe el fără milă, în timp ce-şi continuau, imperturbabil, drumul înspre sala de mese. Cu coada ochiului au văzut cum cineva a alergat din sala de mese în direcţia clădirii şcolii primare. Şi-au luat armele Kalaşnikov grăbindu-şi paşii.

11: 08 – Albert Sadiq, administratorul pakistanez al şcolii, stătea în sala de mese cu domnul Lock, unul dintre pedagogi, la o cană de ceai, şi discutau despre vremea urâtă şi despre o toaletă înfundată de la etajul trei, când discuţia le-a fost oprită de zgomote puternice. Suna ca şi cum cineva ar fi aprins artificii.

Fără să ezite au mers înspre uşă pentru a vedea ce se întâmplă afară. Manzor, un paznic, a mers pe lângă clădirea

J şcolii primare. În timp ce Albert şi domnul Lock ieşeau din sala de mese au văzut cum doi bărbaţi înarmaţi urcau dinspre clădirea angajaţilor. Manzor a mers direct în bătaia armelor şi nu a avut nicio şansă. Lovit de câteva gloanţe, a căzut lângă zid.

— Oh, Dumnezeule! murmură Albert şi-nainte ca să se gândească la ceea ce ar trebui să facă acum, a fost martor la o altă crimă.

Babar, un angajat la birou, a venit repede de după colţul clădirii internatului. Părea că voia să-i acorde ajutor pazniculuі. În schimb a fost şi el ciuruit de gloanţe căzând lângă Manzor.

Ca şi hipnotizat Albert a rămas în picioare, în faţa sălii de mese. Atacatorii erau atât de tare concentraţi la victimele lor încât nu l-au observat, cu toate că ar fi fost o chestiune de secunde ca să se întoarcă spre el şi să aibă acelaşi destin. Totuşi, Albert nu a fost în stare să se mişte nici măcar un centimetru de pe loc. Pur şi simplu nu a putut. Picioarele nu-l ascultau.

— Asta nu este halucinaţie! a şoptit. Aceşti oameni sunt adevăraţi. Armele lor sunt adevărate. Ei te vor omorî! Trebuie să pleci de aici!

Privirea i-a fugit pe clădirea şcolii primare. A aproximat distanţa de la el până la clădire ca fiind de douăzeci de metri buni şi într-o milisecundă s-a hotărât să nu intre înapoi în sala de mese, aşa cum a

făcut domnul Lock, ci să fugă în clădirea şcolii primare.

De fapt, ar fi trebuit să fie conştient că această hotărâre era nebunie curată. Şi aceasta deoarece distanţa din jurul clădirii era pentru terorişti de cel mult zece metri. Deci, jumătate din distanţa pe care trebuia el să o parcurgă, pentru a se adăposti la timp de mitralierele lor. Deci, ar fi fost logic să se ascundă undeva în sala de mese. Dar, într-o situaţie ca aceasta, nu era timp pentru logică, ci doar pentru a acţiona instinctiv. Aşa că Albert a alergat; a alergat cum nu a mai alergat până acum niciodată în viaţa lui.

Micha, de nouă ani, tremurând, stătea sub o masă în sala lui de clasă şi plângea înăbuşit. Câţiva copii au început să se roage. Şi cu cât împuşcăturile erau mai aproape, rugăciunile erau mai intense şi planşetele în hohote mai puternice.

Profesoara a rugat copiii, pentru siguranţă, să nu se mai roage aşa de tare şi să se mângâie pe spate unul pe altul, pentru ca toţi să poată simţi că nu sunt singuri în această situaţie.

Împuşcăturile au devenit mai puternice, dar copiii au fost liniştiţi. S-au comportat incredibil de temperat. Micha a aruncat o privire pe tablă şi acolo era scris cu litere mari, albe, un verset din Biblie, despre care au discutat în această dimineaţă. Băiatul nu ştia de ce, tocmai în această dimineaţă, profesoara a ales versetul din Iosua 1: 9. În cele din urmă nu a putut să ştie ce avea să se întâmple două ore mai târziu. Nimeni nu a putut să ştie aceasta. Şi acum era acest verset scris pe tablă, ca şi cum însăşi Dumnezeu l-ar fi scris pentru a le lua frica.

„Întăreşte-te şi îmbărbătează-te!" Nu te înspăimânta şi nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine în tot ce vei face".

Micha avea sentimentul că aceste cuvinte erau scrise doar pentru el. Şi aceasta l-a potolit. Şi-a şters lacrimile din ochi şi a încercat să stea liniştit ca un şoricel.

11: 09 – Pentru Albert era o enigmă cum de a reuşit să parcurgă cei douăzeci de metri, până la clădirea şcolii primare, fără a fi prins de către terorişti. Într-adevăr, a fost ca şi cum cineva i-ar fi dăruit aripi.

Oricum, aproape a plutit peste cele câteva trepte şi a năvălit prin singura uşă, de pe această parte a clădirii, care stătea larg deschisă. Era uşa care dădea direct în faţa camerei E 22. Dintre cele trei săli de clasă care erau la parter aceasta era cea din mijloc. Clasa era goală şi Albert se uita disperat după o ascunzătoare potrivită, dar nu găsit niciuna. În cele din urmă a alergat înspre toaletă, care era în colţul clasei şi s-a încuiat acolo.

— Dumnezeule, fii cu mine! şopti el.

Ştia că ei l-au văzut. Simţea aceasta până în măduva oaselor. Unde putea să se ascundă în altă parte decât în toaletă? Şi aşa-l vor găsi. În orice situaţie era o ascunzătoare extrem de nepotrivită. Toaleta nu era mai mare de un metru pătrat. Uşa era din placaj. Partea zidită a peretelui îi ajungea lui Albert până la umărul lui stâng şi făcea legătura cu tavanul prin câteva scânduri subţiri. Încuietoarea uşii nu ar rezista la o singură lovitură puternică de picior: placajul s-ar rupe la fel ca şi cartonul. Ştia că nu mai are mult de trăit. S-a terminat cu el. Cu genunchii tremurând stătea lângă toaletă şi se împingea în perete, în timp ce-şi aştepta moartea.

Simon Malik, managerul pakistanez al şcolii, după pauza de ceai s-a întors în clădirea liceului şi a intrat pe uşa laterală în momentul când afară au început împuşcăturile. Iute, a alergat prin aulă pentru a încuia uşa de la intrarea principală a clădirii. Abia atunci când îi încuiai toate uşile Biserica era o cetate de necucerit. Şi exact acesta era planul lui Simon.

Atunci când a ajuns la intrarea principală a dat peste directorul şcolii, Russell Morton, şi administratorul finanţelor, Larry Cutherell. Şi ei au avut acelaşi gând. Larry încuiase deja uşa din faţă şi stinse lumina din birouri. Simon a întrebat fugitiv:

— Sunt toate uşile încuiate?

— Nu ştiu, spuse directorul şi Larry adăugă:

— Probabil uşile laterale sunt încă deschise!

— Hai să vedem! Şi să nu uiţi ferestrele!

Bărbaţii s-au împărţit, fiecare într-o direcţie, pentru a încuia tot

ceea ce era de încuiat. Simon a alergat înapoi la uşa

I

laterală şi a văzut două femei care deja încuiau uşa înspre clasa de franceză. A format codul pentru a încuia uşa laterală. Şi spera că Larry şi Russel reuşiseră să zăvorască totul înainte ca aceşti străini furioşi, să reuşească să intre în clădirea liceului. Aceasta nu trebuie să se întâmple.

Cred că încă mai sunt copii afară! Dintr-odată Simon a auzit pe cineva strigând din spatele lui şi la acest gând îi trecu un fior rece pe spate.

— O, Doamne, nu! Nu, copii! murmură el pentru sine.

Fără să se gândească prea mult a format din nou codul, a deschis uşa laterală, a ieşit afară şi a încuiat uşa în spatele lui, cu codul de închidere, pentru a nu pune în pericol viaţa elevilor care erau înăuntru.

Stătea în faţa uşii şi se uita în toate direcţiile din jurul lui. Dar, nici pe locul de picnic, de pe partea dreaptă, nici la toaletele de pe partea stângă, nu se vedea niciun copil. Totul părea să fie liniştit, prea liniştit după părerea lui. *Probabil deja s-au ascuns*, s-a gândit el. Simon a urcat puţin pe trepte, a mers pe lângă clădirea mică, cu cele două camere suplimentare, şi a ajuns la ultima treaptă, a trecut printre cei doi stâlpi încă vreo cinci paşi, pe potecă în sus, care lega clădirea liceului de cea a şcolii primare.

Şi apoi i-a văzut. Doi băieţi, îmbrăcaţi în trening, veneau pe scări în sus de pe terenul de baschet. Erau prudenţi şi păreau că sunt în căutare de pradă. Atunci când au ajuns la ultima treaptă de sus, şi-au întors capetele la stânga şi au privit direct înspre Simon. Au stat aşa câteva secunde, unul în faţa altuia, la o distanţă de nici douăzeci de metri iar Simon a văzut răutatea care licărea în ochii lor. Privirea lor rece i-a ajuns până-n măduva oaselor. Încremenit a rămas pe loc, ca şi cum picioarele i s-ar fi înţepenit în pământ. Şi atunci când unul dintre cei doi şi-a îndreptat ţeava mitralierei înspre el, Simon a ştiut că aceşti bărbaţi sunt aici pentru ca să omoare. Sângele părea că i-a îngheţat în vene.

11: 10 – Paul-Gerhard stătea, împreună cu Deborah şi colegii lui, sub mesele din laboratorul de chimie îngrozit de teamă că prin geam va zbura o grenadă. împuşcăturile nu se mai opreau. Acum auzeau cum o femeie ţipa, apoi iar împuşcături, printre acestea câteva strigăte puternice. Era îngrozitor. Oare câţi atacatori erau? Cine erau ei? câţi oameni au împuşcat până acum? Oare au luat deja cu asalt clădirea liceului? Oare va urca cineva treptele şi-i va găsi? Vor ieşi ei cu viaţă din această situaţie?

Paul-Gerhard simţea cum gândul acesta îi sugruma beregata şi aproape nu mai avea aer. A privit în jurul lui. Elevii erau liniştiţi. David Cooper, care era cu el sub masă, se ruga pentru siguranţa elevilor.

— Cum reuşeşti să faci asta, îi şopti Paul-Gerhard. Nici măcar nu ştii dacă fraţii şi surorile tale mai trăiesc!

Băiatul blond l-a privit şi i-a spus simplu:

— Toţi cei de aici sunt fraţii şi surorile mele.

Paul-Gerhard nu a înţeles prea bine cum poate David să aibă astfel de sentimente pentru colegii lui. Şi atunci când elevii au început să se roage pentru terorişti, pentru ca aceştia să înţeleagă ceea ce făceau, băiatul din Wiedenest nu mai înţelegea nimic. Cum puteau ei să se roage pentru oamenii, care chiar acum îi atacau? Nu era cumva prea mult ceea ce i se cerea?

După ce au alungat paznicul de la poartă, Qari şi Hasan s-au grăbit să-i ajungă pe ceilalţi. Cu paşi repezi au traversat terenul de sport, întotdeauna cu ochii deschişi după posibile ţinte sau elevi. Hasan era nervos.

— Unde sunt toţi? întrebă el. Două sute de oameni nu au putut să se evaporeze în aer!

— Nu ştiu, răspunse Qari, nu are nicio logică. Trebuiau să fie aici. Exact aici, unde stăm noi acum.

— Crezi că i-a avertizat cineva?

— Nu pot să cred asta.

l

— De ce nu sunt aici?

— N-am nicio idee, frate! Poate sunt sus.

— Şi dacă nu sunt?

— Unds ar putea să fie în altă parte? Este pauza de ceai. Trebuie să se afle pe undeva!

— Qari, îţi spun, ceva nu miroase bine aici.

— Taci din gură, Hasan, mă enervezi. Au ajuns la treptele care dădeau dinspre terenul de baschet înspre poteca dintre liceu şi internat. Când au ajuns pe ultima treapta au văzut doi bărbaţi într-un lac de sânge, care erau căzuţi lângă peretele de vizavi. Unul purta uniformă şi celălalt obişnuita Salwar Kameez. Amândoi încă mai aveau suflare şi luptau cu disperare după aer. Horcăind luptau împotriva morţii. Hasan a vrut să-i împuşte, dar Qari l-a oprit.

— Lasă-i, oricum mor.

În acest moment văzu cu coada ochiului stâng cum se mişcă ceva. S-a întors. La nici douăzeci de metri de ei, lângă stâlpul drept, la capătul primei trepte stătea un pakistanez cu barbă. Privirile li s-au intersectat şi pentru câteva secunde au stat unul în faţa celuilalt. Qari a simţit o pace ciudată care radia din ochii victimei lui. Aceasta l-a pus în confuzie.

— Hasan, acolo! împuşcă-l!

Hasan şi-a îndreptat arma înspre bărbat şi a încercat să tragă. Totuşi, nu a ieşit niciun cartuş.

— Nu merge! a strigat el. Mi s-a blocat arma! Qari a apucat arma lui Kalaşnikov şi a deschis focul. Bărbatul s-a clătinat în spate, s-a răsturnat printre copaci, şi s-a rostogolit în jos, pe terasamentul de lângă trepte. Qari nu a mai putut să-l vadă, dar a luat în considerare faptul că l-a nimerit şi s-a întors din nou înspre Hasan. Acesta meşterea iritat la arma lui.

— Este blocată, a remarcat el zăpăcit, până acum nu s-a mai blocat niciodată. Nu pricep ce se întâmplă aici.

— Hai mai departe, spuse Qari, ne ocupăm mai târziu de armata.

— Nu pot, se împotrivi Hasan, ceva nu miroase bine aici. Aşa nu pot să merg mai departe.

— Ce vorbeşti? Nu poţi să renunţi aşa, pur şi simplu. Avem de îndeplinit o misiune!

Hasan şi-a trecut mâna prin păr. Broboane de transpiraţie erau pe fruntea lui.

— Pur şi simplu nu înţeleg, Qari. Nimic nu merge după plan. Absolut nimic. Şcoala este ca şi părăsită, arma îmi este blocată. Ce se întâmplă aici?

— Acum adună-te!

— Trebuie să plec de aici!

— Hasan, ducem misiunea la capăt împreună!

— Fără mine.

— Haide!

— Înnebunesc, frate. Pur şi simplu nu reuşesc. Până acum arma nu mi s-a blocat. Niciodată, înţelegi?

— Hasan!

Înainte ca să-l oprească Qari, Hasan a început să fugă peste terenul împădurit şi apoi peste deal în jos.

— Pur şi simplu nu înţeleg! murmură Qari furios. Nu poate fi adevărat!

A strâns arma lui mai tare, a trecut peste picioarele bărbaţilor care zăceau la pământ şi a mers mai departe în direcţia sălii de mese.

11: 11 – Saifi şi Abu Bakar stăteau afară în faţa porţii şi se mirau de ce nu au auzit încă nici măcar o explozie. Ce aşteaptă ceilalţi? Şi de ce până acum am auzit doar un ţipăt?

— Poate că ar fi bine să aruncăm o privire înăuntru, propuse Saifi. Ce crezi? Saifi se gândi. Hai să facem o roată, împuşcăturile se îndepărtează. Deci, ei trebuie să fie deja în internat. Putem să-i întâlnim la poarta laterală şi să le ţinem de acolo spatele.

Un drum drept de acces, care cotea direct din strada principală, mergea aproximativ o sută de metri de-a lungul zidului până la poarta laterală.

— Atunci mergem, spuse Abu Bakar.

Chiar în momentul în care au făcut un pas după colţul din

spatele zidului, un glonte a şi şters marginea zidului direct în faţa lor.

— Au informat paznicul de la poarta de sus, spuse Saifi, şi se gândi puţin. Dacă răspundem cu împuşcături, am putea, prin rotaţie, să luăm poziţii noi şi aşa să ne facem drum până la poartă.

— În ordine, spuse Abu Bakar. Dacă este singur îl prindem.

Saifi confirmă din cap.

— Acoperă-mă!

S-au aruncat din spatele zidului, au traversat drumul de acces şi s-au rostogolit după o movilă de pământ, înainte ca un alt glonte să şuiere aproape de el. Saifi i-a făcut semn cu capul lui Abu Bakar şi concomitent au luat cu atac, din amândouă poziţii, poarta laterală. Agentul de pază a răspuns cu foc.

Cu inimile bătând şi cu gurile uscate cei din clasa a unsprezecea, din laboratorul de fizică, bâlbâiau rugăciuni, plângeau, plângeau în hohote şi gemeau. Părea ca şi cum împuşcăturile şi strigătele veneau din toate părţile iar Nathan chiar s-a gândit că teroriştii ar fi exact în interiorul clădirii. Fără îndoială a auzit cum ceva s-a rostogolit pe acoperiş. O grenadă?

Frica elevilor a crescut. Se rugau tot mai mulţi şi câţiva tineri citeau cu voce tare versete din Biblie pentru a se linişti unul pe altul. Nu era telefon în cameră. Deci, nicio posibilitate de a lua legătura cu lumea de afară. Cum se va sfârşi totul? Ce ar trebui să facă? întrebarea plutea puternic în aer, când, dintr-odată, o voce firavă întrerupse rugăciunile murmurânde şi plânsul:

— Domnule Cheales, credeţi că ar fi riscant să cântăm ceva?

Profesorul de fizică credea că nu aude bine şi o privi mirat. Anna Svensson, din Suedia, o fată cu părul lung, creţ şi cu tenul alb, precum Albă ca zăpada, îl privea întrebătoare, cu ochii ei verzi şi blânzi.

— Să cântăm? domnul Cheales a întrebat-o confuz. Nu… nu ştiu dacă este bine acum…

Anna a închis ochii, a respirat profund şi cu o voce curată de soprană a început să cânte încetişor şi încrezătoare o melodie:

Our God is an awesome God.

He reignstrom heaven above.

With wisdom, *power and Iove our God is an awesome God.24*

Alţi elevi i s-au alăturat, mai întâi cu voci tremurânde şi înăbuşite. Dar, cu cât mai mulţi s-au alăturat corului, cu atât mai puternic era sunetul lui.

Cântecul a crescut îmbogăţindu-se şi curând toată camera a fost umplută cu o pace incredibilă, o pace care depăşea orice înţelegere omenească. Adolescenţii îşi ştergeau lacrimile de pe obraz şi simţeau cum venea peste ei o linişte de nedescris. Au cântat mai departe cu voce tare.

Albert s-a împins în peretele toaletei mici şi a crezut că i se opreşte inima. Auzea cum încălţămintea sport scârţâia pe duşumea şi ştia că ei erau aici. L-au găsit. L-au văzut atunci când a alergat în această cameră şi era doar o chestiune de timp până când îl vor găsi în toaletă. Albert încercă să se ghemuiască mai mult în colţ, îşi închise ochii îndreptându-şi capul în sus. Ăsta este sfârşitul, s-a gândit el, sunt ca şi mort.

— Iisus este Domn, şopti el.

24 în limba română: *Dumnezeu e tăria mea / Adăpost pentru sufletul meu / Ajutor când povara e grea /Dumnezeu e scăparea mea*.

Paşii se apropiau. Albert simţea cum bărbaţii stăteau acum chiar în faţa toaletei. A tresărit brusc atunci când cineva din afară a lovit în uşă. Ştiau că el este înăuntru. Cine altcineva ar fi putut să încuie uşa pe dinăuntru? Nu îndrăznea să mai respire. Au lovit din nou în uşă. Ea nu s-a deschis. Albert credea că următorul lucru va fi o serie de cartuşe care vor găuri pefeleul. Simţea ca şi cum nu ar mai fi pe pământ. Era mort. Trebuie să fie mort, nu era posibil să mai fie în viaţă. Şi totuşi, încă mai respira.

A auzit, ca prin vată, cum domnul Couch se ruga din camera alăturată. Gândurile i-au fugit la familia lui, la soţia lui, la copiii lui. Oare îi va mai revedea vreodată? Şi Badar sau Manzoor? Mai trăiau ei? Şi ce s-a întâmplat cu elevii? Cu profesorii? câţi oameni au fost ucişi?

Din nou, pe duşumeaua de granit şlefuit, scârţâiau tălpile din

cauciuc. Deci, bărbaţii mai erau încă aici şi-l căutau. De ce nu au spart uşa? De ce a rezistat încuietoarea la loviturile lor? De ce nu s-au folosit de mitralierele lor Kalaşnikov? Albert credea că şi-a pierdut minţile. Zgomotul paşilor l-au înnebunit. Îşi înfipsese unghiile în palme, stătea înţepenit şi aştepta ca să fie împuşcat.

Elevii din clasele a treia şi a patra stăteau liniştiţi, fără să scoată vreun sunet, atunci când au auzit cum cineva a tăbărât în clasa alăturată. Nimeni nu ştia ce se întâmplă în camera E 22, dar puţin mai târziu au putut să audă foarte bine scârţâitul încălţămintei sport. Micha, plin de groază, cu ochii larg deschişi, se uita la uşa care făcea legătura cu camera E 22. Era doar întredeschisă! Doamna Sneddon a uitat să o încuie. Ce se întâmplă dacă asasinii deschid uşa şi-i văd? Această uşă se afla direct în spatele uşii exterioare şi era vopsită în albastru deschis!

Băiatul de nouă ani înghiţi în sec şi tot corpul îi tremura, în timp ce nu lăsa uşa din ochi.

11: 12 – Ajutor! Am fost împuşcată! a ţipat Juliet atunci când a văzut cum îi picura sânge de la mână şi braţ. Şi-a presat braţul drept de pântec şi clătinându-se a urcat pe trepte înspre intrarea laterală a clădirii liceului. Dar uşa era încuiată. Aşa că s-a grăbit înspre intrarea din faţă, pe lângă partea laterală a bisericii. Disperată a bătut cu mâinile însângerate în uşa de la intrare.

— Domnule Morton! strigă ea. Vă rog deschideţi, Domnule Morton!

Părea că nu o aude nimeni. Cu coada ochiului drept a văzut încă doi teroriști care mergeau pe terenul de sport. Ar fi trebuit să o vadă deja şi să o împuşte, dar evident că erau în căutarea altor victime. Oricum nu s-au uitat în direcţia ei. Totuşi, aceasta putea să se schimbe în orice moment, dacă în cele din urmă nu-i deschidea cineva uşa ca să intre înăuntru. Panica a cuprins-o pe Juliet, în scurt timp lovea sălbatic în uşa grea.

— Domnule Morton! Deschideţi vă rog uşa! Vă rog!

Nu s-a mişcat nimic. Nimeni nu a deschis. S-a uitat în jurul ei şi

prin uşa întredeschisă a cabinei paznicului, diagonal în faţa ei, l-a văzut pe paznic mort. Zăcea într-o baltă de sânge, arma-i căzuse din mână. Filipineza a scos un strigăt şi a simţit cum i s-au înmuiat genunchii. Ce poate să facă? De ce nu o aude nimeni? Rana o durea îngrozitor. A strâns din dinţi şi a alergat înapoi pe aceeaşi cale, în speranţa că cineva o va vedea de pe vreo fereastră şi-i va deschide uşa.

Împinsă de frică, clătinându-se de mai multe ori, neajutorată, a mers dintr-o parte într-alta, la uşa din faţă şi ferestrele laterale, tot timpul în pericolul ochilor bărbaţilor înarmaţi care au trecut peste terenul de baschet. Dar se pare că ei pur şi simplu nu o văd. În cele din urmă, atunci când a bătut pentru ultima oară în uşă, a auzit dinăuntru vocea domnului Cutherell. Totuşi, dintr-un anume motiv părea că ezită să-i deschidă.

— Vă rog, lăsaţi-mă înăuntru! imploră Juliet pierdută. Vă rog! Era aproape de leşin.

Larry Cutherell nu va uita aceste momente îngrozitoare. Primul lucru care i-a trecut prin cap, atunci când s-a auzit prima împuşcătură, a fost: sper că nu este la noi! Biroul lui era situat chiar diagonal, opus de poarta principală şi aşa a putut să vadă bine schimbul de focuri dintre agentul de pază şi teroriști. Imediat a sărit, a stins lumina şi a încuiat uşa de la intrarea principală. împreună cu directorul şcolii şi Simon au verificat toate celelalte uşi şi ferestre, blocând tot ceea ce se putea cumva închide.

Atunci când Larry s-a întors la intrarea principală a auzit de afară plânsetul Julietei Visitacion. Aceasta părea foarte disperată şi se ruga ca cineva să-i deschidă uşa. Larry ezita. Ce ar fi, dacă unul dintre teroriști i-a pus arma la tâmplă şi a luat-o ca ostatic? Ce este dacă atacatorii vor să ajungă în clădirea liceului cu ajutorul Julietei? Cum putea să se asigure că chiar această uşă încuiată nu este greşeala fatală a vieţii lui?

— Vă rog, domnule Morton, gemea Juliet din spatele uşii, vă rog deschideţi! Pentru Dumnezeu, lăsaţi-mă înăuntru!

Larry ştia că această decizie pe care trebuia să o ia putea să

coste moartea lui şi a tuturor elevilor şi profesorilor care se aflau în clădire. Însă, dacă Juliet era singură, acolo afară şi el nu deschidea uşa, probabil aceasta însemna moartea ei. Deci, ce trebuie să facă? Trase aer adânc în piept şi se rugă lui Dumnezeu ca aceasta să nu fie o capcană. Apoi, cu inima bătând a învârtit cheia şi a deschis uşa. Plină de sânge a intrat înăuntru împleticindu-se, a căzut în braţele lui Larry şi a leşinat.

11: 13 – Atunci când primul glonte a trecut, ca o săgeată, foarte aproape de capul lui, Simon a plonjat în spatele unui copac, s-a prăbuşit pe pantă şi s-a trântit puternic de dalele din piatră din faţa bisericii. În timp ce împuşcăturile continuau, s-a târât ispre toaletă şi s-a ascuns acolo. Respiraţia îi era tot mai agitată. Totuşi, în ciuda situaţie periculoase în care se afla, încerca să-şi păstreze mintea limpede.

— Nu este sigur aici, s-a gândit el. Vor veni şi mă vor găsi. Nu este bine să rămân aici.

Cu mare atenţie s-a târât pe podea, până la uşă şi a tras cu ochiul prin crăpătura de sub uşă.

Nu era nimeni. Oare să îndrăznească să iasă afară? Dacă-l aşteptau? Trebuie să rişte. Cât putea de încetişor Simon a deschis uşa de la toaletă, a ieşit afară şi şi-a croit drum înspre Junglă. În mod evident au avut aceeaşi idee şi alţi angajaţi. La fel ca animalele pe fugă, speriate de un vânător, au coborât dealul în pădurea deasă din spatele şcolii.

Simon a auzit din nou împuşcături şi dintr-odată nu mai era sigur dacă această mulţime pe fugă nu va deveni ţinta acestor bărbaţi. Repede a făcut semn câtorva lucrători şi le-a arătat o altă toaletă nu departe de terasament.

— Ascunderi-vă acolo! a strigat la ei. La fel şi el li s-a alăturat, dar nu a rezistat nici măcar două minute.

— Nu pot să aştept până când îi găsesc pe copii, a spus el, trebuie să fac ceva. Trebuie să-i opresc cumva!

— Eşti nebun, Simon? şopti unul dintre lucrători. Te vor

împuşca!

— Dumnezeu va fi de partea mea, răspunse Simon, şi-nainte ca ei să-l oprească, deja s-a căţărat din nou pe deal, înapoi în incinta liceului.

Angela Condie a schimbat cu Mary Cheales şi cu cei doi copii câteva priviri semnificative. Dintr-odată împuşcăturile s-au oprit. Oare s-a terminat atacul? Oare au pătruns în şcoală şi au luat ostatici? Aici, în toaleta cabinetului medical, erau ca într-o cetate, protejate de pereţii groşi. Posibilitatea a fost mare ca să nu fi fost găsite de bărbaţi aici. Dar, cum era situaţia cu sălile de clasă? câţi oameni au fost omorâţi? câţi elevi?

— Voi încerca să anunţ poliţia, şopti Angela.

— Fii atentă, a spus Mary. Nu ştim dacă mai sunt aici.

Jessica şi Rebecca, cele două eleve de clasa a şaptea, se ţineau strâns una pe alta şi scânceau încetişor. Angela s-a furişat înapoi în cabinet şi s-a strecurat la telefon. Pe perete era o listă cu cele mai importante numere de telefon şi ea a ales numărul de urgenţă al poliţiei. Dar linia era ocupată. A pus receptorul înapoi şi a încercat din nou. Abia după cel puţin patru încercări cineva a ridicat receptorul.

— Suntem atacaţi! a spus Angela.

— Ce aţi spus? a întrebat vocea înapoi.

Angela nu era sigură dacă poliţistul de la celălalt capăt al firului nu a auzit-o bine sau era dificil să-i înţeleagă limba ei urdu.

— Suntem atacaţi! repetă ea de această dată, ceva mai tare şi într-o urdu pe cât putu ea de clar să pronunţe. Totuşi, părea că bărbatul înţelege foarte greu.

— Scuzaţi, ce aţi spus?

— Suntem atacaţi de către teroriști! înţelegeţi?!

— Vă rog, aşteptaţi o clipă, vă dau legătura.

S-a auzit un sunet şi bărbatul a direcţionat convorbirea mai departe. Angela aştepta şi aştepta, dar nimeni nu răspundea.

— Nu poate să fie adevărat! murmură ea neliniştită. Noi suntem atacaţi şi ei mă lasă undeva pe o linie de aşteptare!

A închis şi a încercat încă o dată. Imediat ce bărbatul i-a auzit vocea la telefon a închis repede.

Nervoasă, a mai încercat încă o dată. De această dată a intrat direct tonul de ocupat. Era strigător la cer! Chiar părea că în mod intenţionat o lasă să aştepte la telefon. Probabil că poliţistul a înţeles foarte bine ceea ce a spus ea, şi i-a închis telefonul deoarece pentru el situaţia era prea riscantă. Cine voia să aibă de-a face cu teroriştii? Pentru ei nu conta faptul că în joc era viaţa a două sute de oameni, dintre care o sută cincizeci erau copii, cu vârstele între şase şi optsprezece ani. Nu le păsa.

Angela luă din nou receptorul şi se gândi care este următorul număr la care să sune, după ce poliţia a arătat că nu va lua nicio poziţie. Armata! i-a trecut prin minte. Garnizoana lor se învecinează direct cu terenul şcolii lor. Cu siguranţă au auzit împuşcăturile. A format numărul de telefon şi imediat a auzit un bip, care a făcut ca inima să-i bată mai repede.

„Acest număr nu este valabil" a anunţat politicos vocea de pe robotul telefonului, *vă rugăm uitaţi-vă în cartea telefonică… acest număr nu este valabil…*

Aproape şi-a pierdut curajul. Situaţia aceasta te făcea să înnebuneşti! De ce mai există o listă cu numerele de telefon de urgenţă, dacă nu funcţionează niciun număr? Secunde valoroase se pierdeau, secunde care erau probabil hotărâtoare pentru a salva viaţa cuiva! Ochii Angelei au sărit mai departe pe un număr de telefon şi a luat legătura cu ambasada americană.

— Doamne, dacă vine iar robotul înnebunesc, murmură doctoriţa. Tremură uşor atunci când formă numărul de telefon. Afară începuseră din nou împuşcăturile.

Deborah stătea cu Greenpeace sub o masă şi se mira de liniştea care se putea citi pe faţa lui. Era aproape ca şi cum ar fi fost sigur că nu li se va întâmpla nimic. El s-a rugat de mai multe ori ca Dumnezeu să-şi întindă mâna Lui protectoare peste toţi elevii şi ca niciunul dintre ei să nu fie rănit. Deborah îndrăzni să gândească că această rugăciune este

una destul de îndrăzneaţă. Era atât de groaznic, încât era imposibil să fie împlinită această rugăciune. Vor fi răniţi, cu siguranţă, chiar şi omorâţi. Doar pentru aceasta au venit atacatorii aici. Ce alt motiv aveau să atace o şcoală, dacă nu ar fi vizat elevii? Şi aşa, după cum se auzea de aici, deja era un mare măcel.

Gândul că probabil mai mulţi prieteni zac undeva morţi, i-a ridicat lui Deborah un nod în gât. Şi-a adus aminte de povestea Casiei, o fată de şaptesprezece ani, care a fost împuşcată într-o şcoală din America, fiindcă L-a mărturisit pe Dumnezeu. Probabil o aşteaptă şi pe ea aceeaşi soartă. Probabil teroriştii îi vor pune la zid şi le va cere fiecăruia să se lepede de Dumnezeu. Ce va răspunde ea, atunci când va privi în ţeava unei mitraliere şi va fi întrebată dacă crede în Iisus? Avea ea curajul să spună Da?

Gândurile i-au zburat în urmă cu doi ani. Atunci, pe data de 4 iulie 2000, a fost botezată în apă, pe locul dintre terenul mare de sport, din spatele şcolii şi locul de picnic. Şi-a amintit ca şi cum ar fi fost ieri. Ea a spus, J) a". La nici măcar o sută de metri, de locul unde se afla acum, L-a mărturisit public pe Iisus şi de bucurie a plâns la fel ca un copil mic. Ar spune ea şi astăzi „Da"? Ar avea ea curajul să moară pentru Iisus? Este ea pregătită?

Îl iubea pe Iisus, în orice caz L-a iubit dintotdeauna, deja de când era o copilă. Citise uneori cărţi despre oameni care şi-au dedicat viaţa lui Dumnezeu şi au avut incredibilul sentiment că inima le era în flăcări, ca şi cum Dumnezeu ar fi turnat în mod foarte vizibil dragostea Lui în ea. Şi de fiecare dată, atunci când citea astfel de lucruri, era fascinată şi-n acelaşi timp dezamăgită pentru că ea însăşi nu experimentase ceva aşa de măreţ. S-a rugat de cel puţin o mie de ori aceeaşi rugăciune: „*Doamne Iisuse, te rog iartă-mi păcatul şi vino în inima mea*!" Dar niciodată nu a fost prea sigură dacă El a făcut-o, deoarece nu simţea nimic.

Dar, într-o zi, a primit lumină în această direcţie. A simţit că Dumnezeu poate, fără experienţe fantastice, să-i ierte păcatul – pur şi simplu, fiindcă L-a rugat aceasta. Pentru ea aceasta a fost o descoperire

eliberatoare şi cu timpul Deborah a văzut cum Dumnezeu a început, cu prudenţă, să o formeze, la fel ca pe o plantă micuţă, care liniştit şi discret creşte înspre cer.

Aceasta s-a întâmplat acum câţiva ani, şi când se uita în urmă se minuna de cât de mult şi frumos crescuse; nu doar fizic, ci mai ales în inima ei.

Deborah asculta.

— Auzi şi tu asta? l-a întrebat pe Greenpeace.

Băiatul şi-a ridicat capul.

— Da, a spus el. Sunt cei dintr-a unşpea?

Acum au auzit şi ceilalţi. Un sunet cristalin venea din laboratorul de fizică până la ei. Copiii din clasa a douăsprezecea au început să cânte.

— Incredibil, murmură Deborah, în timp ce trăgea cu urechea la sunetul minunat. Era foarte plăcut să audă aceste voci. Da, îi dădeau o pace interioară, care era greu de explicat. Şi dintr-odată era şi ea convinsă de faptul că nu li se va putea întâmpla nimic. Dumnezeu era cu ei. Simţea aceasta până-n măduva oaselor.

11: 14 – Jenny striga strident.

— Mami! strigă ea şi se uită îngrozită, de pe marginea ferestrei clasei de religie, jos în aulă. Domnul Cutherell a tras-o pe Juliet în sală şi a predat-o doamnei Morton, soţia directorului şcolii şi domnişoarei Clark, profesoara de electrotehnică, în timp ce el a alergat înapoi la intrare. Mai mulţi copii, care erau în aulă, au ţipat îngroziţi atunci când au văzut femeia plină de sânge. Ea nu se mişca şi tot ceea ce se putea recunoaşte era doar sânge, mult sânge. Helen Baron, o elevă din clasa a unsprezecea, care împreună cu Jenny şi alţi douăzeci de copii din diferite clase s-au adăpostit în această sală, de deasupra aulei, tremurând au luat fata în braţe şi au încercat să o liniştească.

— Este moartă? scâncea Jenny. Fata era total şocată.

— Nu, o asigură Helen, în timp ce privea jos în aulă. Jită-te, şi-a revenit. A fost doar leşinată.

— Nu va muri!

— Mama ta nu va muri, a spus Helen convinsă, cu toate că nici ea nu ştia cât de gravă este situaţia femeii.

— Ba da, va muri, îngână Jenny printre lacrimi. Priveşte la cât de mult sânge este pe bluza ei! Au împuşcat-o în burtă! Va muri! Nu vreau ca să moară! Mama!

— Linişteşte-te, Jenny. O să fie totul bine.

— Vreau să mă duc la ea! Dă-mi drumul! Vreau la mami a mea!

Helen a ţinut-o tare pe Jenny şi i-a vorbit cu voce blândă.

— Nu acum, Jenny. Trebuie să rămânem aici. Este prea periculos să părăsim sala, înţelegi?

— Mi-e atât de frică! suspină Jenny. Nu are voie să moară!

S-a lipit strâns de Helen şi a lăsat lacrimile să-i curgă. Sub fiecare masă stăteau elevi şi profesori înspăimântaţi. Peste tot oamenii se rugau. Un zumzet continuu a umplut camera. Din când în când, se ruga câte unul cu voce tare pentru protecţia lui Dumnezeu şi ca El să trimită Îngerii Lui în jurul lor. Câţiva se rugau pentru mama lui Jenny şi pentru toţi ceilalţi din şcoală. Cineva chiar s-a rugat pentru atacatori. Şi-n timp ce afară împuşcăturile continuau, doamna Morton şi domnişoara Clark se îngrijeau, jos în aulă, de Juliet şi încercau cu prosoape să-i oprească sângerarea puternică. Helen o ţinea în braţe pe Jenny care era epuizată. Dintr-odată, un băiat începu să cânte:

Our God is an awesome God.

He reignstrom heaven above.

With wisdom, *power and Iove our God is an awesome God*.

În mijlocul acestei situaţii îngrozitoare numai la cântat nu s-a gândit Helen, dar a început şi ea să cânte încetişor, acest cântec simplu, şi dintr-odată s-a simţit uimitor de bine. O pace profundă se răspândi în toată sala şi chiar Jenny era mai liniştită.

J

Îi 15-Săte ghemuieşti, acolo în aulă, şi să-ţi aştepţi moartea, era momentul cel mai groaznic din viaţa lui Becca. A fost trimisă în aulă împreună cu alţi copii şi li s-a spus să stea jos lângă perete. Fiica profesorului de clasa a şasea avea o frică de moarte.

Sunt în clădire! *Ne vor pune la zid şi ne vor împuşca pe rând*! era singurul lucru la care putea să se gândească. S-a pitit într-un colţ şi plângea încetişor. Puţin mai târziu a observat, complet şocată, cum a fost adusă Juliet. Bluza îi era îmbibată de sânge, şi pentru o clipă fata a crezut că este moartă. Măcelul începuse şi ea va fi următoarea. Era un adevărat coşmar.

Nu putea să-şi mai amintească când a mai auzit această melodie. împuşcăturile erau în plină desfăşurare şi alte două grupe de elevi, aproape sincron, au început să cânte aceeaşi melodie. Dar aici mai era încă ceva. Parcă se auzea un cor minunat şi nu venea din sălile de clasă, ci direct de printre grinzi…

Era un sunet extraordinar, care nu putea fi descris în cuvinte. Becca a văzut cum şi alţi elevi şi-au ridicat capetele şi ascultau cântecul cristalin, care venea de undeva de printre grinzile acoperişului. Iniţial, fata de treisprezece ani a crezut că cineva a pus un CD cu cântece celtice de închinare. Dar aceasta nu avea niciun sens, şi în afară de asta, părea că muzică umple întreaga cupolă a bisericii. Era incredibil. Era ca şi cum îngerii ar fi cântat printre căpriorii bisericii vechi.

11: 16 – Badar şi Nawaz au rămas un timp în sala de clasă goală şi căutau cu privirea în jurul lor. Badar putea să jure că pakistanezul a fugit în această cameră. Dar, în mod evident, s-a înşelat. Nawaz a dat cu piciorul în uşa toaletei din colţul camerei, dar atunci când nu s-a deschis şi-a pierdut interesul pentru a mai căuta acolo. Au tras cu urechea dacă vor auzi ceva zgomote suspecte. Dar totul era liniştit. Ridicând din umeri au părăsit camera şi au ieşit afară.

— Unde oare s-au ascuns? s-a mirat Badar.

— Aici e Qari, a spus Nawaz şi a arătat înspre colţul clădirii şcolii primare.

Au sărit peste treptele de la intrare şi au mers la el.

— Unde este Hasan? a întrebat Badar.

— L-a prins frica şi a zbughit-o în pădure.

— De ce?

— I s-a blocat arma şi…

Nu şi-a mai continuat explicaţia. Din direcţia porţii laterale a fost tras un foc de armă. În mod automat, cei trei au fugit în spatele clădirii şcolii.

— Câţi paznici au ăştia până la urmă?

— Şase sau şapte, atâta ştiu eu, a răspuns Qari, în timp ce s-a aplecat puţin şi a tras înapoi, în direcţia porţii laterale.

— S-a baricadat în spatele unei maşini, a spus el, înainte ca să deschidă din nou focul împotriva persoanei care s-a ascuns în spatele maşinii. împuşcăturile au durat câteva minute, până când paznicul şi-a terminat muniţia şi a fugit din cabina lui de pază, pe fereastră, în stradă.

Cei trei au ieşit din ascunzătoarea lor şi au mers agale peste spaţiul pavat dintre clădirea şcolii primare şi internat. Totul era ca şi mort. S-au uitat înspre sala de mese, dar şi acolo nu se vedea nimeni. S-au întors, de mai multe ori, de jur-împrejur, cu armele pregătite pentru a împuşca tot ceea ce se mişcă. Dar nu se mişca nimic şi nicăieri nu era nici măcar un suflet care putea fi ucis.

Încetişor, dar sigur, Badar a început să se neliniştească. Mergea ca şi cum ar fi fost beat.

— Unde sunt? murmură el. Oare unde sunt?

— Trebuie să fie aici, mârâi Qari. Ştim că pe acest teren se află două sute de oameni. Aşa de mulţi oameni nu pot să dispară fără urmă.

— Îndeosebi o sută cincizeci de copii, completă Nawaz. Nimeni nu poate să mă facă să cred că aşa de mulţi copii nu scot niciun sunet când aud împuşcăturile de afară. Copiii sunt copii, intră în panică, ţipă, aleargă, fac zgomot.

— Îi vom găsi, a spus Qari, chiar dacă va trebui să punem clădirea cu susul în jos. îi vom scoate din ascunzătorile lor. Eu nu plec de aici, până când nu ne împlinim misiunea!

— Unde v-aţi ascuns, şobolani blestemaţi? strigă Nawaz nervos şi împuşcă sălbatic în ferestrele internatului. Arătaţi-vă! Ieşiţi afară din ascunzătorile voastre! Geamurile zdrăngăneau. Găuri de gloanţe presărau pereţii. Dar, imediat ce Nawaz oprea focul, era din nou liniş te

de mormânt.

— Credeţi că am fost păcăliţi? se gândi Badar. Este asta o capcană?

— Vorbeşti aproape ca Hasan, a spus Qari. Dintr-odată i-a fost frică şi a luat-o la fugă. Dar noi trei terminăm treaba aici, este clar?

— Probabil, terenul este deja înconjurat.

— Opreşte-te cu imbecilitatea şi fii operativ! a strigat Qari. Mergi şi vezi dacă este deschisă uşa internatului.

Badar a galopat înspre intrarea clădirii internatului şi a apăsat pe clanţă.

— Încuiată, a spus el.

— Atunci, trânteşte-te în ea! i-a cerut Qari. Haide, trânteşte-te!

Badar s-a izbit cu putere de mai multe ori în uşă, dar aceasta a rezistat atacului. Doar a căzut ceva vopsea veche de pe ea, mai mult nu.

— Nu merge, a anunţat el.

— Mă crezi prost? Uşa arată destul de putredă – încearcă tu, dacă nu mă crezi!

Qari a mers spre el şi s-a trântit cu toată puterea în cele două părţi ale uşii, dar fără succes. Părea ca şi cum cineva ar fi întărit-o pe dinăuntru cu oţel. În acest moment o împuşcătură a sfâşiat liniştea. Nawaz s-a întors într-o clipită şi a tras înapoi. Un alt paznic s-a furişat de pe terenul de sport fără să fie observat de ei. Cu toate acestea a căzut la pământ atunci când i-a

Nawaz a răspuns cu foc. Acum a început şi Qari să se îndoiască. *Poate era suspiciunea lui Badar*, *poate într-adevăr erau într-o ambuscadă*. *Ceva nu mirosea bine aici*.

— Haideţi! Fugim de aici! a strigat el şi a început să alerge. S-a aşezat în frunte şi a croit drum înspre pădure.

Când Badar a tras de după colţul internatului, a văzut cu coada ochiului cum paznicul, pe care abia l-a doborât la pământ, s-a ridicat şi a pus mâna pe arma lui de serviciu. Cu siguranţă că Nawaz nu l-a împuşcat mortal.

— Ai grijă Nawaz! l-a avertizat Badar, dar paznicul l-a luat deja

la ochi şi a tras. Nawaz a ţipat, s-a aplecat şi şi-a grăbit paşii, în timp ce alerga peste teren. Încă patru gloanţe au trecut aproape de el, dar nu l-au nimerit.

— Nenorocitul ăsta mizerabil! a răcnit Nawaz, ţinându-şi mâna pe şoldul stâng. S-a pătat de sânge.

— Este totul în ordine? a strigat Qari şi s-a întors.

— M-a împuşcat, mârâi el. I-o voi plăti înapoi şi-i voi zbura creierul!

— Aceasta n-o vei face, a spus Qari hotărât. Dispărem acum şi asta împreună!

În partea din spate a complexului au mai făcut o ultimă pauză şi s-au uitat după posibile victime. Qari a văzut o femeie pakistaneză care se uita pe geam şi a ţintit înspre ea. A făcut ţăndări mai multe ferestre, dar femeia a scăpat.

— Acolo! a strigat Badar şi a arătat într-o direcţie, pe pantă în jos. Mai mulţi lucrători pakistanezi au ieşit afară din căsuţa cu generatorul şi s-au împrăştiat în toate direcţiile, ca nişte găini speriate. Qari nu s-a gândit prea mult. Cel puţin voia să lichideze câţiva oameni înainte ca să dispară. Nu voia să renunţe la această satisfacţie. Fără precizie a tras mai multe focuri în direcţia lor şi a sperat să nimerească cât mai multe persoane. Cel puţin doi pakistanezi au căzut la pământ.

— Veniţi! a strigat Qari. Peste gard!

11: 17 – Ar fi trebuit să rămână în clădirea internatului. Acolo erau mult mai în siguranţă. Totuşi, atunci când lucrătorii pakistanezi au auzit împuşcăturile, au intrat în panică şi au alergat afară prin uşa din spate, în jos pe deal. Mai întâi sau ascuns pentru câteva minute în toaleta personalului şcolii, dar, după un timp, au crezut că locul nu este prea sigur şi atunci când împuşcăturile s-au oprit au alergat în căsuţa cu generatorul. Aceasta părea să fie cel mai sigur loc. Atunci când au auzit că teroriştii au ajuns sus, la internat, au ştiut că aceştia se vor refugia direct înspre ei. Şi aşa au decis ca să alerge înspre gardul care era în partea de jos a terenului şi de acolo să fugă în pădurea deasă. Li s-a părut singura posibilitate de a scăpa de atacatori.

Hamid era chiar în drum spre buncăr, pentru a goli o găleată, când a auzit împuşcăturile care se apropiau tot mai mult. S-a întors şi a văzut lucrătorii care erau pe fugă şi alergau în jos pe pantă, înspre gard. Dintr-odată s-a simţit ca şi cum cineva l-a tras de picior şi a căzut cât era de lung. În acest moment au şuierat două cartuşe direct pe deasupra capului său. S-a uitat să vadă persoana care l-a tras în jos, dar nu era nimeni…

Ijaz lucra într-o sală de clasă, care abia fusese renovată, şi a uitat să-şi ia ciocanul. Pe drum, înspre atelier, a auzit dintr-odată împuşcături. Nu era sigur dacă vin de pe terenul şcolii sau de afară şi a mers mai departe. Când a ajuns la magazie s-a mirat că uşa era deschisă. A auzit din nou împuşcături şi când s-a întors a văzut bărbaţi cu mitraliere.

I s-a oprit respiraţia. Ca şi cum ar fi prins rădăcini stătea pe loc şi privea oamenii înarmaţi, când dintr-odată a simţit cum cineva l-a prins de cămaşă şi l-a tras în atelier. Uşa s-a închis în spatele lui şi el a fost în siguranţă. Cu inima bătând, Ijaz s-a uitat după necunoscutul care tocmai i-a salvat viaţa, dar nu era nimeni. Era singur-singurel în atelier…

Atunci când a început atacul Latif lucra pe terenul şcolii. împreună cu ceilalţi lucrători a alergat înspre căsuţa cu generatorul pentru curent electric şi de acolo mai departe l înspre gard. Din cauza handicapului la picior abia a reuşit să ajungă la gard, pe când toţi ceilalţi, deja de mult timp, erau risipiţi în pădure. Partea de sus a gardului era prevăzută cu sârmă ghimpată şi la prima încercare de a sări peste el şi-a făcut o rană profundă la picior. Aproape, în spatele lui, s-a mai auzit încă o împuşcătură şi Latif a fost cuprins de groază.

Ştia că mai are doar câteva secunde, înainte de a fi descoperit şi împuşcat. Disperat şi neajutorat s-a uitat după o altă cale de a fugi. Totuşi, singura posibilitate era ca să treacă cumva peste acest gard. Dar cum? Singur nu va putea niciodată reuşi! Nu mai era nicio speranţă.

Cum stătea aproape leşinat de fiică, prăbuşit lângă gard, a văzut

doi bărbaţi în uniforme Salwar Kameez albe. Nu ştia de unde au venit, nu i-a văzut niciodată mai înainte. Pur şi simplu erau acolo. I-au făcut cu mâna şi i-au spus că-l vor ajuta ca să sară peste gard. Unul dintre ei l-a lăsat pe Latif să se caţere pe spatele lui şi celălalt l-a ajutat să treacă peste gard. Piciorul i-a fost săgetat de durere atunci când a căzut pe cealaltă parte a gardului. Dar în afară de câteva jelituri în plus, totul era în ordine şi el era în siguranţă. Uşurat, Latif s-a întors pentru a le mulţumi bărbaţilor necunoscuţi, dar nu mai erau acolo. Confuz, dar mulţumitor, pentru că şi-a scăpat viaţa, Latif a alergat împleticit prin pădure până la stradă, unde i-a întâlnit pe ceilalţi.

11: 18 – Saifi şi Abu Bakar nu mai ştiau de cât timp luptau cu paznicul de la poarta de sus. Nu reuşeau să ajungă mai aproape de el. Dar, ceea ce-l deruta mai mult pe Saifi era faptul că nu s-a auzit încă nicio explozie. După cum se părea, nu a fost declanşată nici măcar o singură grenadă.

— Ce mai aşteaptă oare? gândi el cu voce tare. Deja, de mult timp, trebuia să fi auzit ceva!

— Şi eu cred la fel. De ce nu mergem să vedem? propuse Abu Bakar.

— De acord, mergem înapoi la poarta principală. Până acolo nu trebuie să ne mai facem drum.

S-au întors la intrarea de jos şi de acolo s-au furişat pe teren. Era o liniște de mormânt. Nu se vedea nimeni, nici pe terenul de sport nici pe băncile pentru picnic – nici măcar morţi.

— Asta nu se poate, murmură Abu Bakar. Ce se întâmplă aici?

— Habar n-am, a răspuns Saifi, dar nu-mi place deloc. Dispărem. Haide, înapoi la jeep!

11: 19 – Atunci când Simon a ajuns în liceu, a auzit din nou împuşcături, dar nu era sigur din ce direcţie veneau. A decis să meargă înapoi în biserică şi să anunţe poliţia. A mers drept înainte la intrarea laterală şi a vrut să formeze codul, pentru a deschide uşa. Dar s-a oprit în mijlocul tastării şi degetele au început să-i tremure uşor. Avea un lapsus. Pur şi simplu nu mai putea să-şi amintească codul.

— Aşa ceva nu se poate, a murmurat el şi a format câteva numere. Fără succes. Uşa nu s-a deschis. A folosit acest cod deja de mii de ori. Şi chiar acum, când are nevoie numaidecât de el, nu-şi mai aduce aminte combinaţia de numere.

— Haide, îşi vorbea lui însuşi, aminteşte-ţi. îl ştii. Concentrează-te, Simon!

Şi-a lăsat privirea să-i rătăcească într-o parte, şi atunci i-a văzut pe cei doi. Stăteau la băncile pentru picnic, probabil la cincizeci de metri de el şi erau cufundaţi într-o discuţie. S-a presat în nişa de nici treizeci de centimetri, dintre zid şi uşă, ne mai îndrăznind să respire. *Numai să nu le vină ideea să meargă pe lângă biserică*, s-a gândit el. O dată a scăpat de gloanţele ucigaşe. Ar fi stupid să mai aibă aceleaşi aşteptări pentru a doua oară. De ce oare nu-şi mai aduce aminte codul?

A aşteptat o jumătate de minut până când a tras cu ochiul din nişă. Bărbaţii nu mai erau. Oare unde au plecat? Vor veni înapoi? Cât de mulţi atacatori mai erau pe teren în afară de aceştia?

— Combinaţia, şopti el, în timp ce, cu fruntea acoperită de transpiraţie, se uita la tastatura mică şi disperat a încercat să-şi amintească codul.

— Care este? Gândeşte-te Simon!

În acest moment a auzit paşi grabnici în spatele lui. Pe nesimţite a tresărit. *L-au găsit*, i-a trecut prin minte.

— Domnule Simon! s-a auzit vocea binecunoscută a unui tânăr. Ştiu codul! Lăsaţi-mă pe mine!

Simon s-a întors şi l-a văzut pe DJ, un băiat de şaptesprezece ani coborând repede treptele clădirii mici a şcolii. Adolescentul l-a observat de pe fereastră şi a venit să-l ajute.

— DJ! a spus Simon uşurat şi-n acelaşi timp îngrijorat. Fă repede, înainte ca să te vadă!

Tânărul a format cu uşurinţă codul şi a alergat înapoi în ascunzătoarea lui. Simon a deschis uşa şi s-a strecurat înăuntru. Abia după ce a încuiat uşa pe dinăuntru, s-a sprijinit de peretele coridorului, a închis ochii şi I-a mulţumit lui Dumnezeu că încă mai era în viaţă şi

pentru acest adolescent curajos care i-a venit în ajutor indiferent de pericol. El i-a salvat viaţa, asta era sigur.

Qari şi Badar au ajuns la gard şi au început să se caţere peste el. Nawaz s-a abătut puţin la dreapta, la un pakistanez care zăcea nemişcat la pământ.

— Ce faci? a strigat Qari la el. Omul este mort, doar vezi destul de bine.

— Asta am crezut şi despre celălalt, a răspuns Nawaz, şi apoi, presupusul mort, a tras după noi cinci gloanţe şi m-a ochit. De data asta nu mai risc.

— Cel de aici nici măcar nu este înarmat! a strigat Badar, în timp ce trecea peste partea de sus a gardului cu sârmă ghimpată şi s-a lovit la mâna dreaptă.

Nawaz l-a lovit pe bărbat cu piciorul într-o parte, cu toată forţa de câteva ori, dar acesta nu s-a mai mişcat.

— Este mort. Mulţumit? Acum hai odată! a spus Qari şi a sărit pe partea cealaltă de gard. Nawaz a murmurat ceva pentru sine şi apoi s-a căţărat cu greu şi el peste gard. Pata de sânge de pe îmbrăcămintea lui sport devenise tot mai mare, dar lui Nawaz nu-i păsa acum de ea.

Abia ce au ajuns pe cealaltă parte a gardului şi-au auzit cum cineva striga ceva. Miraţi s-au uitat în direcţia din care venea vocea şi au văzut un bărbat în vârstă, cu părul alb şi barba albă, stând în faţa unei gherete. Fără frică i-a fixat cu privirea şi a început să strige la ei.

— Cine sunteţi şi ce aveţi de gând? a strigat el. Să ucideţi copii nevinovaţi? Cum puteţi să faceţi aşa ceva?

— Împuşcă-l! îi ordonă Qari lui Badar, dar Badar ezită.

— Nu pot, a spus el. Este un bătrân.

— Tocmai! Ce crezi, cum şi-a permis să vorbească aşa cum noi! Acum, împuşcă-l!

— Faiza! a strigat bătrânul cu păr alb în gheretă. Încărcaţi arma şi împuşcă-i pe aceşti bandiţi!

Totuşi, cu tot respectul pe care-l avea Qari faţă de bătrâni, aceasta a fost prea mult pentru el. Şi-a îndreptat mitraliera şi l-a ţintit

pe bătrân în picioare.

— Asta trebuie să-i fie de învăţătură, a spus el simplu, şi s-a întors înspre tovarăşii lui. Nu vă holbaţi aşa la mine! Haideţi, să mergem acum!

Fără să se mai uite măcar o dată în urmă, au alergat mai departe şi au dispărut în jungla deasă.

11: 20 – Angela s-a uitat la ceasul de la mână. De la prima până la ultima împuşcătură au trecut exact cincisprezece minute.

Acum peste tot era o tăcere de mormânt, aproape sinistră. Ambasada Americii a reacţionat imediat şi i-a promis că va pune de urgenţă la dispoziţie o trupă specială. Apoi, Angela şi-a sunat soţul, John, în clinică şi i-a spus ceea ce s-a întâmplat. La fel şi el i-a promis că va veni imediat.

Aceasta a fost de aproximativ şapte minute, dar Angelei i se părea că a durat o veşnicie. Nu i s-a părut deloc că ar fi trecut cincisprezece minute, ci mai multe ore, chiar zile, de când, puţin după ora unsprezece, s-a auzit prima împuşcătură şi a început coşmarul.

Oare ce o va aştepta în continuare? Va ieşi din cabinetul medical, care era buncărul ei? A avut loc un masacru? Ce pagube au făcut teroriştii? câţi oameni au omorât? Şi copiii ei? Erau în siguranţă? Oare a supravieţuit cineva acestui atac îngrozitor?

11: 40 – Au trecut mai bine de douăzeci de minute până când armata a luat poziţie, în faţa porţii principale, cu toate că garnizoana lor se învecina cu terenul şcolii. Dar probabil că birocraţia i-a oprit. În afară de asta, şi-au schimbat numărul de telefon şi au uitat să transmită aceasta celor din MCS. De aceea nu a reuşit Angela să ia legătura cu ei. Doar mulţumită prezenţei de spirit a unui vecin pakistanez, care i-a anunţat pe cei de la armată, aceştia au depus efortul să vină câţiva paşi pe jos până la şcoală. Comandantul, un bărbat solid cu mustaţă, l-a şocat şi mai tare pe Simon atunci când l-a întrebat: – Unde sunt?

— Nu ştiu, a răspuns Simon. În liceu nu au intrat. Am încuiat totul.

— Oare ar fi putut să intre în clădirea de sus şi să fi luat ostateci?

— Doamne ai milă, murmură Simon. Cu adevărat trebuia să se ia în calcul şi această situaţie. Cine ar putea să spună unde se află ei acum?

— Ştiţi câţi sunt?

— Cel puţin şase, a spus Simon. Dar este posibil să fie mai mulţi. Am avut impresia că s-a tras de peste tot.

— Aţi recunoaşte bărbaţii?

— Cu doi dintre ei m-am privit direct în ochi. Feţele acestora nu le voi uita toată viaţa mea. Şi pe alţi doi i-am văzut din lateral.

— Cât sunt de înarmaţi?

— Mitraliere. Şi numai Dumnezeu ştie ce au mai ascuns sub îmbrăcămintea sport. Sunt ucigaşi cu sânge rece, asta pot să spun.

— Credeţi că ar fi împuşcat şi copii?

— Am văzut asta în ochii lor. Au venit ca să ucidă.

Comandantul şi-a încreţit gânditor fruntea.

— Să ataci o şcoală, să ucizi copii nevinovaţi, întotdeauna am crezut că există totuşi unele reguli între criminali, mai ales când este vorba despre extremiştii musulmani. Cine este capabil de ceva aşa de teribil?

Un soldat a venit alergând înspre ei.

— Am găsit ceva, anunţă el, şi-i dădu un bileţel scris de mână. A fost într-o geantă sport lângă agentul de pază mort.

Comandantul a privit scrisoarea şi a clătinat gânditor din cap.

— Au lăsat un mesaj, spuse el, şi citi cu voce tare o parte din conţinut: *Acesta este doar începutul răzbunării împotriva cruzimii pe care o comite SUA în Afghanistan*, *Pakistan*, *Kaşmir şi Palestina*. *Pregătiţi-vă pentru alte atentate*.

L-a privit pe Simon cu toată seriozitatea.

— Dacă au luat ostateci, atunci mai bine începeţi să vă rugaţi.

12: 00 – între timp a ajuns poliţia şi diferite trupe speciale de comandă ale guvernului. De asemenea şi ambasada Americii şi-a trimis

oamenii. Un elicopter survola şcoala şi pe o distanţă mare terenul a fost izolat. Chiar şi presa şi-a făcut apariţia şi s-a năpustit cu lăcomie adunând toate informaţiile pe care putea să le obţină.

Abia după ce s-a constatat că teroriştii au fugit s-a dat semnalul de încetare a alarmei. Adulţii au avut curaj să iasă din ascunzătorile lor. Angela era indignată că a durat atât de mult până când a venit ajutor. A alergat la câţiva poliţişti, care cu feţe serioase se uitau din faţa internatului la câteva geamuri sparte, şi-a pus mâinile în şolduri şi şi-a aruncat toţi nervii pe ei.

— V-am sunat! De aproape o oră. Dar voi nu aţi vrut nici măcar să mă ascultaţi! Unde aţi fost, atunci când am avut nevoie de voi? Şi de ce nu aţi venit?

Simon a atins-o uşor pe mâneca gecii şi a rugat-o să vină deoparte.

— Veniţi, spuse el, cred că în spatele internatului sunt răniţi. Au nevoie de dumneavoastră.

Împreună cu câţiva poliţişti a mers în spatele clădirii internatului şi doar după câţiva metri au găsit doi morţi. Unul era Javed, care lucra ca şi bucătar în şcoală de şaisprezece ani. Celălalt era Abdul, un tâmplar.

— O, Doamne, murmură Angela, atunci când i-a recunoscut pe cei doi. Dacă ar fi rămas înăuntru.

Ceva mai jos l-au întâlnit pe William, un tânăr angajat pakistanez. Un glonte l-a nimerit în glezna piciorului, atunci când a încercat să fugă peste gard.

— Cum ai reuşit ca să nu fi împuşcat? a întrebat doctoriţa, în timp ce-i examina rana.

— M-am făcut că sunt mort, a spus William. Unul dintre ei m-a lovit destul de tare într-o parte, pentru a se asigura că sunt mort. Am avut o frică îngrozitoare că va observa că sunt încă în viaţă. Am crezut că va trage în orice moment. Dar nu a făcut-o şi a plecat de lângă mine. Este o minune pentru că sunt în viaţă.

— Asta poţi să strigi tare, a spus Simon, şi a respirat profund

atunci când s-a gândit cât de aproape a fost el de moarte. Da, faptul că el încă trăia, era o minune. Dumnezeu i-a ocrotit viaţa şi nu numai pe a lui, ci şi a celor aproape două sute de oameni. Pentru aceasta nu era nicio explicaţie logică, pur şi simplu a fost o minune. Şi minunile nu sunt pentru a fi explicate, ci pentru a te uimi de ele. Tocmai aceasta făceau Angela şi Simon, tot mai mult, în pofida şocului tragic din această dimineaţă, în timp ce ajutau ca răniţii să fie îngrijiţi, morţii să fie transportaţi şi sângele să fie spălat de pe pereţi şi de pe jos, pentru ca să nu vadă copiii.

12: 05 – în timpul acesta elevii din liceu au fost adunaţi în aulă şi li s-a dat ceva de băut. Câţiva dintre ei încă mai erau în stare şoc. Alţii şi-au revenit într-o oarecare măsură şi-i ajutau pe cei care au fost atinşi mai puternic de situaţie. Majoritatea se comportau în mod exemplar. În timpul celor cincisprezece minute infernale nu s-a produs o isterie în masă, şi-au putut stăpâni frica pentru a se ruga şi pentru a-şi citi unul altuia versete încurajatoare din Biblie. împotriva oricărui fel de logică omenească, au stat foarte liniştiţi sub mese şi cu răbdare au aşteptat până ce pericolul a trecut.

Deborah şi Paul-Gerhard stăteau printre elevii din sala de sport, atunci când a venit domnul Morton pentru a le transmite ceea ce se ştia până la acest moment.

— Vreau să vă transmit că în timpul atacului au murit şase din angajaţii noştri pakistanezi, a spus el încordat, dar fără să-şi stăpânească emoţiile, în timp ce le pronunţa numele. Pe lângă aceştia sunt trei răniţi: doamna Visitacion a fost împuşcată în mână, William în gleznă şi pensionarul Saleem în amândouă picioarele. Nici unuia dintre ei nu le este pusă viaţa în pericol. Au fost deja transportaţi la spital.

Directorul şcolii a făcut o scurtă pauză şi s-a uitat la mulţimea de copii, care stătea în sală. Ochii îi erau umezi şi nu a depus efort pentru ca să-şi ascundă emoţiile.

l

— Dragii mei, când mă uit la voi, pot doar să-l laud pe Dumnezeu, deoarece toţi sunteţi în viaţă. De câteva minute, poliţia a

confiscat patru arme Kalaşnikov, pe care atacatorii le-au aruncat peste gard în timpul fugii lor. Pe lângă acestea au mai confiscat şi unsprezece benzi, fiecare plină cu treizeci de cartuşe şi douăsprezece grenade. Şi cine ştie ce mai aveau la ei. Nici nu putem să ne imaginăm ce se putea întâmpla dacă aceste cincisprezece minute ar fi venit mai devreme. Nu cred că am mai fi fost în viaţă. A stat un timp, profund mişcat, căutându-şi cuvintele. Astăzi am pierdut şase lucrători şi prieteni preţioşi. Este greu să pun în cuvinte ceea ce simt atunci când mă gândesc la moartea lor. La fel de puţine cuvinte am pentru a-l mulţumi lui Dumnezeu. Atât de vizibil şi-a întins mâna peste noi, încât nu mai am cuvinte.

O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz.

— El ne iubeşte atât de mult, încât şi-a trimis îngerii ca să ne păzească. Altfel nu pot să explic faptul că nici unuia dintre noi nu i-a fost atins niciun fir de păr. Trăim!

Zâmbea şi plângea totodată. Buzele-i tremurau de emoţie.

— Trăim!

Partea a IV-a

Postludiu amar între Murree şi Abottabad

5 august 2002, doar cinci minute mai târziu

12: 10 – Saifi şi Abu Bakar mergeau cu viteză, în jeepul lor Suzuki, pe strada accidentată, care şerpuia de-a lungul dealurilor împădurite dintre Murree şi Abottabad. La început, pentru mult timp, nu au scos niciun cuvânt. Era foarte clar, atentatul eşuase şi nu ştiau pe cine trebuiau să dea vina. Oricum, nimic nu a mers după plan şi erau foarte furioşi de ciudă, în special Saifi. Luni întregi au pregătit şi au planificat acţiunea pentru ca să nu le scape nimic. Şi apoi, totul a ieşit altfel.

— Poate că totuşi au reuşit, a spus Abu Bakar, doar pentru a rupe tăcerea.

— Nu au reuşit, a răspuns Saifi şi a tras de volan pentru a evita o groapă. Nu au aruncat nici măcar o singură grenadă. Am fi auzit. Sau poate ai văzut tu vreun cadavru pe terenul de sport? Cel puţin unul?

— Probabil că copiii erau în sala de mese, din cauza ploii, şi-a dat cu părerea Abu Bakar. Sau poate i-au prins după ce am plecat noi.

— Am aşteptat destul de mult, a spus Saifi. Nu au făcut-o. Nu ştiu de ce, dar nu au făcut-o. Ceva i-a împiedicat. Şi asta aproape mă îmbolnăveşte. Astăzi ar fi trebuit să fie două sute de morţi, înţelegi? Nu doar câţiva paznici împuşcaţi din întâmplare.

— Au scrisoarea pe care le-am lăsat-o, a spus Abu Bakar, ca mângâiere pentru celălalt.

— Şi ce valoare are scrisoarea fără cadavre? a ţipat Saifi nervos. Nimic! Nările nasului îi tremurau de furie.

— Ce te-ai gândit să faci acum? a întrebat Abu Bakar, după ce Saifi a tăcut pentru câteva minute şi doar fiindcă era prea plictisit îşi măcina singur gândurile.

— Am scris că vor urma alte atentate. Şi exact asta se va întâmpla, a răspuns Saifi. Şi nu în câteva luni, cum am planificat, ci chiar în această săptămână.

— În această săptămână? Abu Bakar şi-a privit îngrozit comandatul. Nu crezi că avem nevoie de mai mult timp pentru planificare? Şi la ce te gândeşti?

— Avem toate informaţiile, de care avem nevoie.

— Saifi, hai să lăsăm puţin ca lucrurile să se aşeze. Tu eşti nervos şi înţeleg. Şi eu sunt. Dar nu trebuie să exagerăm. Biserica nu fuge de noi.

— Nu mă interesează, a spus Saifi şi a aruncat o privire aspră lui Abu Bakar. O facem săptămâna aceasta.

— Şi cine trebuie să o facă?

— Tu, Ayaz şi Kamran. Imediat ce ajungem în Abottabad discutăm detaliile.

Abu Bakar nu a îndrăznit să-l contrazică şi a tăcut, în timp ce cu viteză au traversat un loc pietros.

Murree – în aceeaşi zi

13: 30 – Tata? Deborah se miră că, din Karachi, tatăl ei o suna la această oră. De obicei telefona seara – din cauza tarifului mic.

— Bună, păsărica mea. M-am gândit să sun puţin. Ai terminat deja şcoala?

— Nu tata. Am fost atacaţi de teroriști.

La celălalt capăt al firului a fost liniște pentru câteva secunde.

— Este o glumă, adevărat?

Deborah oftă.

— Nu tata, nu glumesc. Tocmai ce am ajuns acasă la mama. Paul-Gerhard este şi el aici.

— O, Dumnezeul meu. Sunteţi bine? Ce s-a întâmplat?

Deborah i-a explicat în câteva cuvinte evenimentele.

— Iau următorul zbor pe care pot să-l prind, a spus Eddy, după ce a ascultat tăcut ceea ce i-a povestit fiica lui. Ne vedem în câteva ore sau cel târziu mâine dimineaţă, bine?

— Bine, tata.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Deborah a închis telefonul şi s-a întors la familia ei. În timp ce Eddy Lanz era în Karachi, pentru a predica în câteva adunări de credincioşi, soţia lui, Waltraut a decis să petreacă cel puţin câteva săptămâni în Murree. La începutul anului şcolar multe familii locuiau în case închiriate de la fundaţia lor misionară din apropiere de Murree. Astfel a fost uşor ca părinţii să fie informaţi pentru a-şi lua copiii acasă.

Şi mama lui Deborah a mers imediat la şcoală după ce a aflat de groaznicele evenimente ce au avut loc. Acum stăteau toţi în sufragerie şi încercau să prelucreze cele întâmplate. Paul-Gerhard a luat chitara în mână şi a început spontan să cânte un cântec, pe care l-au cântat mai mulţi elevi în timpul atentatului.

Our God is an awesome God…

L-au cântat de mai multe ori. Cuvintele le mai dădeau şi acum o putere incredibilă şi le aminteau cât de copleşitor este Dumnezeul lor. El i-a protejat pe ei toţi de moarte. Cu adevărat, el a poruncit îngerilor Săi ca să-i protejeze şi ei au făcut-o, invizibil pentru unii şi vizibil pentru alţii. Nimeni, în afară de Juliet, nu i-a văzut pe cei doi agenţi de

pază în uniformă, care i-au zâmbit puţin mai înainte ca să cadă în faţa gloanţelor teroriştilor. Dar ei au fost acolo. Nimeni, în afară de Latif, nu i-a văzut pe cei doi pakistanezi în uniformele lor Salwar Kameez, care l-au ajutat să sară peste gard. Dar ei i-au salvat viaţa. Nimeni nu putea să îşi explice cum de uşa putrezită a clădirii internatului, sau uşa toaletei, în spatele căreia s-a ascuns Albert, au rezistat loviturilor violente ale bărbaţilor furioşi. Au fost îngerii care s-au pus în spatele uşilor. Pe Hamid l-au tras de picior, pe Ijaz l-au tras în atelier. Şi tot ei s-au postat în uşa care era între clasa a treia şi a patra, pentru ca teroriştii să treacă cu vederea uşa vopsită în bleu. Şi a fost un cor de îngeri, care a cântat printre căpriorii bisericii vechi, în timp ce afară vuia furtuna. Da, au fost îngeri. Şi chiar dacă nu toţi i-au auzit, nimeni nu se îndoieşte că ei au fost acolo.

Într-adevăr ei au fost acolo.

Între Murree şi Kohala – Două ore şi jumătate mai târziu

16: 00 – Qari, Nawaz şi Badar nu şi-au permis nicio pauză. Se luptau prin junglă, pe deal în jos, fără să se oprească nici măcar o singură dată. Armele Kalaşnikov, câteva grenade şi muniţia au aruncat-o în spatele gardului, pentru a avea mai puţină greutate. Qari era în capul grupului, urmat de Badar, iar Nawaz mergea ultimul, în timp ce cu mâna stângă îşi ţinea coapsa stângă, unde a fost nimerit de glontele agentului de pază.

— Încotro mergem până la urmă? a strigat Badar.

— Jos la Jhelum, a spus Qari.

— Nu trebuie să mergem la Abottabad?

— Atunci ar trebui să alegem o altă rută, explică Qari. Dar nu putem face asta acum. Cu siguranţă au blocat totul. Dacă mergem înapoi le cădem direct în mâini.

— Şi când suntem la râu?

— Atunci mergem pe el înspre nord până la Kohala, şi acolo trecem peste pod înspre Azad Kashmir.

— Cât de departe este asta?

— Aproximativ patruzeci de kilometri, cred.

— Patruzeci de kilometri, se gândi Badar. Crezi că Nawaz rezistă până acolo?

— Trebuie, a spus Qari. Asta e singura cale de refugiu. Abia după ce traversăm podul, mergem mai departe în Muzaffarabad. De acolo mai sunt încă mai bine de patruzeci de kilometri. Şi de acolo mergem la Balakot sau Abottabad, depinde unde ne vrea Saifi.

— Şi dacă au blocat deja drumul?

— Atunci cu siguranţă că nu au făcut-o până jos, pe valea Jhelumului, ci mai degrabă în direcţia Islamabad. Nu au nicio idee unde să înceapă căutarea, crede-mă.

— Să sperăm că ai dreptate.

Au mers o bucată mai departe până când Nawaz, fără suflare a rămas pe loc.

— Putem să facem o pauză? îi rugă el. Nu mai pot. Qari s-a oprit, fără tragere de inimă, şi-n timp ce s-a rezemat de un copac, Nawaz şi Badar s-au aşezat pe sol.

— Am auzit că aici ar fi leoparzi, mâncători de oameni, a spus Qari, provocator. Nu trebuie să aşteptăm prea mult. Mai este cale lungă până la râu.

Cu grijă, Nawaz şi-a examinat partea stângă. Se părea că a fost un glonte care a trecut prin coapsă, care l-a nimerit doar puţin şi nu i-a atins organele interne. Totuşi rana durea la fiecare pas, şi pata de sânge din partea lui stângă de la minut la minut devenea tot mai mare.

— De ce l-am ratat? scrâşni Nawaz din dinţi. Prima dată am pierdut-o pe femeie şi apoi pe paznic. Aşa, ca şi cum cineva mi-a ricoşat gloanţele atunci când am tras. Aproape înnebunesc când mă gândesc la asta.

— De la început nu am avut un sentiment prea bun, a spus Badar, înfăşurându-şi, în jurul mâinii rănite, baticul negru pe care l-a avut pe faţă în timpul atacului. Din momentul în care Saifi mi-a spus că vom ucide copii, am avut un sentiment ciudat până-n stomac. Probabil de aceea a mers totul aşa de rău. Nu am avut voie să facem aşa ceva.

— Eu am văzut ideea ca fiind extraordinară, a spus Nawaz. Am

avut întotdeauna chef să arunc în aer o şcoală.

— De ce? a întrebat Badar.

Muşchii feţei lui Nawaz s-au crispat.

— Pentru că nu urăsc nimic mai mult decât şcoala, a răspuns acesta, cu privirea întunecată. Aşa nu l-a văzut Badar niciodată până acum şi a devenit curios. Dar a omis să-l întrebe de motivele urii pe care o avea faţă de şcoală. Qari le-a cerut să meargă mai departe.

— Următoarea dată ne oprim abia atunci când vedem râul, a spus el. Haideţi, mai departe.

— Probabil ar trebui să aruncăm şi restul grenadelor, fu de părere Badar. Cu mai puţină greutate înaintăm mai repede.

Qari clătină hotărât din cap.

— Am crezut că ai experienţe de război, a spus el. Nu risc deloc, până când ajungem la podul din Kohala. Cine ştie ce oameni întâlnim pe drum. Şi acum, înaintaţi.

Abottabad – cinci ore mai târziu

21: 00 – De când Abu Bakar şi Saifi erau în adăpostul lor din Abottabad, Saifi se plimba nervos dintr-o parte într-alta a sufrageriei, la fel ca un tigru în cuşcă, în timp ce Abu Bakar, Kamran şi Ayaz au raportat cele întâmplate. În timpul acesta Saifi a dat câteva telefoane şi ţipa aproape la oricine venea în faţa ochilor lui. Radioul şi televizorul erau deschise, pentru a putea în mod continuu să urmărească cursul actual al investigaţiilor. Până acum informaţiile au fost puţine şi sporadice. Jurnaliştii au fost atenţi cu presupunerile lor. Singura informaţie pe care au putut să o spună cu exactitate, a fost numărul morţilor. Şi atunci şi-a pierdut Saifi stăpânirea de sine.

— Şase morţi? a urlat el, şase morţi nu este nici măcar un număr cu două cifre! Ar fi trebuit să fie un număr cu trei cifre! Şase morţi! Şi patru dintre ei au fost musulmani. Pur şi simplu nu pot să cred. Eu… eu… nu cred asta!

— Poate că Allah a vrut ca să nu atacăm copiii, a încercat Kamran să găsească o explicaţie, la care Saifi l-a mustrat energic.

— Copii sau adulţi, sunt necredincioşi!

— Am crezut că în Coran copiii sunt consideraţi nevinovaţi, a continuat Kamran.

Saifi s-a poziţionat în faţa lui, cu picioarele îndepărtate, iar ochii lui mici, strălucitori păreau să pulverizeze foc.

— Kamran, nu mă pune pe jar. Ştiu deja ce trebuie să fac. Şi acum, cel mai bine îţi ţii gura mai înainte ca să spui ceva ce ai putea să regreţi mai târziu, ai înţeles?

Kamran aprobă din cap şi se abţinu să mai facă vreun comentariu. Totuşi îşi făcea gânduri. Şi-a adus aminte de discuţia pe care au avut-o pe drumul lor înspre Karachi, în care Badar a pus sub semnul întrebării atentatul comis în biserica din Islamabad. Chiar Badar, care a riscat să lupte pentru războiul sfânt, fără niciun fel de îndoială, dintr-odată nu mai era sigur. Şi aceasta l-a făcut şi pe Kamran nesigur. Este posibil, ca ei să nu fi acţionat în voia lui Allah? Este posibil ca misiunea să fii eşuat deoarece ei au lucrat împotriva a ceea ce este scris în sfântul Coran?

Gândindu-se la acestea pe Kamran l-au trecut fiorii. Cum de-a îndrăznit să dea voie unui asemenea gând de blasfemie să intre în mintea lui? L-a alungat imediat, înainte ca acesta să înceapă să-i agite întregul fundament al vieţii.

Nu îşi poate permite îndoiala, nu acum, după tot ceea ce a făcut deja pentru Allah. Jihad era viaţa lui, şi dacă începea să se îndoiască de aceasta, atunci ar trebui să se îndoiască de toată viaţa lui. Şi nu mai voia niciodată să se expună acestei vulnerabilităţi, nu faţă de el şi în primul rând nu faţă de tatăl lui, care oricum credea că a fost supus unei spălări de creier.

Saifi avea dreptate: erau toţi necredincioşi, chiar dacă erau copii, adulţi sau bătrâni, asta nu avea nicio importanţă. Erau duşmanii Islamului şi trebuia să se lupte împotriva lor. Scopul era mult mai înalt decât mijloacele folosite pentru împlinirea lui, mult mai înalt. Oricum tatăl lui nu va înţelege niciodată. Nu era nicio spălare de creier, era răspunsul pentru sensul vieţii. Şi dacă era nevoie, Kamran era gata chiar să moară pentru acesta.

Pe malul Jhelumului – o oră mai târziu

22: 00 – Au ajuns la Jhelum mult mai târziu de căderea nopţii. Qari i-a determinat pe ceilalţi în permanenţă să meargă mai departe, cu toate că Nawaz a avut dificultate în a ţine pasul cu ceilalţi doi. Chiar s-a prăbuşit o dată şi a leşinat pentru câteva secunde.

— Trebuie să facem o pauză, a spus Badar, în timp ce a pus braţul drept al lui Nawaz pe umerii lui, pentru a-l sprijini. Nu vezi că nu mai poate?

— El trebuie să se înzdrăvenească, a fost comentariul nemilos al lui Qari. Deja am pierdut mult prea mult timp. Astăzi nu mai reuşim să ajungem până la pod.

— Dacă oricum nu mai reuşim să ajungem, atunci să ne căutăm la fel de bine un adăpost şi mâine mergem mai departe.

— Cu cât ajungem astăzi mai departe, cu atât ne sunt mai mari şansele ca să nu fim prinşi.

— Ai spus că oricum ei nu ştiu unde suntem.

— Asta a fost acum câteva ore. Ce crezi tu, de ce încerc, cât mai repede, să ajung la pod? Cu cât trece mai mult timp, cu atât mass media exploatează mai mult povestea prin radio şi televiziune cerându-le locuitorilor indicii. Dacă ar fi după mine, aş merge toată noaptea.

— Nawaz nu reuşeşte. Şi sincer vorbind şi eu sunt destul de epuizat.

— Crezi că eu nu sunt obosit? Dar acum nu vrem să vorbim despre asta. Acum, cât mai repede, trebuie să ajungem în Azad Kaschmir. Şi dacă nu am fi făcut aşa de multe pauze, eram deja dincolo.

Când luna şi-a făcut apariţia de după un nor întunecos, în lumina ei argintie s-a descoperit conturul unei moschei dărăpănate. Cei trei s-au îndreptat înspre ea şi au verificat cu atenţie în jurul ei. De-a lungul şi de-a latul nu era nimeni.

— Nu prea arată ca şi cum, mâine la ora cinci, ar veni cineva la rugăciunea de dimineaţă, a spus Qari. Cred că aici putem să riscăm să rămânem la noapte.

Badar a răsuflat uşurat. Chiar şi el aproape că nu mai putea să se

ţină pe picioare, iar rana de la mână pulsa şi ardea. Dar nu se plângea nici măcar de foamea de lup pe care o avea. Acum voia doar un singur lucru: să doarmă.

Au mers în jurul moscheii şi într-adevăr au găsit o uşă putrezită, prin care au putut foarte uşor să intre. Prin mai multe găuri din zid, care mai înainte au fost prevăzute cu geamuri ornamentale, intra uşor în moschee lumina blândă a lunii. Şi-au căutat un locşor ferit de vânt, s-au ghemuit pe pardoseala ruinei şi au adormit după câteva minute.

La malul Jhelumului – patru ore mai târziu, Marţi, 6 august 2002

02: 00 – în mijlocul nopţii Nawaz s-a trezit ud leoarcă de transpiraţie. Dureri groaznice îi străpungeau şoldul stâng.

— Badar! şopti el şi îl împunse pe celălalt în coastă. Badar, eşti treaz?

l

Badar s-a întors înspre el. În lumina lunii putea foarte bine să vadă perlele de transpiraţie de pe fruntea lui Nawaz.

— Eşti bine?

— Trebuia să-l fi împuşcat, a spus Nawaz. Oare de ce nu l-am împuşcat?

— Încearcă să dormi, murmură Badar. Mâine avem un drum lung înaintea noastră.

— Pur şi simplu nu înţeleg, şopti Nawaz. Mă face să înnebunesc, auzi? A fost, ca şi cum altcineva a preluat tot timpul controlul situaţiei, nu eu.

— Cred că ai febră.

— Nu, a răspuns Nawaz. Explică-mi, de ce nu am putut să o împuşc pe femeie. Ai fost lângă mine. Am folosit aproape o jumătate de bandă şi pur şi simplu nu am nimerit-o.

— Am auzit cum a ţipat.

— Da, după ce a alergat douăzeci de metri. Badar, nu pot să ocolească cartuşele unei magazii de mitralieră. Aşa ceva nu este posibil. A fost ca şi cum am fi luptat împotriva a ceva ce nu am putut să învingem.

— Ştiu, a confirmat Badar. Şi eu am perceput asta.

— Ce s-a întâmplat acolo, Badar? împotriva cui am luptat noi cu adevărat?

Badar tăcea. În secret, şi-a pus şi el aceeaşi întrebare fără să găsească vreun răspuns.

— Ţi-am spus vreodată povestea sobei cu ulei? L-a întrebat el dintr-odată.

— Nu, a spus Nawaz.

— Trupa noastră a fost înzăpezită şi noi stăteam în ascunzătoare, undeva în munţii din Kaşmir, povesti Badar. Aveam la noi o sobă mică cu ulei şi am lăsat-o toată noaptea câte trei ore să ardă, pentru a ne încălzi. Dar într-o seară s-au terminat rezervele noastre de ulei şi am avut o problemă foarte serioasă. Temperaturile erau mult sub punctul de îngheţ şi fără căldura acestei sobe am fi fost congelaţi. Am spus două rugăciuni şi am aprins-o. Flacăra s-a aprins şi focul a ars pentru următoarele trei ore. Colegii mei nu m-au crezut, atunci când le-am spus că Allah a făcut o minune. Într-o noapte mi-au spus că în timpul zilei, pe ascuns, eu am umplut soba cu ulei pentru ca să ardă în timpul nopţii. Le-am spus că trebuie să aibă încredere, dar le-a fost greu să creadă că soba poate să ardă fără ulei, şi încă timp de treisprezece zile. În cele din urmă un bărbat a luat soba, a desfăcut-o şi într-adevăr a constatat că nu avea ulei înăuntru. Bărbaţii au început să îi mulţumească lui Allah pentru minune.

— Şi asta ai trăit tu? a întrebat Nawaz.

— Nu, am citit povestea într-unul din ziarele Jaish-ului.

— Şi tu crezi că este adevărată?

— Nu am pus-o sub semnul întrebării, a spus Badar, până la atentatul din Islamabad, atunci când am văzut cum aceşti oameni se rugau Dumnezeului lor, în timp ce noi aruncam cu grenade. Pur şi simplu, câteva grenade nu s-au declanşat, cu toate că eu le-am tras cuiul, înţelegi? Erau activate şi pur şi simplu nu s-au detonat.

— Proiectil neexplodat. Poate să existe şi aşa ceva.

— Bineînţeles, la fel cum poate să existe o femeie care să evite

focurile unei arme Kalaşnikov.

Badar s-a ridicat în cot.

— Cred că Allah poate să facă o sobă să ardă treisprezece zile fără ulei, a murmurat el după un timp. Dar întrebarea mea este: Dacă a fost Allah care a făcut asta, atunci cine a protejat această femeie de focul mitralierei tale?

Nawaz nu i-a dat niciun răspuns. Au rămas un timp tăcuţi şi s-au uitat doar în întuneric. Era periculos ca să pui prea multe întrebări. Totuşi, acestea lucrau în inima lor, indiferent dacă ei voiau sau nu. Nawaz îşi mişcă piciorul şi gemu. La cea mai mică mişcare o durere înţepătoare îi trecu din şold până în vârful degetelor.

— Un lucru vreau să îţi spun, a spus Nawaz, în timp ce şi-a adunat puterile şi a încercat să ignore durerea. Dacă îmi mai cade paznicul încă o dată în mâini, îl omor. Şi dacă Saifi vrea, mă duc mâine înapoi în această şcoală blestemată şi îi arunc pe toţi în aer.

— Acum trebuie să reuşim mai întâi să ajungem până la Kaschmir.

— Ştii tu ce îmi doresc să fac? îmi doresc să-i urmăresc pe fiecare din acei elevi şi profesori răsfăţaţi şi să îi văd cum mor. Trebuie ca să sufere, trebuie să-mi cerşească milă. Vreau să văd în ochii lor frica, disperarea. Voi savura asta până în ultima clipă. Şi râzând voi sta acolo, voi lua grenadele de la curea, le voi trage cuiul şi… bumm – toţi vor sări în aer.

— De ce eşti aşa de sadic? se miră Badar. În lumina lunii a văzut cum faţa lui Nawaz s-a schimbat. Din nou avea această expresie de ură în ochii lui, această crispare a muşchilor feţii. Aripile nărilor îi vibrau.

— Ei m-au legat de Coran, a şoptit el încetişor.

Badar a ascultat cu atenţie.

— Ce ai spus?

— M-au legat de Coran, a repetat Nawaz, privindu-l pe Badar. Mai multe zile.

— Cine? Despre ce vorbeşti? Ai fost vreodată într-o Madrasa?

— Nu. Am urmat şcoala normală, înainte ca să lucrez la vârsta

de zece ani.

Nawaz şi-a întors privirea şi a rămas un timp tăcut. Apoi, a fixat cu privirea un punct în întuneric şi a început să povestească.

— Eram un copil fericit, ştii tu. Nu m-am gândit ca vreodată să-mi părăsesc locul natal din apropiere de Peshawar. Dar, într-o zi, a venit în satul nostru un predicator entuziast şi l-a convins pe tata că eu trebuie să iau parte la Jihad. Pe urmă tatăl meu m-a trimis într-o Madrasa din Gurjanwala. El mi-a spus că acesta este cel mai bun lucru pentru mine şi nu am îndrăznit să îl contrazic. Aveam doar treisprezece ani. Viaţa în Madrasa a fost curată tortură.

Profesorul nostru a spus că pedeapsa fizică este necesară pentru a ne forma caracterul. Am învăţat Coranul pe de rost. Şi atunci când recitam un verset greşit sau îl uitam eram bătuţi. Am fost bătuţi pentru totul. Odată, profesorul meu m-a acuzat că aş fi copiat de la cineva şi m-a bătut atât de violent, încât mi-am pierdut conştiinţa pentru câteva minute.

— Părinţii tăi nu au ştiut despre asta?

— Da, au ştiut. Dar tatăl meu era de acord cu acest tratament. El spunea că puţină disciplină nu-mi strică. Din cauza asta l-am urât. Dar nu am putut să fac nimic. Adesea ne-au legat la duşumea în grupuri mici, pentru a nu intra în contact cu lumea exterioară, pentru a fi expuşi influenţelor negative. De două ori am fugit, dar m-au găsit şi ca pedeapsă m-au legat mai multe zile de un Coran. Apoi, după un timp, am scăpat. Am fost acceptat într-o tabără de pregătire şi am fost instruit ca să devin un mujahedin.

— Şi familia ta?

— Crezi tu, că după tot ceea ce mi-au făcut mă mai interesează familia mea? Dacă îl voi mai revedea vreodată pe tatăl meu, îl omor, jur asta.

— Nu ar trebui să vorbeşti aşa de obraznic despre el. Este încă tatăl tău.

— Îl urăsc! Nawaz s-a uitat la Badar şi acesta a văzut în ochii lui ura care ardea. Ştii tu ce îmi imaginez atunci când chinui fiecare animal

sau când ţintesc un glonte în capul fiecărui om? îmi imaginez că ar fi tatăl meu. Este singura modalitate de a-i plăti înapoi tot ceea ce mi-a făcut el mie.

Badar nu ştia cum trebuie să răspundă. Considerentele lui Nawaz erau şocante, dar, în mod absurd, de înţeles. Niciodată nu a întâlnit Badar pe cineva, care să aibă aşa o dorinţă de răzbunare. Era de-a dreptul fantomatic.

— Atunci, de ce eşti gata să mori ca martir? L-a întrebat. Vreau să spun, când ai atâta satisfacţie să-i vezi pe alţii cum suferă, ce te motivează să mori? Este într-adevăr acesta Paradisul?

— Nu, nu este Paradisul, a răspuns Nawaz. De fapt sunt fericit, când totul se termină. Am suferit destul. Am urât destul. Viaţa mea nu are niciun viitor. Şi ca să-ţi spun adevărul: atunci când am intrat pe terenul şcolii, nu m-am gândit niciun moment la sinucidere, ci la cât de mulţi pot să trag după mine în moarte. Şi tu?

Badar a respirat adânc. A deschis fermoarul bluzei de trening şi a scos de acolo o fotografie mototolită. A ţinut-o în lumina lunii şi Nawaz s-a aplecat puţin peste ea pentru a vedea mai bine.

— Familia ta?

Badar clătină din cap.

— Da. Ei sunt întotdeauna cu mine, direct deasupra inimii mele. Aceasta este mama, tata şi aceştia sunt cei opt fraţi mai mici. Aveam paisprezece ani când m-am înrolat într-o organizaţie militară. Mama s-a bucurat, deoarece a avut de hrănit o gură mai puţin. Şi tata a luat-o ca pe o obligaţie faţă de religia lui, ca să-şi trimită fiul în războiul sfânt. El a spus mereu că eu voi aduce binecuvântarea peste întreaga familie. Şi atunci când voi muri ca martir vor fi asiguraţi financiar şi asta este bine să ştiu.

— Eşti gata să mori, doar ca familia ta să primească bani?

— Familia mea este foarte importantă pentru mine, a spus Badar, în timp ce a ascuns din nou fotografia sub bluza de trening. Dacă ar exista alte căi pentru a-i ajuta, cred că i-aş ajuta. Dar, nu văd nicio altă posibilitate. Şi dacă Jihadul este determinarea mea voi merge

înainte, până la capăt. Câteodată îmi doresc doar…

S-a oprit în mijlocul propoziţiei şi s-a gândit. Luna s-a strecurat în spatele unui nor şi întunericul s-a lăsat peste moschee.

— Ce îţi doreşti?

— Nimic, murmură Badar şi privea în noapte. Nu există nicio altă cale.

10: 00 – Sculaţi-vă! Trebuie să mergem mai departe! Qari i-a trezit pe cei doi.

— Doar încă cinci minute, murmură Badar, dar Qari nu voia să audă de aşa ceva.

— Deja am dormit o jumătate de zi. Trebuie să pornim imediat. Cum îţi este rana, Nawaz?

Nawaz se ridică cu grijă şi strânse din dinţi.

— Va merge cumva, a spus el şi a încercat să ignore durerile.

— Bine, clătină Qari din cap, cu această atitudine putem să reuşim. Badar, tu mergi repede la râu şi speli bluza de trening a lui Nawaz. Nu vreau să atragem atenţia datorită petei lui de sânge.

Badar a făcut aşa, cum i-a ordonat Qari. Şi după ce s-a întors cu bluza udă, dar într-o oarecare măsură curată, au pornit mai departe. Au mers pe o stradă aproape fără oameni, de-a lungul râului, care se afla pe partea dreaptă a lor. Întotdeauna când întâlneau pe cineva, dădeau prietenoşi din cap şi se străduiau să apară ca trecători obişnuiţi. În cele din urmă nu era ceva neobişnuit ca oamenii să meargă cale lungă pe jos şi ei sperau ca mersul şchiopătat al lui Nawaz sau îmbrăcămintea lor sport să nu stârnească suspiciunea nimănui.

Khapadar – în aceeaşi zi

13: 30 – Puţin după ora prânzului au ajuns într-un sat mic. Acesta părea să fie paşnic şi adormit. Avea doar câteva cocioabe sărăcăcioase şi de-a lungul drumului prăfuit, pe partea dreaptă şi stângă se aflau chioşcuri pentru cumpărături. Qari a întrebat un cerşetor paralizat, care stătea la marginea drumului, la aproximativ o sută de metri de primele case, despre numele satului.

— Khapadar, a răspuns cerşetorul. Nu sunteţi de aici?

— Cât mai este până la Kohala? A întrebat Badar.

— Aproximativ doisprezece kilometri, tot de-a lungul râului, a răspuns cerşetorul. Râul puteţi să-l traversaţi chiar şi pe aici.

— Ah, da? a spus Qari surprins. Pe unde?

— Chiar la capătul satului este un pod suspendat, explică bărbatul. Lipsesc câteva scânduri, dar dacă vă ţineţi de funiile de la margine nu este nicio problemă.

Cei trei şi-au aruncat o privire cu subînţeles, au mulţumit bărbatului şi au mers mai departe. Hotărâţi, se îndreptau spre sat având mereu podul în vizor, care se putea vedea deja din depărtare, în partea dreaptă. Nimeni nu mai putea acum să le stea în cale. Doar încă două sute de metri prin sat şi apoi au reuşit. Li s-au aruncat priviri curioase, atunci când teroriştii s-au apropiat de prima casă. Numărul de săteni era mai bine de două duzini de bărbaţi bărboşi, în Salwar Kameez, erau câţiva bătrâni cu turbane, cu bărbile vopsite în roşu, care aveau cârje, cât şi mai multe femei acoperite, care îşi ţineau copiii mici de mână. Pur şi simplu erau oameni care duceau o viaţă simplă, departe de aglomeraţia şi violenţa oraşelor mari. Badar era sigur că aceşti câţiva oameni pe care i-a întâlnit pe drumul acestui sat de junglă nu reprezentau un pericol major. Cu toate acestea, nu se simţea în apele lui, în faţa multor priviri care se îndreptau spre ei. Câteva femei au început să şoşotească împreună, atunci când au trecut pe lângă ele.

— De ce ne privesc aşa? a întrebat Badar.

— Doar nu vrei să te laşi intimidat de o mână de băştinaşi, a spus Qari. Şi i-a şoptit lui Nawaz de peste umăr: încearcă să nu mai şchiopătezi!

— Tu spui aşa de uşor, i-a răspuns Nawaz şi a depus efort să ia o poziţie mai dreaptă, fiecare pas este un chin.

— Uită-te la podul suspendat, i-a răspuns Qari. Încă o sută cincizeci de metri, şi ai reuşit. Imediat suntem dincolo.

Un bătrân, cu faţa arsă de soare şi cu un turban pe cap, li s-a pus în cale. Cei trei s-au oprit.

— Cine sunteţi? a vrut el să afle.

— Suntem în trecere, i-a dat Qari informaţia, fără să răspundă la întrebare.

— Unde mergeţi?

— Muzaffarabad, a răspuns Qari sincer.

— Pe jos? se miră bătrânul. De aici până la capitala Azad Kashmirului sunt mai bine de cincizeci de kilometri.

— Avem prieteni în Kohala, care ne iau, a spus Qari.

Bătrânul îi examina cu minuţiozitate pe tinerii în treninguri.

— Cine sunteţi voi cu adevărat?

Nawaz s-a muşcat nervos de buza inferioară. Badar l-a privit dezorientat pe Qari. Acesta era la fel de indecis de cum să reacţioneze.

— Ce importanţă are cine suntem? a spus el în cele din urmă. Lasă-ne să plecăm mai departe, da?

Totuşi, bătrânul a rămas pe loc şi lângă el s-au mai poziţionat încă doi bărbaţi, amândoi în Salwar Kameez. Unul dintre ei ţinea un ziar în mână.

Badar avea un oarecare sentiment neplăcut.

— Ieri, la prânz, a fost atacată o şcoală din Murree, a spus unul şi şi-a încrucişat mâinile. Am citit în ziar.

Cei trei au tresărit uşor. De aceea i-au examinat sătenii aşa de ciudat. Ştiau despre atac.

— Na, şi? a spus Nawaz provocator.

Bătrânul fără dinţi şi-a întins bastonul înspre tineri.

— Nu cumva aţi avut de-a face cu asta?

— Bineînţeles că nu, a răspuns Badar şi chiar a schiţat un zâmbet. Arătăm noi ca nişte oameni care ar ataca o şcoală?

— Da, chiar aşa arătaţi, ciripi un băieţel care stătea între două femei şi ţinea un câine în braţe.

Una dintre femei, acoperită până la ochi, s-a aplecat şi i-a şoptit ceva la ureche băiatului. La care micuţul a dat din cap, a pus câinele jos şi a alergat.

Cei trei bărbaţi nu se simţeau deloc bine.

Dintr-odată, din case şi din spatele meselor tarabelor veneau

mai mulţi oameni şi se îndreptau curioşi în direcţia lor. Părea că au devenit atracţia satului. Nu s-au gândit la aşa ceva şi asta îi neliniştea.

— Asta e de râs, se apără Qari şi încercă să-şi păstreze calmul. Suntem călători obişnuiţi care traversează satul vostru.

— Minţiţi, a spus bătrânul. Ştim exact cine sunteţi. În ziar este scris că atacatorii au fugit. Şi indiferent dacă credeţi sau nu, exact aşa arătaţi. Voi sunteţi pe fugă. Aşa este, nu-i adevărat?

Qari, Nawaz şi Badar şi-au aruncat câteva priviri cu subînţeles. Şi acum erau descoperiţi de către un bătrân fără dinţi, care avea nevoie de un baston pentru ca să meargă. Erau înconjuraţi de o mână de săteni, care probabil în toată viaţa lor nu s-au îndepărtat decât cincizeci de kilometri de sat. Era penibil şi tragic în acelaşi timp. Numaidecât trebuiau să facă ceva, înainte ca situaţia să devină cu adevărat critică.

— Lasă-ne să mergem mai departe, rugă Qari politicos, dar cu voce hotărâtă. La ce vă ajută dacă ştiţi cine suntem şi ce facem aici?

— Ne ajută foarte mult, a spus unul dintre bărbaţi. Sunteţi teroriști. Şi acum, noi ar trebui să vă lăsăm aşa, pur şi simplu, să treceţi prin sat?

— Ai grijă ce vorbeşti, scrâşni Nawaz, care crezu că era timpul să ia poziţie. Suntem înarmaţi. S-a aşteptat ca oamenii să fie intimidaţi, dar nici pe departe nu a fost cazul.

— Deci, voi aţi fost, a constatat bătrânul fără dinţi. Voi aţi atacat şcoala.

— Da! a confirmat Badar nervos. Da, noi am fost. Mulţumit?

— Nu vă este ruşine? Ce fel de musulmani sunteţi? a strigat bătrânul şi sprâncenele lui groase îi dansau sălbatic în sus şi-njos.

— Suntem musulmani la fel ca voi! s-a apărat Qari.

— Musulmani ca noi nu ar ataca copii nevinovaţi!

— Nu erau copii musulmani, asta să fie clar!

— Ce importanţă are? Erau copii! Şi voi eraţi gata să-i împuşcaţi! Să vă fie ruşine!

Bătrânul flutura cu bastonul lui strâmb prin aer şi îşi accentua

cuvintele cu pasiune.

— Am făcut-o pentru voi, pentru Pakistan! a strigat Badar. Pentru a ne răzbuna pe americani şi pe cei din Vest, înţelegeţi?

— Tot ceea ce noi înţelegem este că aţi atacat o şcoală cu o sută cincizeci de copii. Şi veţi plăti pentru asta.

Hotărât bătrânul a făcut un pas înspre cei trei şi ceilalţi l-au urmat. Acum sosise timpul pentru a acţiona.

— Niciun pas mai departe! a strigat Qari, deschizându-şi bluza de trening pentru a le arăta locuitorilor explozibilul care era fixat pe trupul lui. Nawaz şi Badar au făcut la fel. Doar un pas şi ne aruncăm în aer! Acum şi aici! au strigat ei.

Aceasta a avut efect. Liniştea de mormânt s-a lăsat peste cei din jurul lor. Ca şi hipnotizaţi se holbau oamenii la grenade şi explozibil, şi fiecare ştia că nu era de glumit. Stăteau în faţa a trei bombe omeneşti, care erau gata în orice moment să-i ucidă. Badar simţea cum îl iau căldurile. Nawaz şi-a şters transpiraţia de pe frunte şi respira repede, în timp ce lupta cu durerea lui dintr-o parte. Pentru câteva secunde toţi locuitorii satului erau ca şi îngheţaţi. Un copilaş a început să plângă. Nimeni nu îndrăznea să se mişte de pe loc. Chiar şi aerul părea că vibrează din cauza tensiunii.

Qari a început primul să negocieze.

— În ordine, a spus el. Tot ceea ce noi vrem este să ne lăsaţi să trecem prin satul vostru. Atunci nu vi se va întâmpla nimic şi nimeni nu va fi rănit sau ucis. Nu vrem să vă facem nimic, deci nu ne forţaţi.

Niciun răspuns. Chiar şi bătrânul curajos şi-a pierdut vocea. Toţi priveau încordaţi la bătrânul satului şi aşteptau decizia lui. Bătrânul tuşi, se sprijini pe baston şi spuse cu voce fermă.

— Îmi pare rău. Sunteţi terorişti. Nu putem să vă lăsăm pur şi simplu să treceţi.

Qari, Nawaz şi Badar şi-au cam pierdut răbdarea. Nu era posibil ca acest grup ridicol să îi oprească la o distanţă aşa de mică de ţintă!

— Fiţi rezonabili, rugă Qari, lăsaţi-ne să trecem. Nu sunteţi conştienţi că dacă ne staţi în cale puneţi în joc viaţa soţiilor şi a copiilor

voştri.

— Aici este vorba de mai mult decât de soţiile şi copiii noştri, a răspuns bătrânul, este vorba de dreptate. Nu putem îngădui ca terorişti, ca voi, să fie liberi. Cine ştie ce mai planificaţi. Credeţi cu adevărat că prin aceasta va fi pace? Prin faptul că voi aruncaţi în aer şcoli, bisericii, ambasade? Ce vă coace mintea?

— Asta nu înţelegeţi voi, mormăi Nawaz. Noi luptăm pentru o cauză dreaptă.

— Asta facem şi noi, a spus bătrânul, şi şi-a împins în faţă bărbia. Şi, de aceea, nu vă permitem să treceţi nepedepsiţi.

— Sunteţi nebuni, a strigat Qari. Dreptatea pe care voi o căutaţi o să vă ducă astăzi în mormânt, vă jur! Dacă nu plecaţi chiar acum din drum…

14: 00 – S-a oprit în mijlocul propoziţiei. Un murmur trecu peste mulţime. Din spate câteva persoane şi-au făcut loc prin mulţimea tot mai strânsă în jurul lor. Atunci când au ajuns la bărbaţi şi bătrânul care erau încercuiţi de mulţime, cei trei au tresărit. Erau patru poliţişti în uniformă.

Qari, Nawaz şi Badar nu au mai ezitat nicio clipă. Au rupt-o la fugă. Qari l-a aruncat din faţa lui pe bătrânul care le stătea în drum. Badar şi Nawaz şi-au boxat calea prin restul mulţimii, şi, înainte ca cineva să-i poată prinde, au fugit înspre râu şi de acolo în direcţia podului suspendat. Nawaz putea doar şchiopătând să înainteze şi la fiecare pas credea că îşi pierde conştiinţa. Totuşi, privea podul şi alerga împiedicat mai departe.

— Încă o sută de metri, şi-a spus în sinea lui. O sută de metri până în libertate!

— Reuşim, gâfâia Badar, în timp ce auzea în spatele lui mulţimea furioasă, care era pe urmele lor. Reuşim!

— Haideţi! mai repede! îi grăbi Qari, care era cu un pas înaintea lor şi mai avea doar câţiva metri până la pod.

— Qari! Oamenii!

Qari s-a uitat într-o parte şi a văzut cum mai mulţi bărbaţi, femei

şi chiar copii veneau diagonal în faţa lui pentru a-i tăia calea. Au ajuns la pod doar cu câteva secunde înaintea lui şi au format un lanţ viu. Fără teamă se ţineau de mâini şi înaintau pas cu pas înspre el. Qari a alergat înapoi la complicii lui.

Lanţul de oameni se apropia ameninţător şi implacabil. Din spate venea a doua grupă în frunte cu cei patru poliţişti, pe care i-a anunţat cineva în timp ce bătrânul satului i-a ţinut de vorbă. Bătrânul fără dinţi era şi el prezent şi îşi învârtea bastonul ca pe o armă deasupra capului.

La fel ca laţul unui lasou se strângea încetişor lanţul de oameni în jurul celor trei. Era înfricoşător cât de hotărâţi îi înconjurau aceşti săteni, fără să ezite niciun moment. Şi aceasta într-o unitate atât de puternică care aducea orice duşman în genunchi. Pe feţele lor nu era nicio frică. Nici măcar explozibilul de pe trupurile teroriştilor nu părea că-i sperie. Singurul lucru la care erau fixaţi erau ochii celor trei. Qari, Nawaz şi Badar erau pe punctul de a o lua razna.

— Ce facem acum? a întrebat Badar disperat.

— Jocul s-a terminat, a spus Nawaz aproape fără suflare. Ne-au prins.

— Niciodată, scrâşni Qari din dinţi. Nu merg în puşcărie! mai bine mor!

Semicercul era din ce în ce mai strâns. În spatele lor se afla râul lat. În dreapta, la nici douăzeci de metri plutea podul. Şi în faţa lor era un lanţ de oameni a căror unitate nu putea fi ruptă. Qari a aruncat o privire pătrunzătoare lui Nawaz şi Badar iar cei doi au înţeles într-o clipită. Au avansat cu greu prin apă.

— Predaţi-vă! a strigat unul dintre poliţişti. Nu aveţi nicio şansă.

— Nu ne vom preda, scrâşni Qari din dinţi, în timp ce se căţăra pe o stâncă înaltă, care se afla la doar câţiva metri de mal.

Nawaz şi Badar au făcut la fel şi apoi a luat fiecare câte o grenadă de la curea. Inima lui Badar bătea atât de tare încât era gata să plesnească.

— Facem ce este bine, da? se bâlbâi el.

— Nu este nicio altă cale, a spus Qari sigur pe sine.

— Ducem la bun sfârşit misiunea, a spus Nawaz cu o privire inexpresivă.

Şi-au poziţionat grenadele la picioare, au tras cuiul, şi-au pus unul altuia braţele peste umeri, au strigat împreună „Allahu Akbar" şi au respirat profund pentru ultima dată.

Abottabad – următoarea zi, Miercuri, 7 august 2002

10: 00 – Kamran s-a uitat peste articolul din ziar, ale cărui cuvinte îi răsunau constant în minte, care se umpleau cu imaginile groaznice. Încă nu putea crede că aceasta s-a întâmplat cu adevărat:

Poliţia din Murree confirmă că persoanele, care s-au aruncat în aer, în răul Jhelum, au fost implicate în atacul de luni de la Murree Christian School. Locuitorii satului Khapadar au spus poliţiştilor cum au încercat teroriştii să negocieze cu ei şi i-au ameninţat că îi vor ucide împreună cu ei, dacă nu îi lasă să treacă prin sat.

Poliţia a lăudat curajul fără precedent al sătenilor, care nu s-au lăsat intimidaţi de nimic şi au stat vitejeşte în calea teroriştilor. Tinerii, care nu aveau mai mult de nouăsprezece, douăzeci de ani, au fugit în rău, unde s-au aruncat singuri în aer. Trupurile lor au zburat mai mulţi metri depărtare. Cadavrele a doi dintre ei au dispărut în apă şi nu au mai fost văzute. Al treilea a fost găsit la un bac de nisip, dar din cauza exploziei a fost mutilat şi nu a mai putut fi recunoscut.

Poliţia caută alţi suspecţi. Guvernul a condamnat ferm atentatul de la Murree Christian School şi a subliniat că vinovaţii nu vor scăpa de lege. Se va depune tot efortul pentru a-i prinde cât mai repede pe cei responsabili pentru această faptă.

Kamran era şocat. După ce ieri Hasan a sunat din Muzaffarabad a crezut că au reuşit să fugă şi Qari, Nawaz şi Badar. Dar acum erau morţi. Şi-au pus singuri capăt zilelor. Lui Kamran îi era greu să creadă cu adevărat această noutate, încă se mai gândea că imediat sună telefonul lui mobil şi la celălalt capăt al firului Badar comunică despre fuga lor palpitantă. Nu putea să se obişnuiască cu gândul că cel mai bun prieten al lui şi-a luat în acest fel adio de la viaţă şi resturile

cadavrului său plutesc acum undeva pe Jhelum. Badar a avut dreptul la o moarte onorabilă, nu la o sinucidere din disperare. Sau, era considerată şi aceasta ca moarte de martir? Cu toate acestea, a ajuns oare în Paradis? Oare fapta lui a fost suficientă în ochii lui Allah, pentru a fi vrednic să ajungă în cer? Sau, ca şi sinucigaş, va arde acum o veşnicie în iad?

Întrebările îl preocupau pe Kamran toată dimineaţa. Gândul că probabil Badar nu a deschis poarta Paradisului, deoarece nu a murit aşa cum i-ar fi plăcut lui Allah îl făcea aproape să-şi iasă din minţi.

— Kamran! Ayaz stătea în faţa lui şi îi pocni din degete în faţă. Stai aici de mai bine de o oră. Trezeşte-te odată. Nu poţi să-i învii.

Kamran îşi trecu mâna peste faţă şi respiră profund.

— Ştiu, a spus el. Îmi pare rău. Numai că este aşa de ciudat să te gândeşti că sunt morţi.

— Lor le merge acum mult mai bine decât nouă, crede-mă. Şaptezeci de fecioare în braţe, care le citesc fiecare dorinţă de pe buze. De invidiat, nu crezi?

— Atunci ce se petrece când moare o femeie pentru Jihad? S-a întrebat Kamran absent. Primeşte şi ea şaptezeci de feciori?

— Cred că ea are voie să fie una dintre cele şaptezeci de fecioare, sau aşa ceva, a răspuns Ayaz şi a rânjit. Dar pe cine interesează asta? Important este că îmi primesc fecioarele mele. L-a bătut pe Kamran pe umăr. Acum nu face aşa o faţă. Mănâncă ceva şi aruncă ziarul ăsta tâmpit. A mers prost, asta-i tot.

— A mers prost, a murmurat Kamran. În ultimul timp cam multe au mers prost. Nu pot să trec peste pierderea oamenilor, aşa de uşor ca tine.

— Dar trebuie. Ar fi mai bine ca în loc să-i boceşti pe ei, să te concentrezi la noua misiune.

— Da, probabil ar trebui, a oftat Kamran şi a dat ziarul deoparte.

— Eşti nervos? l-a întrebat Ayaz.

Kamran clătină din cap.

— Nu, a spus el, dar nu suna prea convingător. Şi tu?

— Nu ştiu de ce, a răspuns Ayaz şi s-a aşezat pe unul din scaune. În cele din urmă nu este prima dată când ucid oameni.

— Ce simţi tu la asta?

— La ce?

— Atunci când ucizi. Ayaz ridică din umeri.

— Ce ar trebui să simt? Ei sunt duşmanii noştri, deci îi ucidem.

— Dar, ce simţi atunci când îi ucizi? Ayaz s-a scărpinat gânditor în bărbie.

— Trebuie să mărturisesc, încă nu m-am gândit la asta. S-a gândit un timp, apoi şi-a lăsat capul puţin într-o parte şi a spus:

— Nimic. Nu simt nimic.

— Deci, pentru tine îţi sunt indiferenţi?

— Cine?

— Victimele. Ayaz rânji.

— Frate, bineînţeles că nu îmi sunt indiferenţi. Ce ar trebui să simt? Milă? Asta nu este o slujbă pentru cei slabi de inimă.

— Ştiu.

— Atunci de ce mai întrebi? Ţi-e frică să o faci, pentru că sunt asistente medicale?

— Saifi ştie ceea ce face, murmură Kamran. Şi-a ros unghiile de la degetele mâinii şi a meditat un timp. Ce crezi tu că este mai puternică? Ura sau indiferenţa?

— Ce mai înseamnă asta? O oră de filosofie?

— Saifi m-a întrebat atunci când m-a racolat pentru comandoul lui sinucigaş. Mi-a spus să mă gândesc la asta.

— Şi? Te-ai gândit?

Kamran trase ziarul înspre el şi privi articolul detaliat, care scria despre atacul din Murree şi moartea camarazilor săi. Dar ochii lui păreau să privească printre litere.

— Indiferenţa nu are puterea să ducă un război. Pe când ura da, a citat el cuvintele lui Saifi.

— Deci, ura ar fi mai tare?

— În orice caz, asta este ce spune Saifi, a răspuns Kamran.

— Şi tu ce crezi?

Kamran şi-a ridicat privirea de la ziar şi s-a uitat câteva secunde tăcut la Ayaz.

— Câteodată mă întreb ce are puterea să oprească un război, a murmurat el, cufundat în gânduri.

Taxila – două zile mai târziu, Vineri, 9 august 2002

07: 45 – Noua misiune cu care i-a însărcinat Saifi pe Kamran, Ayaz şi Abu Bakar era atacul asupra capelei unui spital din Taxila. Saifi şi Abu Bakar au inspectat zona şi au pregătit posibile căi de retragere. Saifi nu a văzut necesar ca cineva să-şi jertfească viaţa, la fel cum a fost în atentatul din biserica din Islamabad. Era convins că ar putea ucide cel puţin o sută de oameni, chiar şi fără un atentat sinucigaş. Capela avea bănci vechi şi cei care erau înăuntru stăteau mult mai aproape decât în Islamabad – ceea ce era chiar perfect pentru un atentat. Câteva grenade ar ajunge pentru a-i prinde pe toţi dintr-o singură lovitură.

Saifi se aştepta la o sută, o sută cincizeci de victime, toţi doctori şi asistente, care lucrau în spitalul creştin din Taxila. Planul era perfect. Abu Bakar îi va ţine afară pe paznici, în şah. Ayaz şi Kamran vor prelua aruncarea grenadelor. La sfârşit, cei trei se vor întoarce imediat în ascunzătoarea din Abottabad.

— De această dată nu va merge nimic prost, a spus Saifi, atunci când le-a prezentat planul. De data asta le vom arăta noi, o să vedeţi.

Ayaz şi Kamran au dormit într-un hotel situat în apropierea oraşului Hasan Abdal şi s-au întâlnit dimineaţa devreme cu Abu Bakar la câteva străzi de terenul clinicii. Din cauza ploii au întârziat puţin, şi Abu Bakar, care a adus explozibilul şi grenadele în două genţi sport, era deja destul de neliniştit.

— Na, în sfârşit! a strigat el, atunci când cei doi au parcat maşina Suzuki şi au mers la el pe partea opusă a străzii. De ce a durat atât de mult?

— Nu am ştiut că o să plouă, se scuză Ayaz. – în zona asta nu a mai plouat de luni întregi, completă Kamran. Înainte de Taxila a fost

haos în trafic. Am venit cât am putut de repede.

— Să sperăm că programul de biserică nu s-a terminat deja, spuse Abu Bakar şi îşi curăţă ochelarii cu un şerveţel.

— Doar Saifi a spus că programul de biserică este mai lung vinerea decât în alte zile, i-a amintit Kamran. Deci, ar trebui ca toţi să mai fie înăuntru.

— Da, aşa ar trebui, clătină din cap Abu Bakar. Şi copiii din Murree ar fi trebuit să fie afară şi nu au fost.

— Nu intra în panică, îl linişti Ayaz. Avem totul în control. Ai grenadele?

— Totul este aici înăuntru, a spus Abu Bakar dându-i lui Kamran şi Ayaz câte o geantă sport. Cei doi aruncară o privire fugitivă în genţi şi Ayaz mormăi mulţumit.

— Va fi un foc frumuşel de artificii.

— Hai acum, îl îndemnă Abu Bakar. Timpul trece. Ploaia se oprise. Aerul era proaspăt şi răcoros. Ayaz şi Kamran şi-au pus gentile pe umăr şi l-au urmat pe Abu Bakar înspre clinică. Poarta clinicii era larg deschisă şi era păzită doar de un singur portar. Bărbaţii au mers lejer la el. Ayaz şi Kamran au trecut nepăsători pe lângă el, ca şi cum ar face asta în fiecare zi. Abu Bakar a mers ceva mai încet şi i-a zâmbit prietenos bărbatului de la poartă.

— Suntem împreună, a spus el, pentru a atrage atenţia paznicului asupra lui însuşi şi a le da celorlalţi doi posibilitatea de a merge cât mai departe.

— Şi unde vreţi să mergeţi?

— Vizităm un prieten, minţi Abu Bakar. Ieri a fost operat.

Paznicul părea nemulţumit cu răspunsul lui. I-a examinat pe Ayaz şi Kamran suspect din spate.

— Ce este în genţi?

— Doar câteva haine curate şi pături, a răspuns Abu Bakar fugitiv şi a realizat că nu putea prea mult să-l ducă cu vorba pe paznic.

Atunci când cei doi complici, foarte determinaţi, au luat-o în direcţia capelei, paznicul a văzut că situaţia era cam ciudată şi a

fluierat după cei doi.

— Hei! Ce aveţi de căutat în capelă?

În acest moment l-a luat Abu Bakar pe paznic şi l-a împins brutal în gheretă. Zâmbetul drăguţ s-a transformat într-o privire de fier şi dintr-odată în mâna stângă ţinea un pistol pe care l-a pus la fruntea paznicului îngrozit.

— Niciun sunet sau eşti mort, scrâşni el.

Bărbatul s-a holbat la el cu ochi mari şi s-a făcut alb ca varul.

În acelaşi timp, Ayaz şi Kamran au ajuns la poarta laterală, care separa parcela capelei de restul terenului. Şi atunci au văzut primii oameni ieşind din bisericuţă şi venind în direcţia lor.

— Asta nu se poate, murmură Kamran confuz. De ce s-a terminat deja?

— Mergi! a strigat Ayaz. Prinde cât de mulţi poţi!

şi a aruncat la pământ pe toţi oamenii care se aflau la intrarea bisericii şi pe cărare. Cioburi de sticlă, umbrele, încălţăminte şi bonete ale asistentelor au zburat în jur, ţipetele au sfâşiat dimineaţa paşnică. Kamran a văzut cum o fată a zburat mai mulţi metri în aer şi a rămas agăţată într-un gard din apropiere. Grenada a făcut un crater în pământ şi chiar lângă el zăcea o asistentă tânără, care avea o plagă deschisă la pântec şi, plină de sânge, căuta după aer. Kamran s-a uitat la ea şi pentru câteva secunde a fost ca şi paralizat.

Cuvintele lui Saifi îi răsunau din nou în minte. Trebuie să simtă ura, aşa l-a învăţat Saifi, pentru că ura făcea ca războiul să avanseze. Kamran a privit asistenta care zăcea acolo, la pământ, luptând în agonia morţii, şi a văzut disperarea din ochii ei. Era aproape de aceeaşi vârstă cu el şi probabil astăzi ar fi putut alina durerile multor oameni. Dar nu va mai fi în stare de aşa ceva. Grenada, pe care i-a aruncat-o Kamran la picioare, i-a ferfeniţit uterul.

Ce a făcut ea pentru a merita o moarte atât de groaznică? Kamran, la fel ca o statuie, i-a privit trupul convulsionat, în timp ce, în reluare, a mai scos următoarea grenadă din geanta lui. Pentru o sutime de secundă i-a apărut în minte faţa tatălui.

Inima îi bătea aşa încât părea să-i sară din piept. Transpira. A ţinut grenada în mână şi împietrit a privit mulţimea de oameni care zăcea împrăştiată pe tot terenul. Ayaz a strigat ceva la el, dar el l-a auzit ca prin vată. Cu coada ochiului a văzut cum Ayaz a aruncat în mulţime a doua grenadă. A văzut blitul exploziei şi chiar în acel moment a simţit cum ceva i-a lovit pieptul. Nu a ieşit niciun sunet de pe buzele lui, atunci când s-a prăbuşit la pământ.

07: 48 – Kamran a alergat câţiva paşi în mulţimea nebănuitoare şi a aruncat prima grenadă. A explodat doar la câţiva metri în faţa capelei, în mijlocul unui grup de asistente

Rawalpindi – în aceeaşi zi

20: 00 – Cineva a bătut la uşă. Bashir a dat televizorul puţin mai încet, a mers la uşă şi a deschis-o. Atunci când în faţa lui stăteau doi poliţişti, i s-a confirmat presimţirea din inimă.

— Sunteţi Bashir Butt? a întrebat unul dintre ei.

— Da, a răspuns bărbatul de 48 de ani. Este vorba despre fiul meu Kamran?

— Din păcate da, a spus al doilea poliţist, şi şovăirea din vocea lui l-a făcut pe Bashir să se gândească la ce-i mai rău.

— Este… mort?

Poliţistul oftă compătimitor.

— Din păcate trebuie să vă comunicăm că fiul dumneavoastră a murit azi dimineaţă într-un atentat terorist din Taxila.

Bashir simţea cum ameţeşte. S-a sprijinit de tocul uşii pentru a nu cădea.

— Cum… cum s-a întâmplat?

— Împreună cu alţi doi tineri a atacat capela clinicii oftalmologice şi a aruncat în mulţime proiectile explozive. Aşchia unei grenade l-a nimerit direct în inimă. A murit pe loc.

— Bunule Allah… a murmurat Bashir. A mers înapoi în sufragerie şi s-a lăsat pe canapeaua uzată. Cu ezitare, cei doi poliţişti au intrat în locuinţa modestă.

— Ştiţi la ce organizaţie era afiliat fiul dumneavoastră?

— Armata lui Mahomed, a răspuns Bashir Butt cu vocea slăbită. Am încercat să-l opresc, dar el nu a vrut să mă asculte.

— Aţi ştiut despre atentat?

— Nu, a spus Bashir. Nu mi-a spus ceea ce face cu adevărat. Ultima noastră convorbire telefonică a avut loc cu mai bine de jumătate de an în urmă. În ultimele patru, cinci luni am tot încercat să-l găsesc, dar fără succes. M-am rugat zi şi noapte ca să se trezească la realitate şi să se întoarcă acasă.

O lacrimă i s-a rostogolit pe faţă. Şi-a şters-o cu mâneca cămăşii.

— Kamran, oftă el. Băiatul meu, ce ai făcut? Nu a putut să îşi stăpânească durerea şi jalea, şi a început să plângă. De ce nu m-ai ascultat? Cum ai putut să iei viaţa oamenilor nevinovaţi? Cum ai putut să crezi că asta m-ar face mândru de tine? Şi-a dat capul pe spate strigând şi bocind continuu, întreg corpul i se zguduia.

— Îmi pare aşa de rău, a bâlbâit el poliţiştilor mişcaţi, îmi pare aşa de rău de ceea ce s-a întâmplat.

— Cred că nu este vina dumneavoastră, a spus unul dintre poliţişti.

Bashir şi-a şters faţa cu amândouă mâinile uitându-se trist şi afectat la poliţişti.

— Vreau să îmi cer iertare de la oameni, a spus el cu voce înăbuşită. Vreau să le spun că îmi pare nespus de rău de ceea ce le-a făcut fiul meu. Vreau să le cer iertare pentru ceea ce s-a întâmplat. Credeţi că vor accepta condoleanţele mele?

Poliţiştii nu ştiau exact ceea ce trebuie să răspundă, şi au tăcut. La sfârşit s-au despărţit respectuos, i-au lăsat bărbatului numărul lor de telefon, în caz că îşi mai aminteşte ceva şi au plecat.

Bashir Butt a rămas mult timp stând pe canapea şi a privit doar în gol. Nu putea să spună ceea ce îl durea mai mult: moartea fiului său sau faptul că aceşti oameni nevinovaţi au fost omorâţi împreună cu el. Lacrimi de exasperare îi curgeau peste obraji. Dar el le-a lăsat să curgă. Nu mai avea putere să le şteargă.

Kot Addu – cinci zile mai târziu, Miercuri, 14 august 2002

19: 00 – Saifi se mira că Atiqur nu îi deschidea uşa. Cineva l-a sunat pe celular şi i-a spus că trebuie să meargă urgent în Kot Addu şi acolo să se întâlnească cu Atiqur, acasă la el. Necunoscutul i-a spus că Atiqur îl aşteaptă punctual la ora 19: 00. Discuţia era strict secretă. Era vorba despre o nouă însărcinare, de această dată de la şefii mari. Nimeni altcineva din afara organizaţiei nu avea numărul lui de celular. Aşa că Saifi nu s-a îndoit niciun moment de sinceritatea mesajului şi a pornit imediat la drum.

Nu îi păsa prea mult de faptul că în Taxila şi-a pierdut unul dintre oameni. Doar s-a enervat din nou că nu au fost anunţate mai multe victime. După informaţiile din ziar au fost patru morţi şi douăzeci şi cinci de răniţi. După părerea lui, asta nu era suficient. Până la urmă, pentru ce a plătit această acţiune? A vrut să vadă rezultate – la fel ca şeicul arab, care a finanţat-o. Şi Abu Bakar i-a mai spus că ploaia a fost de vină, deoarece au întârziat. După luni de secetă, cineva, de sus, a deschis robinetul chiar în acea noapte şi astfel s-a produs haos în trafic. Şi, pe lângă asta, din motive necunoscute, programul de biserică s-a terminat mult prea devreme. Nimeni nu a luat în calcul faptul că oamenii au început să părăsească deja capela atunci când au ajuns ei.

— Dacă mai erau înăuntru i-am fi prins pe toţi, l-a asigurat Abu Bakar de mai multe ori.

Lui Saifi nu-i plăcea rezultatul, şi-a rămas doar cu nemulţumirea. La urma urmei au reuşit din nou să apară pe prima pagină a ziarelor şi au transmis destul de clar guvernului că nu acceptă prietenia cu americanii. Erau gata să lupte, şi mesajul nenumăratelor atentate din ultimele luni nu mai putea fi ignorat.

Încordat, din cauza planurilor noi pe care le avea Atiqur pentru el, punctual la ora nouăsprezece, Saifi se apropie de casa acestuia din Kot Addu. I s-a părut suspect atunci când a sunat de mai multe ori şi nu i-a deschis nimeni.

Doar ce a vrut să plece, când a auzit în spatele lui o pocnitură. S-a întors brusc, dar era deja prea târziu. Cel puţin douăzeci de trăgători de elită au sărit din ascunzătorile lor şi şi-au îndreptat armele

înspre Saifi. Cu privirea Saifi a căutat posibilitatea unei evadări, dar şi-a dat seama că nu are nicio şansă. Oameni înarmaţi au apărut chiar şi de pe acoperişurile caselor învecinate.

Saifi clocotea de ciudă. Nu ştia cine este acest cineva care îi întinsese plasa. Şi indiferent cine era, va plăti cu viaţa pentru fapta lui, aceasta jură el pe Allah. Ar fi dat foarte mult să aibă acum o capsulă de cianură în gură, pe care să o muşte, pentru a scăpa de arest. Orice altceva era mult mai bun decât să mergi în închisoare. Dar, după cum se vedea, nu avea altă alegere.

— La pământ! Mâinile la ceafă! s-a auzit prin portavoce.

Saifi a scrâşnit din dinţi şi doar ce şi-a încrucişat mâinile la ceafă că s-au aruncat deja peste el la fel ca un roi de viespii sălbatice. L-au controlat dacă nu are arme asupra lui, i-au pus cătuşele la mâini şi la picioare şi l-au târât într-un microbuz negru, care era parcat în apropiere şi era păzit de poliţişti înarmaţi până-n dinţi. Saifi înjura şi scuipa tot ce-i venea la gură, dar nimeni nu părea să-l bage în seamă.

— Să nu credeţi că prin capturarea mea veţi putea să opriţi terorismul! striga el şi ochii îi fierbeau de furie. Nu aveţi nicio idee de ceea ce va veni peste voi. Avem sute de tineri, care doar aşteaptă să fie folosiţi în atentate sinucigaşe. Ăsta e doar începutul!

Poliţiştii au blocat uşa din spate a maşinii şi l-au aruncat în întuneric. Uşa s-a închis zgomotos în spatele lui. Jocul se terminase.

Murree – patru zile mai târziu, Duminică, 18 august 2002

14: 00 – Paul-Gerhard şi-a luat a doua valiză de pe zidul din faţa internatului şi a pus-o lângă bagajele celorlalţi elevi. Deborah stătea deja pe ziduleţ şi privea cu durere clădirea internatului. Câţiva angajaţi băteau scânduri în geamuri.

— O să-mi fie dor de Pakistan, a spus ea, atunci când Paul-Gerhard s-a aşezat lângă ea.

— Şi mie mi-a plăcut foarte mult în şcoală, în afară de faptul că am fost atacaţi de terorişti, şi că, din singura săptămână de şcoală, patru zile le-am stat în pat şi a trebuit să beau ticălosul tău leac „bâta în cap", a spus el.

— Nu a fost o idee bună ca să te invit în Pakistan, a spus Deborah gânditoare. Dacă aş fi ştiut ce urma să se întâmple…

— Hei, nimeni dintre noi nu putea să ştie ce urma să se întâmple, o opri Paul-Gerhard în mijlocul propoziţiei. Dar Dumnezeu a ştiut. El ar fi putut să mă împiedice să vin, corect? El chiar ar fi putut să mă împiedice să fiu în şcoală. De exemplu, dacă luni dimineaţă aş fi rămas în pat. Şi crede-mă, aproape că aş fi rămas.

— Ai dreptate, aprobă Deborah din cap. Dumnezeu ar fi putut să prevină aceasta.

— Hi loc de asta, a avut mâna Lui peste noi şi ne-a protejat, a explicat băiatul. Ştii, sunt foarte mulţumitor lui Dumnezeu pentru că am putut să experimentez aşa ceva.

— Şi eu, a confirmat Deborah, şi a zâmbit. Pentru un timp au privit la muncitorii pakistanezi care băteau scândurile în geamuri şi la elevii care îşi cărau valizele prin curtea şcolii.

— Cât de mult timp crezi că va rămâne internatul închis? a întrebat Paul-Gerhard.

— N-am nicio idee, a răspuns Deborah. Sper că ne vom reîntoarce înainte de graduarea mea.

— Nu ţi-ar fi frică să mergi din nou aici la şcoală, după tot ceea ce s-a întâmplat?

Deborah clătină convingătoare din cap.

— Nu, a spus ea. Internatul este casa mea. Nu-mi doresc să fiu nicăieri altundeva pe acest pământ.

— Şi dacă vor veni înapoi? a gândit Paul-Gerhard. Vreau să spun, ar fi posibil ca să urmeze şi alte atacuri.

Deborah şi-a dat părul blond pe spate, l-a privit pe adolescent dintr-o parte şi a spus simplu:

— Dacă asta este ceea ce trebuie să risc, atunci merg înainte.

— La fel au răspuns şi ceilalţi pe care i-am întrebat, a spus Paul-Gerhard, şi a ridicat impresionat din sprâncene. Sunteţi toţi incredibil de curajoşi, ştii?

Deborah dădu modest din mână.

— Hai, nu prea mai sunt aşa de curajoasă.

— Eu cred că eşti.

— Asta nu are nimic de-a face cu curajul.

— Dar cu ce?

— Probabil cu încrederea, a spus Deborah. Atunci când ştii că Dumnezeu te vrea într-un loc anume poţi să ai încredere că El va avea grijă de tine, aşa cum de exemplu a făcut pe data de cinci august.

— Şi dacă vreodată se întâmplă ceva?

— Dacă toate lucrurile lucrează înspre binele meu, aşa cum a promis Dumnezeu în Cuvântul Său, atunci de ce trebuie să mă îngrijorez?

— Hram, a făcut Paul-Gerhard şi pentru un timp a meditat la cuvintele lui Deborah.

Atitudinea ei era impresionantă şi totuşi nu putea să înţeleagă de ce erau legaţi elevii din MCS de şcoala lor. I-a afectat mai puţin faptul că au fost atacaţi de terorişti decât că se va închide internatul şi vor trebui să se despartă din nou unul de altul. Acest gând aproape le sfâşia inima.

După atentatul din Taxila era pentru fiecare clar că este nevoie să se ia o decizie urgentă. Atunci când, chiar în aceeaşi seară, în sufragerie, Eddy Lanz a dat vestea că o dată pentru totdeauna trebuie să-şi facă bagajele şi să se întoarcă în Germania, lui Deborah, fraţilor şi surorilor ei li s-au umplut ochii de lacrimi. Nimeni nu voia să plece. Dar, nimeni nu vedea o altă soluţie pentru evenimentele periculoase din ultimele zile. Ce ar trebui altceva să facă?

Da, şi apoi a venit această idee nebunească cu Thailanda. Nu mai ştia nimeni cine a avut această idee. Oricum, într-o dimineaţă a venit conducerea şcolii cu propunerea ciudată ca să mute întreaga şcoală în Thailanda. În primul moment, toţi au crezut că este o glumă. Dar apoi, evenimentele s-au precipitat şi totul s-a derulat cu repeziciune.

În aceeaşi dimineaţă patru lucrători ai MCS-ului au zburat în Chiang Mai, al treilea oraş ca mărime din Thailanda, pentru a verifica dacă era posibilă o transferare a şcolii. Au avut timp trei zile pentru a

găsi o şcoală cooperantă, un internat pentru cazarea elevilor, precum şi sprijin în materie de viză şi pentru a clarifica alte o mie de întrebări.

Şi imposibilul s-a produs: în decurs de 72 de ore, timpul pe care l-au avut la dispoziţie, de la sosirea lor în Thailanda şi până la zborul înapoi în Pakistan, li s-au deschis toate uşile. Şi aceasta într-un ritm foarte rapid. La piscina hotelului au întâlnit un bărbat, care era proprietarul unui internat pentru copiii thailandezi. Fără alte formalităţi le-a oferit etajul clădirii pentru cazarea băieţilor şi alături, mansarda centrului de recreere pentru internatul fetelor.

Directorul unei şcoli asemănătoare celei din Murree a fost de acord să ia întreaga şcoală MCS sub patronajul lor pentru a permite obţinerea de vize pentru Thailanda. O biserică thailandeză le-a pus la dispoziţie, pentru predarea cursurilor, clădirea şcolii duminicale, care era liberă în timpul săptămânii, în cele din urmă, un guvernant a trimis prin fax ambasadei Thailandei, la Islamabad, „Royal Thai Embassy", aprobările necesare pentru ca elevii şi profesorii să poată să călătorească în Thailanda cât mai repede posibil şi să nu facă o pauză prea mare de la şcoală.

Şi acum sosise momentul: şaptezeci de elevi şi profesori şi-au făcut bagajele pentru a locui, pentru un timp nedeterminat, în Chiang Mai. Paul-Gerhard şi-a întrebat părinţii, dacă sunt de acord ca să meargă şi el în Thailanda şi ei au fost de acord.

— Într-un fel este ciudat, a spus Paul-Gerhard. Am plecat în Pakistan şi acum ajung în Thailanda. Cred că aceasta este cea mai captivantă jumătate de an din viaţa mea. Cu siguranţă va fi un timp interesant în Chiang Mai – o altă ţară, o nouă cultură. Mă bucur foarte mult. Şi tu?

— Îmi doresc să pot absolvi şcoala în Murree, a spus Deborah.

— MCS înseamnă foarte mult pentru tine, am dreptate?

— Dacă ai fi fost aici mai mult timp, ai fi înţeles ceea ce vreau să spun, a răspuns fata. Noi suntem ca o familie mare. Îmi va fi dor de toţi cei care nu pot să vină în Thailanda.

A stat cufundată în gânduri până când l-a văzut pe Simon Malik, care tocmai trecea prin curte. Imediat a sărit pentru a-şi lua la revedere de la el. Simon s-a oprit şi i-a zâmbit fetei.

— Na, ai împachetat totul pentru călătoria lungă?

— Eu sper că în curând vom veni înapoi, a spus

Deborah.

— Şi eu sper la fel, a confirmat Simon. Va fi foarte pustiu şi puţin straniu fără voi, aşa singur pe acest teren mare. Câteodată, când trec pe lângă un tufiş şi foşneşte ceva, mă gândesc imediat că este un terorist, care sare pe mine să mă ucidă.

Deborah dădu din cap.

— Ştiu foarte bine ceea ce vreţi să spuneţi. De câteva zile a fost o nuntă undeva prin apropiere, unde s-au tras câteva focuri de armă. Şi aproape că mi s-a oprit inima.

— O da, şi mie mi s-a întâmplat la fel, explică Simon. Şi soţia mea nu înţelegea de ce mă sperii aşa de tare de pocniturile care sunt la nunţi. Dacă aş putea mi-aş şterge din minte amintirile acelei zile. Dar aceasta nu este încă posibil.

— Aţi văzut teroriştii, este adevărat?

— Nu le voi uita niciodată fizionomiile feţelor.

— A prins poliţia întreaga bandă?

— Pe paisprezece august, în timp de câteva ore, au prins doisprezece bărbaţi, care probabil au fost implicaţi într-o oarecare măsură în atentatele din Islamabad, Murree şi Taxila. La fel şi pe capul bandei, Saifur Rehman Saifi, le-a căzut în plasă.

— Şi cum a reuşit poliţia asta? Cine le-a dat informaţiile?

— Un mort, zâmbi Simon.

— Un mort? a repetat Deborah sceptică. Morţii nu vorbesc.

— Câteodată da, spuse Simon misterios, şi trezi curiozitatea în faţa de şaisprezece ani. Hai să stăm undeva jos, oricum nu mă laşi până când nu-ţi povestesc tot ceea ce ştiu.

— Nu vreau să vă reţin, dacă aveţi treabă.

Simon dădu din mână.

— Nu mă reţii Deborah. Îmi face bine să vorbesc despre asta. Mă ajută să prelucrez ceea ce am trăit.

— S-au aşezat pe ziduleţul din faţa internatului şi Paul-Gerhard a venit lângă ei, ca să audă şi el.

— Deci, a reluat Deborah discuţia, dumneavoastră afirmaţi că un mort a fost trădătorul?

— Într-un anumit sens, da, confirmă Simon. Este vorba de teroristul care a murit în atentatul din Taxila. El a avut asupra lui buletinul. Cu ajutorul acestuia a găsit poliţia hotelul unde a fost cazat cu o noapte înainte. În camera hotelului i-au găsit celularul.

— Ah, nu, a murmurat Paul-Gerhard cu gura deschisă, să nu-mi spuneţi că a avut salvate toate numerele de telefon ale celor din bandă.

Simon a zâmbit.

— Aşa este.

— Nu pot să cred, a spus Deborah perplexă. Chiar este adevărat?

— Incredibil, nu? Au sunat pe toţi teroriştii şi i-a chemat pe fiecare, la o diferenţă de jumătate de oră, în Kot Addu. Au trebuit doar să-i tragă la bord, la fel ca şi peşti în plasă.

— Extraordinar, a spus Paul-Gerhard fascinat. Asta este tare!

— Şi unde i-au dus?

— În celule separate, într-o închisoare cu un grad ridicat de siguranţă, în Pândi. Acolo va avea loc mai târziu şi procesul. Este prea periculos să aduci teroriştii într-o judecătorie publică. De aceea, există instanţe judecătoreşti pentru terorişti, care sub strictă supraveghere judecă direct în închisoare. De câteva zile am fost şi eu pentru prima dată acolo, pentru o confruntare. Ei o numesc „Shnakt Parade”.

— Este aşa ca în film, unde oamenii cu numere stau într-un rând? întrebă Deborah. Şi trebuie să staţi în spatele unui geam din sticlă ca să nu vă vadă agresorul?

— Poate aşa este în Europa, aici este altfel, a explicat Simon. A trebuit să recunosc trei din cincizeci de infractori, care erau într-o sală pe trei rânduri. Nu era niciun geam între mine şi terorişti. A trebuit să merg printre rânduri, să-i văd şi atunci când am crezut că recunosc pe

vreunul a trebuit să mă opresc în spatele lui şi să-l ating pe umăr.

— Nu v-a fost frică?

— Oh, da, a recunoscut Simon, mi-a fost foarte frică. Un alt martor, un poliţist din Murree, care l-a văzut şi el pe criminal, a fost înainte de mine. Atunci când s-a apropiat de terorişti, dintr-odată, a început să tremure aşa de tare încât au trebuit să-l scoată afară din sală.

— Probabil că l-au ameninţat, s-a gândit Paul-Gerhard.

— Nu cu cuvinte, a spus Simon. Doar cu ochii şi cu limbajul trupului. Prin asta m-au înfricoşat şi pe mine, cel mai mult din priviri. Mi-a îngheţat măduva în oase, atunci când ni s-au întâlnit privirile acolo în cameră. Dacă ar fi ucis privirile, aş fi murit pe loc. Ochii le erau plini de ură, răutate şi în acelaşi timp aveau un gol de nedescris, ca şi cum nu ar fi fost viaţă în ei.

— Aţi tremurat?

— Am avut genunchii moi, atunci când am stat în faţa lui Saifi. Prima dată şi-a aplecat capul şi era să trec pe lângă el. Dar, mai apoi, am stat pe loc iar el şi-a ridicat privirea şi s-a uitat direct în ochii mei. M-am cutremurat până în adâncul fiinţei. A fost ca şi cum, în ochii lui, l-aş fi privit pe diavolul în persoană. A fost cea mai înfiorătoare privire pe care am văzut-o vreodată. Şi ochii lui păreau să-mi vorbească. Te vom căuta, păreau să-mi spună, te vom urmări şi te vom ucide. Ăsta este un număr prea mare pentru tine. Ieşi afară din joc, înainte ca să fie prea târziu. Vei plăti cu viaţa. Niciunul, dintre cei care se pun în calea noastră, nu iese cu viaţă. Gândeşte-te bine cu cine ai de-a face, înainte ca să ne denunţi.

— Şi ce aţi făcut?

— L-am implorat pe Dumnezeu ca el să mă ajute să trec prin situaţie. Şi atunci mi-a venit în minte un verset din Biblie, unde este scris: *Dacă Dumnezeu este pentru noi*, *cine este*… Acesta mi-a dat puterea ca să rezist privirii lui Saifi. Altfel nu cred că aş fi reuşit.

— Şi cum decurg lucrurile mai departe? Veţi merge şi la proces?

— Sunt martorul principal, explică Simon. Probabil de aceea

mi-a protejat Dumnezeu viaţa. Şi voi face ceea ce trebuie să fac, indiferent de ceea ce urmează. Viaţa mea este în mâinile lui Dumnezeu.

— Oricum, noi ne vom ruga pentru dumneavoastră, domnule Simon, promise Deborah.

— Mulţumesc. De aceasta voi avea mare nevoie. Un asemenea proces poate să dureze ani, ştiţi. În afară de asta, se zvoneşte că cineva a angajat pentru teroriştii un avocat celebru şi ticălos, care l-a apărat pe criminalul lui Daniel Pearl. Pot să-mi imaginez ceea ce va lua el de la interogatoriul meu, pentru a-mi pune la îndoială credibilitatea în faţa judecătorului.

— Dar dumneavoastră aţi văzut teroriştii pe terenul şcolii, faţă în faţă, l-a încurajat Deborah.

— Avocaţii pot foarte uşor să-ţi întoarcă vorba-n gură, explică Simon. El mă va acuza că lucrez împreună cu poliţia sau FBI-ul sau chiar cu guvernul american. Voi avea nevoie de nervi tari, ca să-i sfidez acuzaţiile.

— Nu aveţi un avocat?

— Şcoala îmi va pune la dispoziţie un avocat. Dar mă bucur să ştiu că Dumnezeu va fi de partea mea.

— Şi El este cel mai bun avocat care există, completă Paul-Gerhard.

Simon clătină din cap şi arătă înspre directorul şcolii, care tocmai ieşea din internat.

— Cred că trebuie să plec, spuse el, Domnul Morton vrea să vorbească cu mine.

Cei trei s-au ridicat şi şi-au luat la revedere.

— Domnul să te binecuvânteze, Deborah, a spus Simon şi i-a strâns mâna. Şi ai grijă de băieţii din clasa ta. Tu le cunoşti ingeniozitatea, atunci când este vorba de a născoci prostioare. Nu ştiu câtă înţelegere au cei din Thailanda, atunci când este vorba de lipici pe scaun sau lilieci din plastic atârnaţi de tavan.

Deborah zâmbi.

— Nu vă faceţi griji, nu-i voi scăpa din ochi.

— Şi ţie îţi doresc toate cele bune, Pauli G, i-a spus Simon lui Paul-Gerhard. Păcat că nu am avut mai mult timp ca să ne cunoaştem.

— Poate vin înapoi, atunci când se va redeschide şcoala, a spus băiatul. Doar trebuie să aflu cum arată viaţa cotidiană din MCS. Vreau să spun, fără terorişti sau ceva de felul ăsta.

— Idee bună, a spus Simon. Din partea mea, eşti oricând binevenit. A dat prietenos din cap adolescenţilor şi a mers înspre domnul Morton, care îl aştepta deja.

Paul-Gerhard privea elevii şi profesorii care îşi cărau bagajele la maşini, şi a ajuns la concluzia că într-o zi va dori ca să se reîntoarcă, probabil chiar ca şi profesor?

Oricum şi-a planificat să devină profesor, şi cu siguranţă aerul proaspăt de munte îl va inspira ca în sfârşit să scrie muzică. Poate că, într-o zi, chiar aici în Murree, va compune piesa principală pentru un film din Hollywood. Acesta ar fi succesul absolut.

Dar acum îi stătea în faţă călătoria în Thailanda şi înapoi în Germania, pentru a-şi absolvi acolo şcoala. Deja îi venea rău când se gândea la ora de matematică a domnului Meier. Dar probabil că maestrul se va pensiona anticipat, atunci când directorul îi va spune că Paul-Gerhard a venit înapoi. Nu se ştie…

Oricum, acum, adolescentul cu păr lung, era pur şi simplu curios de aventura care îl aştepta în Thailanda. Cu siguranţă că nu va fi plictisitor. De asta era sigur.

14: 20 – Primele maşini au ieşit claxonând pe poarta şcolii. Elevii, fluturându-şi mâinile, şi-au luat la revedere unii de la alţii. Profesorii cărau pe locul cu bagaje cutii întregi în care erau împachetate materiale pentru lecţiile din Thailanda.

— Deborah! Pauli G! Ne vedem la aeroport! a strigat Jenny, din maşina care mergea încetişor prin curtea şcolii, unde era împreună cu fratele ei DJ şi mama lor. Şi alţi elevi aveau geamurile maşinilor date jos şi strigau unul la altul ultimele mesaje de la revedere. Unii dintre ei se vor revedea în Thailanda, alţii se vor întoarce în ţările lor natale şi probabil nu vor mai veni niciodată în Pakistan. Viitorul era imprevizibil şi tot ceea ce le rămăsese era să se încreadă în Dumnezeu, că El va călăuzi cel mai bine lucrurile.

Zona şcolii rămânea tot mai goală. Tot mai multe ferestre de la clădirea internatului erau bătute în cuie. Ici şi colo îşi ştergea, pe furiş, cineva o lacrimă de pe obraz.

Oare va mai veni vreodată aici la şcoală? s-a gândit Deborah, în timp ce, cu durere, privea biserica veche. Acolo, printre copaci, vedea fereastra laboratorului de chimie, unde, exact cu treisprezece zile în urmă, a stat la podea împreună cu Paul-Gerhard şi colegii ei de clasă şi au plâns şi s-au rugat. Nu va uita niciodată cum Dumnezeu şi-a trimis îngerii pentru a-i proteja. Niciodată nu va uita ceea ce s-a întâmplat în acele cincisprezece minute. Şi dacă vreodată cineva ar pretinde că prezenţa corului de îngerii şi protecţia miraculoasă au fost doar o imaginaţie de-a ei ar avea doar un singur răspuns: întreabă pe cei o sută cincizeci de elevi care au trăit aceasta.

14: 30 – Deborah, este timpul să plecăm! Vocea tatălui a adus-o pe fată înapoi în prezent. Şi-a pus valiza în maşină şi s-a aşezat lângă fraţii, surorile ei şi Paul-Gerhard. Atunci când familia Lanz a părăsit terenul şcolii, la aproximativ ora două şi jumătate, iar şcoala MCS s-a pierdut printre copacii maiestuoşi de pin de la piciorul Himalayei, Deborah a simţit cum o pace deosebită s-a aşezat în inima ei. Şi cu cât se îndepărta mai mult de Murree, cu atât era certitudinea mai puternică că într-o zi se va întoarce în Pakistan. Poate nu în acest an.

Poate nu la anul, la absolvirea liceului. Dar, cândva se va întoarce. Pur şi simplu ştia asta. Profund înăuntrul inimii ei ştia aceasta.

Şi acest gând a făcut ca ochii să-i strălucească de bucurie.

Alte câteva evenimente…

Judecarea atacurilor din Islamabad, Murree şi Taxila a durat din noiembrie 2002 până în martie 2004. În aprilie, Saifur Rehman Saifi, Abu Bakar şi Hasan au fost condamnaţi la moarte de către un tribunal Anti-Terror. Alţi membri ai organizaţiei Jaish-e-Mohammed – Armata lui Mahomed – au fost condamnaţi la închisoare pe viaţă.

Din luna martie 2002 şi până în mai 2004 s-au aruncat în aer, în atentate sinucigaşe, douăzeci de terorişti. În urma acestor atacuri şi-au pierdut viaţa peste 200 de oameni şi aproximativ 430 au fost răniţi. Doisprezece dintre atacatori au avut vârstele cuprinse între 15 şi 25 de ani.

Maulana Masood Azhar (anul naşterii 1968), fondatorul mişcării militante Jaish-e-Mohammed, a fost condamnat în decembrie 2001 la arest la domiciliu. Pe data de 14 decembrie 2002, cea mai înaltă instanţă l-a achitat de această pedeapsă. Masood Azhar nu a fost niciodată tras la răspundere pentru crimele sale.

Într-un articol al ziarului „Associated Press" din data de 24 august 2002 a fost scris că musulmanul Bashir Butt, tatăl lui Kamran, s-ar gândi să meargă în capela clinicii din Taxila şi să-şi exprime condoleanţele faţă de creştinii de acolo. Nu este cunoscut faptul că ar fi făcut aceasta.

În iunie 2003, la un serviciu de oficiere a botezului în apă, 26 de elevi şi eleve ai şcolii MCS au mărturisit credinţa lor în Dumnezeul credincios şi puternic. Experienţele dramatice din 5 august 2002 le-au reaprins credinţa, care, la unii dintre ei, era destul de amorţită

Deborah Lanz şi-a absolvit liceul în iunie 2003, în Chiang Mai – Thailanda. Astăzi trăieşte în Germania şi urmează cursurile unei şcolii postliceale sanitare. Dorinţa ei este ca într-o zi să se întoarcă în Pakistan şi să lucreze ca doctoriţă.

Paul-Gerhard şi-a absolvit liceul în Germania şi apoi s-a întors şi

a lucrat pentru un timp în echipa MCS-ului din Murree. Dorinţa lui este încă să devină profesor sau muzician.

În august 2004 şcoala Murree Christian School din Pakistan a fost redeschisă. La intrarea în garnizoana bisericii a fost pusă o placă comemorativă în amintirea celor şase lucrători pakistanezi uciși în atentat. Sub numele lor este scris versetul din Romani 12: 21: *Nu te lăsa biruit de rău*, *ci biruie răul prin bine*!

Cuvântul autoarei

Trebuie să recunosc faptul că rareori am fost atât de fascinată de vreo poveste aşa cum s-a întâmplat cu aceasta. Şi cu cât am abordat-o mai mult, cu atât a devenit mai incredibilă, până acolo încât am fost dusă într-o călătorie turbulentă de descoperire, care m-a condus până în Pakistan.

Totul a început atunci când editorul meu mi-a povestit cu entuziasm despre o poveste fantastică pe care a citit-o în tren. De fapt, era vorba de nişte elevi care au auzit un cor de îngeri cântând, în timp ce erau atacaţi de terorişti. Urechile mi s-au ciulit la auzul cuvintelor „cor de îngeri" şi „terorişti". Asta sună foarte bine pentru o nouă carte!

Am vrut numaidecât să aflu mai multe. Editorul mi-a dat o colecţie de mărturii de-ale elevilor, profesorilor şi lucrătorilor şcolii MCS, care într-o broşură, descriau atacul brutal de la 5 august 2002. Atunci când am citit ceea ce au scris aceşti copii am fost atât mişcată încât lacrimile au început să-mi curgă pe obraji. Am fost absolut sigură că trebuie să scriu o carte despre asta!

Exista doar o singură problemă: Pentru a transmite totul într-un mod realist, nu vedeam nicio altă posibilitate decât să plec în Pakistan. La acest gând am avut o senzaţie neplăcută. Chiar dacă în Brazilia am avut deja de-a face cu ucigaşi, răpitori de avioane, spărgători de bănci şi traficanţi de droguri, acestea s-au petrecut într-o ţară unde fiecare trecător spunea că este creştin. Dar în Pakistan 97% din populaţie este musulmană. Şi doar această statistică m-a intimidat destul de mult. Nu aveam prea multe informaţii în ceea ce priveşte Islamul. Niciodată nu m-a preocupat această temă. Cel mult doar atunci când au căzut

turnurile gemene. Pe de altă parte cuvintele: Islam, musulmani, islamişti radicali nu făceau parte din viaţa mea cotidiană. Aşa că nici nu m-am ocupat de aceasta temă.

Toate acestea au luat o întorsătură radicală în ultimele luni.

Pe biroul meu s-au adunat teancuri de cărţi despre Pakistan, terorism, teroriști sinucigaşi şi despre Islam. Pe lângă asta sute de articole de ziar, informaţii din internet şi chiar un exemplar al Coranului. Dacă ar fi trebuit să scriu o carte despre acest atentat terorist, atunci voiam să o fac bine, din respect faţă de oamenii care au trăit aceste evenimente.

Cu cât am aprofundat mai mult materialul, cu atât mai ciudate deveneau conexiunile. Atunci când s-au cercetat informaţiile despre fiecare terorist în parte s-au descoperit legături până la Bin Laden, FBI şi serviciul secret pakistanez. Dintr-odată, toată povestea părea un număr prea mare pentru mine. Pe de altă parte mă gâdila la degete şi aşa am decis să iau povestea în mâini, să zbor în Pakistan pentru a vorbi cu oamenii care au trăit atentatul pe propria piele.

Atunci când am spus cunoscuţilor şi prietenilor mei despre călătoria în Pakistan, mulţi m-au considerat nebună sau au început să-şi facă griji că voi fi răpită sau că mi se va putea întâmpla altceva grav. Sincer vorbind, atunci când eram în aeroport iar majoritatea bărboşilor era formată din pakistanezi, m-am gândit că unul sau altul ar putea fi un terorist. În timpul zborului spre Islamabad am stat lângă un judecător, foarte prietenos, şi soţia acestuia. Şi atunci când spontan, după câteva minute, m-au invitat la ei acasă am simţit că neîncrederea mea faţă de musulmani era de râs.

În timpul şederii mele de două săptămâni în Pakistan am cunoscut o mulţime de localnici ospitalieri.

Spontan, un cuplu care vorbea doar urdu, m-a invitat la cină. Ne-am distrat mult atunci când am încercat să vorbim cu ajutorul mâinilor şi picioarelor. Soţia chicotea tot timpul în timp ce stătea pitită pe duşumea şi cocea lipia pe care mai târziu am folosit-o ca lingură pentru a lua din boluri mici o amestecătură foarte iute de carne tocată

cu iaurt.

Pe lângă oameni şi ospitalitatea lor există multe alte lucruri care m-au fascinat la această ţară. De exemplu, autobuzele arhipline, vopsite în culori vii pe care erau agăţate clopote, lănţişoare şi tot felul de mărunţişuri. Sau norii musonici care plutesc atât de aproape printre copaci, încât uneori nu poţi să vezi mai mult de zece metri în faţă. Sau bătrânii care stau la marginea străzii vopsindu-şi părul şi bărbiile cu roşu de henna.

Bineînţeles că mi-am făcut rost de haine tradiţionale pentru a nu fi o piatră de poticnire pentru pakistanezi. Salwar Kameezul este într-adevăr o îmbrăcăminte lejeră. Aceasta există pentru femei în cele mai minunate culori la fel ca în basme. Am învăţat că femeia nu trebuie să fie acoperită peste tot. Cel puţin braţele trebuie să fie acoperite peste cot. Doar o dată sau de două ori mi s-a spus că ar trebui ca, din respect, să-mi acopăr şi capul. În afară de asta era suficient să porţi peste umeri aşa-numita dupatta.

Vizita mea la Murree Christian School a fost în august 2005, la început de an şcolar, douăsprezece luni după redeschiderea şcolii. Am fost foarte fascinată de ceea ce mi-au povestit elevii şi profesorii. Cel mai mult m-a impresionat faptul că copiii au dorit să se întoarcă în şcoală după tot ceea ce li s-a întâmplat. Am întrebat un grup de adolescenţi dacă nu se tem că vor fi atacaţi din nou de teroriști. Mi-au răspuns foarte simplu:

— Dacă acesta este riscul la care trebuie să ne expunem, atunci ni-l asumăm.

Majoritatea mi-a spus că după absolvirea şcolii, doresc să lucreze ca misionari în Pakistan, la fel ca părinţii lor.

Curajul şi credinţa acestor tineri era într-adevăr impozantă. Aceştia nu sunt eroi, ci adolescenţi obişnuiţi cu idei absurde şi cu aceleaşi întrebări fără răspuns pe care le are fiecare tânăr de vârsta lor. Şi totuşi, posedă acea încredere de neclintit în Dumnezeu şi sunt gata să dea totul pentru Dumnezeu. Am fost şi încă mai sunt foarte impresionată de ei.

O altă problemă era să filtrez din mulţimea acestor informaţii, poveşti şi impresii personale ceea ce era într-adevăr semnificativ. Nu am putut să scriu o carte cu două sute de personaje principale, cu toate că fiecare dintre ei a jucat un rol principal. Şi ce a fost cu teroriştii? Ce au avut în cap atunci când au năvălit cu mitralierele lor la şcoală. Cum putea cineva atât de tânăr să se pună la dispoziţie pentru un atentat sinucigaş? Toate aceste întrebări m-au măcinat şi am vrut să dau un răspuns cât mai sensibil. Am vrut să mă transpun în viaţa celor care au murit în aceste atentate. Am vrut să rup clişeul alb-negru şi să lucrez cu nuanţe mult mai finuţe.

Bineînţeles că nu am putut să cercetez ceea ce au discutat teroriştii între ei şi ceea ce au făcut. De aceea, m-am bazat pe cunoaşterea acestor fel de detalii în multe alte cazuri şi pe înţelegerea mea omenească – în combinaţie cu drepturile autorului. Printre alte resurse am avut şi articole de pe de pe internet, ziare şi reviste din diferite ţări, chiar cărţi din Pakistan (o carte în care sunt prezentate toate organizaţiile teroriste cu metodele lor de antrenament, de instruire în mânuirea armelor, structurile şi ţintele lor, precum şi detaliile despre despăgubirea urmaşilor victimelor şi informaţii despre contextul familial al fiecărui luptător). Au mai fost şi interviuri cu terorişti şi pakistanezi (unii încă activişti, alţii care au fost), la fel şi rapoarte în urma judecării proceselor. Cele mai multe personaje şi nume din cartea mea sunt corecte, la fel şi numele din spatele poveştilor.

Personal nu am fost prezentă în timpul acestor atentate. Chiar în mulţimea acestor articole de ziar, informaţiile au fost detaliate în mod diferit. Câteodată, din disperarea de a nu pierde privirea de ansamblu, am simţit cum creierul mi-a scos fum. Pe o masa goală mi-am construit toată şcoala, pe care am împărţit cubuleţe din diferite culori, pe care am scris nume, pentru a-mi imagina în ce secundă cine a privit, unde şi ce a văzut, şi cum a reacţionat la aceasta – victimele, cât şi atacatorii. Şi aceasta, doar pentru a reconstrui cele cincisprezece minute…

A fost o aventură gigantă scrierea acestei cărţi. Şi de câteva ori

m-am gândit: dacă ar fi o poveste inventată, toţi ar spune că am întrecut măsura. Dar viaţa încă mai scrie cele mai captivante poveşti. Sunt aşa de mulţumitoare lui Dumnezeu că am avut oportunitatea de a scrie acest True-Life-Thriller. M-a entuziasmat felul necomplicat al lui Paul-Gerhard şi al lui Deborah de a vorbi despre Dumnezeu – şi despre ceea ce a făcut El în viaţa lor. Amândoi au acum douăzeci de ani şi au dorinţa de a fi folosiţi de Dumnezeu. Şi eu ştiu că Tatăl nostru ceresc împlineşte astfel de rugăciuni.

Unchiul Simon, un australian mai în vârstă, care a slujit ca administrator al şcolii, mi-a povestit, profund mişcat, cum a trăit ziua de 5 august. El nu era în şcoală atunci când au venit teroriştii, ci la câţiva kilometri împreună cu alţi câţiva lucrători. Cineva l-a anunţat telefonic că şcoala este atacată şi au început să se roage. Cineva a avut îndemnul să se roage împotriva fricii şi exact asta au făcut.

La programul de biserică, care a avut loc la câteva zile după atentat, mai mulţi copii au mărturisit că nu le-a fost frică. Atunci când unchiul Simon mi-a povestit aceasta, ochii îi erau plini de lacrimi de bucurie.

Îmi plac provocările. Scrierea acestei cărţi a fost pentru mine cea mai mare provocare din ultimii ani. Mi s-au deschis ochii pentru multe lucruri şi am învăţat incredibil de mult şi am profitat din această experienţă. Încă o dată am realizat că Dumnezeu nu se lasă pus într-un şablon şi întotdeauna este mult mai mare decât, de multe on, ne gândim noi oamenii mici.

6 *Damans Kofmehl*
Iulie 2006
Schiţa şcolii *f*

În această direcţie, peste terenul mare de sport, personalul şi teroriştii au fugit în junglă.

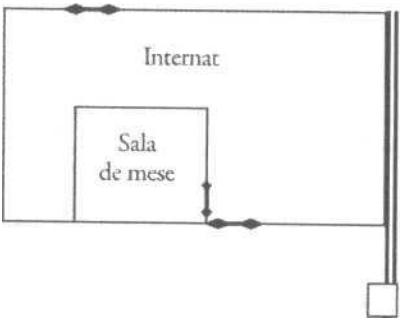

Spaţiul pavat
Poarta laterală
Nivelul
Superior X + 3 în

Clădirea şcolii grimare
Foişorul

nu
O
Terenul de baschet (pe o porţiune mică dintre nivele)
Căsuţa cu etaj
Locul de pl picnic
Nivelul llnferior
Intrarea
Fosta garnizoană a bisericii
Intrarea *din* faţa
Din această direcţie au venit teroriştii
Poarta principală

Pakistan – oraşe importante
Balakot
Muzaffarabad

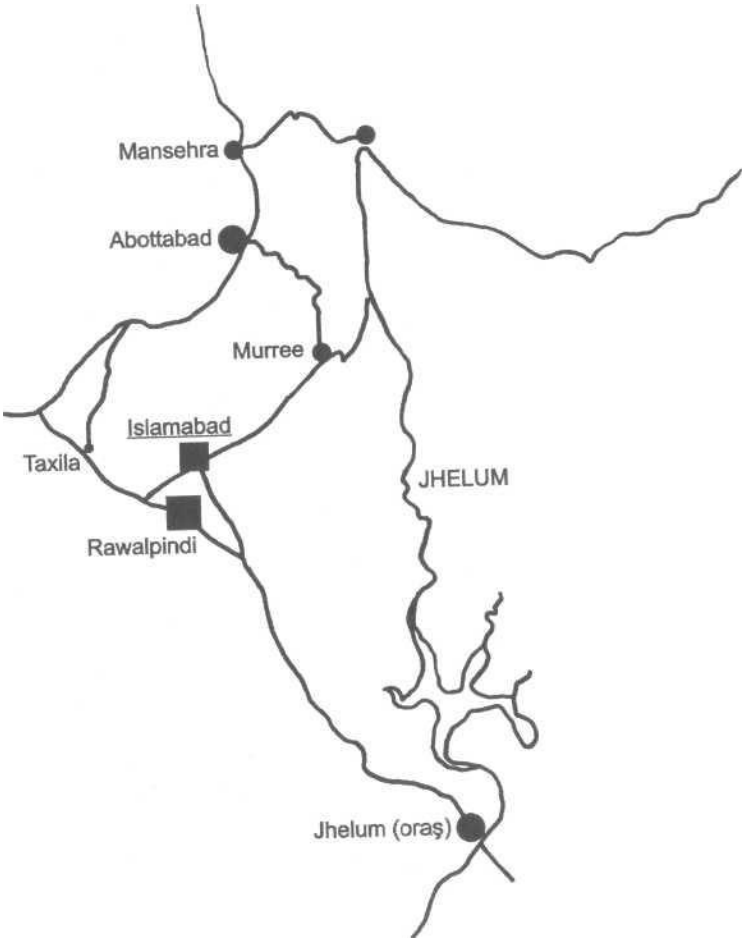

JHELUM
AZAD KASHMIR
(aprox. 1.000 km Sud-Vest) Karachi
Cuprins
Partea! Prologul…7

Partea a II-a. Comanda…67
Partea a III-a. Cincisprezece minute…129
Partea a IV-a. Postludiu amar…191
Alte câteva evenimente…234
Cuvântul autoarei…236
Schiţa şcolii…242
Pakistan – oraşe importante…243
Informaţii
Murree Christian School www.mes.org. pk
Damaris Kofmehl www.damariskofmehl.org kofinehihotmail.com
Organizaţia umanitară care lucrează cu copiii străzii şi tinerii marginalizaţi din Brazilia şi Europa (fondată de Damaris Kofmehl împreună cu soţul ei, Demetri Betts):
New Chance International www.newchanceinternaţional.com
Editura Little Lamb vă recomandă şi următoarele cărţi traduse de Markus Wehner:
Mar de – vreau să trăiesc!
de Damaris Kofmehl
Descoperire în Tokushima de Gisela Jahn
Tony Brown: *Interzis să trăieşti*, *interzis să mori* de Damaris Kofmehl
Fii tare, *femeie*! (*Cinci destine zguduitoare*)
de Damaris Kofmehl

Tipar:
Tipografia S.C. Little Lamb S.R.L.
str. Narciselor, nr. 5E, 720207 – Suceava mobil: 0744 544 579
e-mail: contactlittlelamb.ro